

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

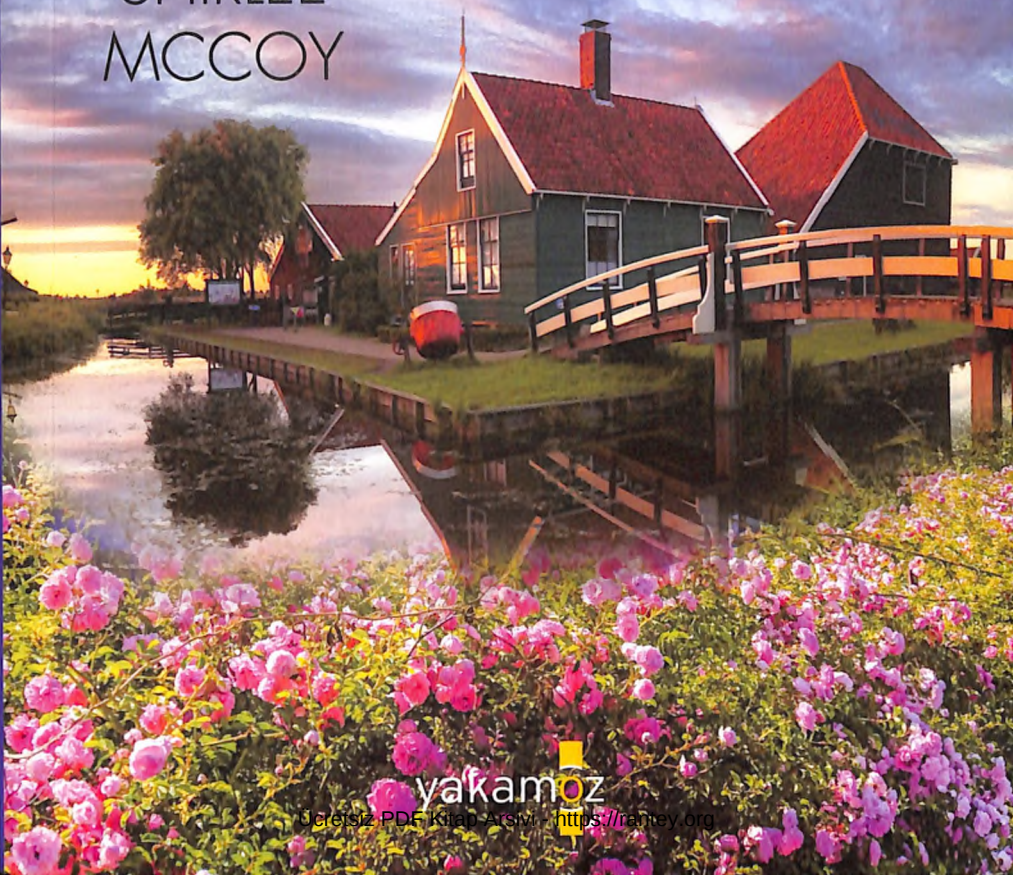
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Aşkın olduğu yerde hayat da vardır."

içinde aşk saklı

SHIRLEE
MCCOY

yakamoz

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://tr.tamem.org>

içinde aşk saklı

“Apple Valley adlı küçük kasabada, Charlotte’un özel keklerinin insanı karşısındakine âşık ettiğine dair bir söylenti dolaşıp duruyordu. Charlotte ise buna inanmıyor, kendisinin de bir daha asla âşık olamayacağını düşünüyordu.

Peki ya yanlıyorsa? Ya Max gerçekten aşkın tarifini biliyorsa?”

İnsanlar nadiren ikinci bir şans elde eder. Charlotte Garrison da onlardan biri.

Hayatında aşka yer olmadığına inanan Charlotte’ın tek bir hayali vardır: pişirdiği birbirinden lezzetli kekleri satarak kendine ufak bir dükkân açmak.

Hayalleri uğruna aşktan vazgeçse de, kasabanın polis memurlarından Max Stanford’un devreye girişiyle her şey bambaşka bir hal alır. Charlotte içten içe uzun zamandır özlemini duyduğu “yuvaya” kavuşmaya ilk kez bu kadar yaklaşmışken işler yolunda gidecek mi?

"Aşkın olduğu yerde hayat da vardır."

içinde aşk saklı

SHIRLEE MCCOY 2 APPLE VALLEY

Çeviri: Çiğdem Samsunlu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yakamoz Edebiyat: 276
ISBN: 978-605-297-386-8
Yayıncı Sertifika No: 49073

içinde aşk saklı

Yazar: Shirlee McCoy
Çeviri: Çiğdem Samsunlu
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Grafik Tasarım: Ulaş Karatağ
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
Editör: Begüm Konya

Baskı
MY MATBAACILIK SAN. VE TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 e-posta: mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

YAKAMAZ KİTAP © 2021, Shirlee McCoy
Orijinal Adı: THE COTTAGE ON THE CORNER
Copyright © PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH
KENSINGTON PUBLISHING CORP. NY, NY USA
All rights reserved.

Türkçe yayın hakları AKÇALI Telif Hakları
Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz,
kopya edilemez yayımlanamaz.

YAKAMAZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap / www.twitter.com/yakamozkitap
www.instagram.com/yakamozkitap

“Aşkın olduğu yerde hayat da vardır.”

içinde aşk saklı

Şansını Denemek

“Charlotte...” Max kapı ile kadının arasına sıkıştı, bakışları yumuşak ve gözleri derin gece yarısı mavisi. Sadık bir erkek olmasına imkân yoktu. Bu bakışlar ve sahip olduğu ün ile asla ama kadın, onun sadık biri olduğunu düşünmeye başlamıştı ki bu, bir tehlike arz eden bir durum olabilirdi.

“Geç oldu, Max. Zuzu’nun yanına dönmelisin.” Adamın harekete geçmesini sağlamak istedi ama Max’in kıpırdamaya niyeti yoktu.

“Kimden kaçıyorsun, Charlotte?” diye sordu adam.

“Kaçmıyorum.”

“Beni kandıramazsın.” Bir tutam saçını kadının kulağının arkasına sıkıştırdı ki yıllar önce ne şekilde olduğunu unuttuğu yara izinin ortaya çıkmasına neden oldu. Unutmak istiyordu ama rüyalarına kâbus gibi çöken bir şeyi unutmak mümkün değildi.

“Şiddetli bir darbe almışsın,” dedi Max parmağını yaranın üzerinde gezdirirken mırıldanarak. Kadın bir adım geri atabilirdi ama yapmadı. Dokunulmak iyi hissettirmişti ve uzun bir zamandan beri kimse ona dokunmamıştı işte bu yüzden olduğu yerde kaldı...

Bölüm 1

27 Kasım.

Yılın en kötü günü.

Yılın en kötü günü, *onun* için.

Genelde Charlotte Garrison bu günü bir kutu kâğıt mendil ve bolca çikolata ile geçirirdi. İçine kapanmadığı zamanlarda romantik bir film kiralar ve yirmi yıllık eski televizyonunda izlerdi.

Ama bugün buna ihtiyacı yoktu.

Bugün romantizmi canlı izleyecekti. Cade Cunningham ve Tessa McKenzie'nin düğünü Washington'da bulunan Apple Valley'de, Miriam ve Daniel Riley'nin yüz yıl önce yapılan düğününden beri en çok konuşulan şeydi.

Mutlu çift, düğün pastasını yapmak için Charlotte'a ricada bulunmuştu. Onları sevmiyor olsaydı kesinlikle hayır derdi. Ama onları seviyordu ve aslında söylemesi gerektiği şeyi söylemesi için ağzını açmamıştı.

Ama bu Charlotte'ın sorunuydu. Sorunlarından biri. Hayatındaki insanları seviyordu ve onlar için yapılması gereken her şeyi yapıyordu. İstedikleri şey ahlaksız ve yasadışı bir şey olmadığı sürece sorun yoktu. Ki bu... Söz konusu kocası olduğunda... Büyük bir sorun yaratmıştı.

“Oraya gitme bile,” dedi kendi kendine mırıldanarak.

Tezgâhın başında salata malzemelerini doğrayan genç delikanlı sorgularcasına gülümsedi.

“Efendim?” diye sordu.

“Bir şey yok.” Şeker hamurundan yapılmış son çiçeğini beş katlı pastanın üstüne yerleştirdi. Victoria Dönemi Noel temalı düğün pastası için beyazın beyaz ile uyumu tercih edilmişti. Pasta inanılmaz güzel olmuştu ve üzerlerine ısıtılı pudra serpilmiş her bir çiçek parlıyordu. Solmayacak bir aşk için anemon çiçeği. Devamlılık için mavi çan çiçeği. Adanmışlık için lavanta. Sadakat için menekşe.

Victoria Dönemi’ne ait komik fikirler.

Homurdanmak istedi ama belediye binasının devasa büyüklükteki mutfağı Tessa ve Cade’nin düğünündeki yemek büfesini hazırlayan insanlar ile hınca hınç dolmuştu. Bu insanların eline konuşacak bir şey vermek istediği son şeydi.

Gerçi insanlar *zaten* konuşmuyor muydu?

Charlotte ve Cade, Charlotte Apple Valley’ye taşındıktan kısa bir süre sonra tanışmıştı. Zayıf bir anma gelmişti. Burada yeniydi ve bir kadın olarak bekâr kalmanın yapılabilecek en iyi şey olduğunu düşünüyordu. Cade onu akşam yemeğine çağırmıştı. Charlotte teklifi kabul etmişti.

İki güzel buluşmadan sonra sevgili olmaktansa dost kalmanın daha iyi olacağına karar vermişlerdi ve birkaç ay boyunca Tessa yeğeni Alex’e bakmak için Apple Valley’ye geri dönünceye kadar her şey çok güzel gitmişti.

Cade’in çocukluk arkadaşına âşık olması sadece iki dakika

sürmüştü. Tessa'nın Cade'e âşık olması biraz daha uzun sürdü ama sonunda o da aşklarının ne denli kaçınılmaz olduğunu idrak etti.

En azından her perşembe sabahı kahvaltı için bir araya gelen mavi saçlı hatunların konuştukları bundan ibaretti. Charlotte hazırladığı küçük kekleri ve içi çilekli çörekleri ikram ederken dedikodulara kulak misafiri olmuştı. Onu da dahil etmek istediler ama Charlotte dedikodu yapmayı sevmiyordu.

Bunun yanında birbirleri için yaratılmış, ne kadar mükemmel bir çift olduklarından bahsederlerken Charlotte bu işin yürümeceğine ve arkadaşlarının hayal kırıklığı yaşayıp acı çekeceklerine dair gizliden gizliye endişe içindeydi.

Onlar için çok daha fazlasını istiyordu. Tessa ve Cade mutlu olmayı hak ediyordu. Kendisi ilk evlendiği günlerde inanılmaz mutlu olmuştu ama sonrası, bir rüyanın gerçekleşmesinden çok kâbus gibiydi.

Ama bu başka bir zamanda anlatılacak, başka bir hikâyeydi.

Bu gece pastayı düğün salonuna getirdikten sonra küçük evine dönecekti. Tessa'nın antika dükkânından aldığı en sevdiği koltuğa gömülecek, kitap okuyacak, çikolata yiyecek ve yirmi yediden yirmi sekize basmayı bekleyecekti.

“Pastanın işi bitti mi, bebeğim?” Gertrude McKenzie mutfağa girdi. Parlak turuncu saçları ahenk ile dans ediyordu. Kırk dakika önce beyaz ayakkabıları, yere kadar uzanan pembe eteğinin altından görünerek şekilde koridor boyunca ilerlerken Tessa'nın yüzü Charlotte'ın bugüne kadar görmediği kadar yumuşaktı. Şu ana partiye hazırmış gibi duruyordu. Tören için giymiş olduğu

Victoria Dönemi'ne ait kıyafetini dizlerinin üzerinde kalan fuşya renginde bir elbise ile değiştirmişti. "Çünkü insanlar Rylie'nin hazırlamış olduğu atıştırmalıkların hepsini bitirdi ve düğün salonuna geçmeye hazırız."

"Az önce bitirdim," dedi Charlotte, Gertrude'un pastayı görebilmesi için bir adım kenara çekilmeden önce.

"Vay canına!" dedi. "Tek kelimeyle... Vay canına! Tek başına mı yaptın, Charlie?"

"Beğeneceklerini düşünüyor musun?"

"Beğenmek mi?" dedi Gertrude haykırırcasına. "Bayılacaklar! Haydi götürelim onu. Tessa gelin buketini yemekten önce atmak için ısrar ediyor. Bunu kaçırarak istemezsin."

Aslında istiyordu.

Bir sonraki Bayan Bilmem Ne olmak için çiçek buketini yakalamaya çalışan bekâr kızların arasında durmak istemiyordu. Orada olmak. Bunu yapmak. Kalp ağrısı kanıtlanmak zorunda mıydı?

Charlotte pastayı düğün salonuna getirdi. Masalar kurulmuş ve oldukça büyük şömine yakılmıştı. Noel'e daha bir ay olmasına rağmen etraf Noel ışıkları ve çam dalları ile süslenmişti. Yirmi masanın her birine fildişi masa örtüsü serilmiş olup üzerlerinde beyaz mumlar ve tek bir pembe gül konulmuştu.

"İşte tam buraya, Charlie!" dedi düğün organizatörü Martha Wright-Randolph. Otuzunda, yüzünde sahte bir gülümsemesi olan ve mükemmel boyalı saçlara sahip kadın yirmi beşine bastığı yıl Henderson Randolph ile evlenmişti. Adam o zamanla doksan yaşındaydı ve Apple Valley'de yaşayan insanlara göre genç karısına ayak uydurmaya çalışırken ölmüştü.

Martha'ya miras olarak bir milyon dolar, bir ev ve kasabanın dışında kırk dönümlük arazi kalmıştı. Charlotte böylesine bir para ile çok şey yapabiliirdi. Bir dükkân ya da yeni fırın ekipmanları satın alır ya da evinin pencerelerini değiştirebilirdi.

Görünüşe bakılırsa Martha parayı kıyafetlere, arabalara ve estetik operasyonlara harcamıştı. Ve şu anda yine av peşindeydi. Kıvrımlarını sıkı sıkıya saran safır rengindeki elbise, etraftaki erkeklere gereken mesajı verecek şekilde tasarlanmıştı.

Charlotte düğün pastasını Martha'nın işaret ettiği yere koydu.

"Mükemmel," dedi Martha ötercesine. "Tek kelimeyle mükemmel."

"Teşekk-"

"Bu olay bu kasabada asırlar boyunca konuşulacak," dedi Martha sözünü keserek. Büyük bir ihtimalle mükemmel olduğunu düşündüğü şey Charlotte'ın düğün pastası değildi. "Üstesinden geldiğime inanamıyorum."

"Sen mükemmel bir kadınsın, Martha," Charlotte bunu büyük bir samimiyet ile söylemişti.

Martha'nın gözleri kısıldı, botokslanmış alnı düzinelerce çizgi oluşturacak kadar kırıştı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Düğün salonu çok sevimli görünüyor. Dekorcular dün gece iyi iş çıkartmış." Cade'in büyükannesi, Ida Cunningham önderliğinde kasabanın komite üyeleri masaları temizleyip cilalamış ve oğlanlar kulübünün üyeleri masa ve sandalyeleri içeri taşıyarak dekorasyon işleri ile ilgilenmişti. Charlotte mutfakta çalışırken onlar da saatlerce dışarıyı hazırlamışlardı.

Charlotte'ın bildiği kadarıyla Martha sadece köşede durmuş ve emirler yağdırmıştı.

Charlotte bu konuya değinmemeyi tercih etti.

“Her şey benim direktiflerim doğrultusunda gerçekleşti,” dedi Martha neredeyse yeri titreten bir öfkeyle.

“Benim tasarımı. Benim stil anlayışım.”

“Çok hoş olmuş,” dedi Charlotte kabul edercesine. Aslında Martha’yı Tessa ve Cade’nin düğününde sinirlendirmek istemiyordu.

“Olaylara aynı bakış açısıyla bakıyor olmamıza sevindim.” Martha kolundaki altın saate baktı. “İnsanların buraya gelmesini sağlamalıyım. Programımız yoğun ve zaman az.”

Charlotte zaman darlığına anlam veremedi. Cade ve Tessa resmi olarak balaylarına Alex’in ilkbahardaki okul tatilinde çıkacaklardı. Birkaç gece için bir yerlere gideceklerdi ama arabalarını kendileri süreceklerdi. Yani onları havaalanına götürecek bir limuzin kapıda belemeyecekti ya da yetişilmesi gereken bir uçak yoktu. Düğün töreni muhtemelen sabahın erken saatlerine kadar sürecekti.

Charlotte o saatlerde çoktan uykuya dalmış olacaktı.

En azından öyle olmasını umuyordu.

Son birkaç haftadan beri iyi uyuyamıyordu. Yılın bu zamanında asla uyuyamazdı. Çok fazla hatıra vardı. Bazıları mükemmeldi. Bazıları değil. Hepsi Brett’in yaptıklarıyla lekelenmişti.

Ön kapının yanındaki dolaptan mantosunu aldı ve davetliler düğün salonuna gelmeden çıkmak istedi. Burası sessizdi. Bu kasabada yaşayan her bir vatandaş içeride damat ve gelinin yanındaydı. Eski arabasını parkın ücra köşesindeki hoş spor bir araba ile Toyota sedan arasına park etmişti. Boğazında düğümlemiş dayanılmaz

mutsuzluğunun üstesinden gelmek istercesine hızla arabasına doğru ilerledi. Kendine binlerce defa bunu hak etmediğini söylese de Brett'in ölüm yıldönümünde gözyaşlarına hâkim olamıyordu.

“Charlotte! Bekle!” diye bağırdı biri.

Yürümeye devam etti çünkü sesin kime ait olduğunu biliyordu ve durup Max Stanford ile konuşma niyetinde değildi. Özellikle de ağlamaya bu kadar yakinken.

“Beni duyduğunu biliyorum!” diye bağırdı. “Ve benim kadar kibarsan durup benimle konuşursun. Durmazsan tüm geceni durmadığın için suçluluk duyarak geçirirsin.”

Eli arabasının kapısındaiken bir an için tereddüt etti.

Lanet olsun ki adam haklıydı.

Kaba bir insan değildi ve insanları görmezden gelme alışkanlığı yoktu.

Yine de her şeyin bir ilki vardı ve şu anda gerçekleşmek üzereydi.

Arabasının kapısının kilidini açtı ve direksiyonun arkasına geçti.

Max, Charlotte kapıyı kapatamadan tuttu ve göz göze gelecek şekilde eğildi. Gece mavisi gözleri altın renginde kalın kirpikleri ve kadınların gönlünü fetheden film yıldızları kadar yakışıklı bir yüzü vardı. “Belki de kabalığının derecesi konusunda yanıldım, Charlotte,” dedi soğuk bir şekilde.

“Ne istiyorsun, Max?” diye sordu Charlotte. Bir randevu olamazdı. Daha öncesinde böylesine bir teklifte bulunmuştu. Charlotte hayır demişti. Her erkek gibi herhalde o da hayır cevap olarak kabul etmiyordu.

Koyu mavi gözleri kadının yüzünden bu düğün için almış olduğu gri elbiseyle aynıydı. “Seni.”

“Unut onu.” Kadın kapıyı çekmeye çalıştı ama Max, normal bir insanda olamayacak kadar çok kaslıydı.

“Çiçek atma töreni için,” dedi Max ağzının kenarında asılı kalmış bir gülümseme ile.

Charlotte başka bir tarafa baktı. “Gelin buketini mi kastediyorsun?”

“Yani gelinin yaptığı şey her neyse. Tessa seni getirmemi rica etti.”

“Ona eve gittiğimi söyle.”

“Ama gitmedin ki,” dedi elini tutup onu arabadan indirmeden önce. “Arabana kadar gittin ve şimdi de kutlamalara katılmak için içeri geri dönüyorsun.”

Max son sözlerini söyler söylemez, Charlotte Max’in bu tören için kendisinden çok daha hevesli olduğunu fark etti.

“Çok üzgünüm,” dedi. “İçeri girmiyorum. Uzun bir gün oldu ve ben evime gitmek üzereyim.”

“Ve böylesine önemli bir günde Tessa’yı hayal kırıklığına mı uğratacaksın? Arkadaşına bunu gerçekten yapacak mısın?” Konuşurken başparmağı kadının bileğini okşadı. Charlotte bunu bilerek yapmadığını biliyordu ama ona unutmak istediği şeyleri hatırlattı. İzin verildiği takdirde bir kadının başını belaya sokan şeyler.

Elini geri çekti ve avcunu eteğine sildi. “Yokluğumu fark etmez.”

“O zaman neden seni bulmak için göndersin ki?”

Güzel soru.

Verecek cevap bulamadı.

Ne kadar zorlasa da.

Ve Tanrı biliyor ki deniyordu.

“Peki,” dedi sonunda. “Tessa için bu kadar önemli ise, umutsuz bekâr kızların arasında durup gelin çiçeğinin atılmasını beklerim.”

“Çok sertsin.”

Kadın park alanından geri dönerken adamın yapmış olduğu yorumu duymazdan geldi. Aslında sert değildi ama hayatının bazı zamanlarda hayır demeyi öğrenme yolundaydı. Yüksek sesle ve gerçekten hissederek.

Ne yazık ki o zaman bu zaman değildi. Tessa’nın hatırına kendini bir araya toplanmış kızların arasına sıkıştırarak ve gelin çiçeğini gerçekten istiyormuş gibi yapacaktı.

Bir sepet dolusu balık avlamış olmayı tercih ederdi.

Ama bu sadece onun fikriydi.

Merdiven basamaklarını tempolu bir şekilde çıkarken içeriden piyano sesi geliyordu. Alex Riley’nin çaldığına her türlü bahse girerdi. Tessa’nın, annesi ve babası vefat ettikten sonra otizmin tipik özelliklerini gösteren yeğeni Alex, iletişim kurma konusunda zorluk yaşıyordu. Müzik onun diliydi ve o bunu çok iyi kullanıyordu. Müziğin sesinden yola çıkarak Charlotte düğünün çocuğu mutlu ettiğini söyleyebilirdi.

Charlotte da mutluydu ama yine de tören salonuna geri dönmek istemiyordu.

“Gece boyunca burada mı beleyeceksin?” diye sordu Max, kapıyı açmak için hafifçe eğilirken bıraktığı nefes, Charlotte’ın

saçlarının arasında gezindi. Onunla birlikte yarım düzine insan da içeri girdi.

“Demek buradasın! Tessa sen olmadan çiçeğini atma konusunda direniyor. Acele etmezsek yemekler soğuyacak. Çabuk.” Charlotte’ın kolunu tuttu ve ilerlemesi için onu zorladı.

Tessa oradaydı, üzerinde dantelli *vintage* gece elbisesi, kızıl saçları ensesinde toplanmış, yüzü mutluluktan al al olmuş. Charlotte’ı gördü ve gülümsedi. “Görüyorum ki Max görevini tamamlamış.”

“Bundan en ufak bir tereddütüm olmadı,” dedi Martha cıvıltılı bir ses ile Max’e sorgularcasına alaycı bir bakış atarak.

“Bana güven duyduğun için sağ ol, Marti,” dedi Max, Charlotte’a bir kez daha bakmadan önce ki bu, genç kadının utanmasına neden oldu.

Martha saçlarını düzeltti. “Benimle dans ederek teşekkür etmeye ne dersin?” diye sordu. “Gerçi önce buket atma.”

Kahkahalar duyuldu, bir düzine mutlu kadın neşe içinde pozisyon aldı. Dullar, boşanmışlar, bekârlar, genç kızlar. Çiftler bir araya geldiğinde etraf iyice kalabalıklaştı. Tessa odanın uzak bir yerine konuşlandığında, Cade ondan sadece birkaç adım uzaktaydı. Mutlu ve halinden memnun görünüyordu. Charlotte bu evliliğin hem onun hem de Tessa için yürümesini tüm kalbiyle istiyordu. Dilemeyle olsaydı keşke, tüm kalbiyle diliyordu, ama yapabileceği tek şey bir ömür boyu güzel anı biriktirmeleri için umut ve dua etmektir.

Cade, Charlotte’ın bakışlarını hissetmiş olmalıydı. Yüzüne baktı ve göz kırptı. Charlotte karşılık verdi.

“Damat ile flört etme,” dedi Max kulağının dibinde.

“Ben flört etmi-”

“Öne geçsen daha iyi olacak.” Charlotte’ın kolunu tuttu ve kadınlardan oluşan kalabalığın önüne götürdü.

Tessa omzunun üzerinden baktı ve doğruca Charlotte ile göz göze geldi. Yeni evlenen herkeste olduğu gibi o da tüm arkadaşlarının mutlu bir ilişki yaşamasını istiyordu.

Ama bu olmayacaktı.

Asla.

Martha, Tess’e pembe kurdele ile bağlanmış, beyaz güllerden oluşan, gösterişli olmayan bir gelin buketi uzattı. Demetin ortasında tek bir beyaz tüy ön plana çıkmıştı. İpeksi ve yumuşak, gelinin mükemmel zevki doğrultusunda geleneğe ufak bir dokunuş. Charlotte bu tüyü daha öncesinde Tessa’nın evindeki şöminenin üzerindeki bir vazanın içinde görmüştü. Tüy hakkında soru sorduğunda arkadaşı kakhaha atmış ve Gertrude melek kanadından olan bu tüye sahip olan kişiye aşk ve iyi bir gelecek getirdiğine inandığını söylemiş.

“Bir,” dedi Tessa heyecan içinde elindeki buketi havaya kaldırıırken.

“İki.”

Charlotte kendini hazırladı.

“Üç!”

Kızlar heyecan içinde çığlık atmaya başladı. Kadınlar zıplayıp tırmaladı. Kızlar heyecan içinde çığlık atıyordu. Kadınlar zıplayıp el çırpıyordu. Charlotte buketin yolundan çekildi ve buket şehir kütüphanesinde çalışan Daisy Forester’in ellerine düştü.

Herkes neşe içinde onu kutlarken kadın büyük bir zafer kazanmışçasına buketi havaya kaldırdı.

Charlotte'un gözlerinin önünde bir şey uçtu. Hayır, hayır uçmadı. *Havada süzüldü.* Buketin arasındaki tüy havada yavaşça süzülüyordu. Yere düşmeden onu yakaladı ve Daisy, piyangodan ikramiye çıkmışçasına etrafını saran kalabalığa güllerini gösterirken onu cebine soktu. "İşte burada!" dedi Martha yüksek sesle anons ederek. "Apple Valley'nin bir sonraki gelini."

İnsanlar şerefe kadeh kaldırıp kakhaha attı ve etrafını sarıp bir buketi yere çakılmaktan kurtarmaktan çok daha önemli bir şey yapmışçasına Daisy'nin sırtını sıvazladı.

Dikkatli ol, dedi Charlotte kendi kendine. *Acın belli oluyor* dedi sadece kendi kendine.

Evet. Kesinlikle belli oluyordu.

Gitme vakti.

Sola doğru süzüldü, Lesley Wagner'in etrafında dolaştı. Az kalsın Rod Lancaster'la çarpışacaktı. Uzun boylu bir koşucu bedenine ve kendinden emin bir gülümsemeye sahip olan adam Apple Valley Lisesi'nde matematik dersleri veriyordu. "Charlotte!" dedi samimi bir ses tonuyla. "Seni ne zaman göreceğimi merak ediyordum."

Neden? demek istedi ama annesi onu terbiyeli bir kız olarak yetiştirmişti. "Selam, Rod. Düğünün tadını çıkartıyor musun?"

"Tabii ki ve kendi düğünüm için fikir ediniyorum." Göz kırptı.

"Daisy Forester gelin buketini az önce kaptı. Bence onu hemen bulup teklifte bulunmalısın."

Rod güldü. "Espri anlayışına hayranım, Char. Bir kadında hoşlandığım bir şey bu."

“Adım Charlotte.” Kendisine Char diye hitap edilmesinden nefret ediyordu ve en iyi arkadaşının düğün töreninde bunun sebeplerini düşünmek istemiyordu. “Affına sığınıyorum ama gerçekten gitmem gerek.”

“Gitmeden önce sana sormam gereken bir şey var.”

“Nedir?” *Lütfen bana çıkma teklifinde bulunmasın. Lütfen, lütfen, lütfen bunu yapmasın!*

“Bazı düşük seviyeli öğrencilerime matematiğin gerçek hayatta ne işe yaradığını göstermemizin oldukça yararlı olacağını düşündüm. Ve yemek pişirmek bunu göstermenin en iyi yolu. Biz şey yapabiliriz, işe ev ev ekonomisi ile-”

“Biz mi?” Elini mantosunun cebine soktu ve ipeksi tüyün parmaklarının boğumuna dokunuşunu hissetti.

“Evet, tabii ki biz. Ben yemek pişirmekten anlamam ama matematik hakkında oldukça bilgiliyim.”

Charlotte’ın sonrasında hatırladığı tek şey, Rod’un her şeyi en ince detaylarına varıncaya kadar anlatması oldu.

Maxwell Stanford tüm bu heyecanın nedenini anlamakta güçlük çekiyordu. Tamam, Daisy gelin buketini yakalamıştı ama uzun süreli erkek arkadaşının ona evlenme teklifinde bulunmamasından kesinlikle emindi. Max’in duyduklarına göre Jerry Webber, Daisy ile beş yıldan beri çıkıyordu ve ona, evliliği finanse edecek kadar parası olduğunda onunla evleneceğine dair sözler veriyordu. Bu arada Daisy’nin dairesinde yaşıyor, onun pişirdiği yemekleri yiyor ve bir sonraki en iyi satan cinayet romanlarını yazıyormuş gibi davranıyordu. Birkaç beyaz gül bunu

değiştirirse, Max erkeklerle ilgili bildiği her şeyi yeniden değerlendirmek zorunda kalacaktı.

Ve güllerle ilgili.

İnsan kalabalığının arasında ilerlemeye çalışırken Cade'in sırtına çarptı. "Çok iyi yaptın, Cunningham. Sen ve Tessa birlikte uzun yıllar geçireceksiniz."

"Senden böyle güzel şeyler duymak şaşırtıcı, Stanford. Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Cade çok şey ifade eden bir sırtma ile.

"Sadece sana bir kemik atıyorum, çünkü atış konusunda halen senden daha tecrübeliyim."

"Atış poligonuna gittiğimiz son üç sefer seni geçtiğimi sanıyorum."

"Bu seni utandırmak istemediğim için oldu. Ne de olsa kasabamızın şerifisin. Emrindeki biri tarafından yenilmek çok hoş olmazdı."

"Saçmalık!"

"Millet!" Martha Wright-Randolph'ın sesi, insan kalabalığının çıkarttığı gürültüyü bastırırcasına yankılandı. "Yiyecek büfesi açıldı. Bir saat içinde düğün salonunda dans başlayacak. Şimdi herkes Apple Valley gurmelerinin hazırladığı yiyeceklerin tadını çıkartsın."

Max kesinlikle ikiletmedi. İyi bir polis ve becerikli bir tamirciydi ama yemek konusunda başarılı değildi. Herhangi bir yerde yenilecek bedava bir yemek onun için iyi bir şeydi.

Martha yaklaşıp kırmızı ojeli tırnaklarını adamın pazısına sapladığında, Max yemek büfesine doğru daha bir adım bile atamamıştı.

“Max,” dedi kadın mırıldanarak. “Tabaklarımızı doldurup, sakin bir yer bulup sohbet etmeye ne dersin?”

Bu hayatta olmaz.

Bir sonraki hayatında da.

Kadınlardan hoşlanıyordu ama Martha kargaşanın ta kendisiydi. “Üzgünüm ama sana katılamayacağım, Marti,” dedi.

Kadın kaşlarını çatı. “Yoksa yanında birini mi getirdin?”

“Hayır.” Ama işte o anda getirmiş olmayı diledi. *Bir kadının öfkesi cehennem ateşine eşdeğerdir* derdi her zaman büyükbabası. Ki büyükbaba James’in, bu sözün doğru olduğunu bilmesi için birden fazla neden vardı. Max de bu alanda birçok kez ders almıştı ve bunu hatırlatacak bir ders daha almak istemiordu.

“O zaman sorun ne? Çekici olduğumu düşünmüyor musun?” Kadm her iki elini kalçasına koydu ve sorunun bu olmadığını biliyorum dercesine gülümsedi.

“Çekiciliğin bu konuyla hiçbir ilgisi yok. Sadece ilgilenmiyorum.” Kısa ve öz. Martha gibi kadınlarla başa çıkmanın tek yolu buydu.

“Fikrini değiştirebileceğime her türlü iddiaya girebilirim,” dedi kadm ellerini kalçalarının üzerinde gezdirerek.

Max bir adım geriye gitti ki bu, neredeyse Charlotte’ın üzerine düşmesine neden olacaktı.

Charlotte’ın el bileğinden tuttu ve işte o anda Rod Lancaster’in kadının diğer kolunu tutup aşka düşmüş bir adamın bakışlarıyla ona baktığını fark etti.

“Siz ikiniz çıkıyor musunuz?”

Çıkıyor olsalar bile adamın bundan kesinlikle haberi yoktu.

Apple Valley gibi bir kasabada haberdar olurdu. Bir sır olarak saklamadıkları takdirde. İlginç bir düşünce. Charlotte kendi başına kalıp Main ve Wesley sokaklarının köşesinde bulunan küçük kulübesinin mutfağında hamur işleri yapıp yaptıklarını satmakla meşguldü.

Bu Max'in seçeceği bir hayat tarzı olmazdı ama yine de Charlotte'in kendi ayaklarının üzerinde durmaya çalışmasına saygı duymalıydı.

"Çok üzgünüm," dedi adam Charlotte dengesini buluncaya kadar el bileğinden tutmaya devam ederek. "Seni düşürmek istemedim"

"Düşürmedin. Ama az kalmıştı." Kadın hafifçe güldü ve Lancaster'ın elinden kurtulduktan sonra adamın yüzüne bakarak, "Affınıza sığınıyorum ama-" diye söze başladı.

"Bir şeyler yemeye ne dersin?" dedi Max öneride bulunurcasına çünkü kadın Lancaster'dan, Max de Martha'dan kurtulmak istiyordu. "Birlikte gitmeye ne dersin?"

"Ben şey eve gitmeyi plan-"

"Beni yalvartma tatlım. Özellikle de yabancıların yanında." Adam kolunu kadının omzuna attı ve birlikte, yemeklerin dizilmiş olduğu büfeye doğru ilerlediler.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Charlotte fısıldayarak ve adamın kolunu uzaklaştırarak.

"Sadece iz süren avcılardan kurtulmak için birlikte bir şeyler yiyecekmişiz gibi yaptım."

"İz süren avcılar mı?"

"Martha. Bana karşı hisleri var."

“İki bacaklı, arabalı ve parası olan her erkeğe karşı hisleri var onun.”

“Saçlıları unuttun. Saçlı adamları seviyor.”

“Doksan yaşındaki kocasının saçları yok muydu?”

“Parlak, beyaz bukleler dolu bir kafa” dedi, sözkonusu adamla hiç tanışmamış olsa bile.

“Gerçekten mi?” Kalın kirpiklerin altından adamın yüzüne baktı.

Charlotte, parlak kahverengi saçlarını atkuyruğu yapmış olduğundan, Max şakağındaki yara izini görebiliyordu. Bu izi birkaç kez daha görmüş ve nasıl olduğunu merak etmişti ama akşam yemeği teklifini kabul etmediğine göre yara izi onu ilgilendirmiyordu.

“Onunla hiç tanışmadın bile, değil mi?” dedi Charlotte koyu renk gözlerinde şaka ile suçlama karışımı bir bakışla.

“Hayır ama sana bunu söyleyerek seni büfe sırasına sokacak kadar oyalamayı başardım.”

“Ama bu, burada duracağım anlamına gelmez.”

Max, Martha’nın bulunduğu tarafa baktı. Rod’un kolunu tutmuş, yüzüne sanki gökteki yıldızları onun için getirmişçesine bakıyordu. “Hayır buna gerek yok, gölgelerimizden kurtulduk.”

“Umarım ki birlikte çok mutlu olurlar.”

“Birilerinin bunu Martha için yapabileceğinden pek emin değilim.” Üç yemek masası uzunluğundaki yemek büfesinden gözlerini ayırmadan Charlotte’ı bir adım öne doğru itti. Apple Valley’nin aşçıları hünerlerini sergilemişti. “Bunlar tam yemeklik,” dedi Max ama Charlotte bir adım geri gidip kaçmaya hazırlanıyordu.

Max onu suçlayamazdı. Bu kadar aç olmasaydı o da kesinlikle aynısını yapardı.

Bölüm 2

Max son misafir düğün salonundan ayrılıncaya kadar bekledi. Bunun sebebi birdenbire sosyalleşmek arzusu içinde olması değil-di çünkü Cade, Gertrude ve Alex’e göz kulak olması için ricada bulunmuştu. Geliniyle birlikte birkaç geceyi bir dağ kulübesinde geçirmek için yola çıkmak üzere olan yakın arkadaşına hayır demek mümkün olmamıştı. Cade ve Tessa bir saat önce buradan ayrılmış ve Max konukların eve gitmesi için saniyeleri saymaya başlamıştı.

“Sonunda bitti. Apple Valley tarihinin en güzel düğünü sona erdi,” dedi Gertrude kulağının arkasına sakladığı bir dal sigarayı çıkartıp, boşalmış düğün salonunda uyluğuna vurarak ilerlerken.

“Sakın burada yakma Bayan Gertrude. Sana kuralları hatırlatmaktan nefret ediyorum.” Max saatine baktı. Saat bire geliyordu. Düğün beklediğinden daha erken bitmişti. Ama bunu umursadığı söylenemezdi. Ertesi gün Cade’in yerine de bakacağı için çift vardiya çalışmak zorunda kalacaktı.

Çalışmayı sevdiği için bu konu canını sıkılmıyordu ama Cade döner dönmez arabayla Seattle’e gidecekti. Saat onda son bulmayan gece hayatının tadını çıkartacaktı. Parlak ışıklar, yüksek sesli müzik belki de Erin’e yapılacak bir ziyaret. Kolejdeyken tanış-

mışlar ve arkadaşlıklarını bugüne kadar sürdürmüşlerdi. İkisi de Cade gibi günün birinde âşık olacaklarına inanmıyorlardı.

Büyük bir ihtimalle bu bugüne kadar evlenmemiş olmalarını açıklıyordu.

“Haydi ama, Alex,” dedi Gertrude yeğenine. “Gitmemiz gerek.” Alex cevap vermedi. Şaşırtıcı değildi. Birçok insan Alex’ten cevap beklemeden onunla konuşuyordu. Zaman zaman çocuğun birkaç kelam ederek insanları şoke ettiği olmuştı. Gerçi çoğu zaman sessizdi ve kendi halinde etrafta dolanıyordu.

“Alex Riley, sana gitmemiz gerektiğini söyledim!” dedi Gertrude âdeta havlayarak.

Alex teyzesinin yüzüne baktı ve yüzünde Gertrude’un neden rahatsız olduğunu bilmediğini gösteren bir ifade belirdi.

“Tamam,” dedi sonunda avcunu sıkı sıkıya kapatarak.

“Elinde ne var?” diye sordu çocuğun yanına yaklaşan Max. “Meleğin öpücükleri,” dedi Alex avcuna sakladığı birkaç pembe gül yaprağını göstererek.

“Meleğin öpücükleri mi?” diye sordu Max kendi kendine, dışarı çıkarken.

“Şu çocuğun inanılmaz bir hayal gücü var.” Gertrude eski Cadillac marka arabasının kapısını açtı ve Alex’e arabaya geçmesini işaret etti. “Gerçi bunun bir sakıncası yok, öyle değil mi?” Kadın kaşlarını kaldırarak Max’in bulunduğu tarafa baktı ve ardından omuz silkti.

Adamın bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve öğrenmeye de niyetli değildi.

“Ee?” dedi talepte bulunurcasına. “Bir sakıncası yok değil mi?”

“Yok gibi,” dedi adam.

“Öf!” dedi Gertrude arabaya binmeden önce. Ardından kapıyı kapattı.

Max yaşlı kadının sevmediği şeyler ve kişiler listesinde yer alıyordu.

Şükürler olsun ki ona uzun bir süre boyunca katlanmak zorunda kalmayacaktı. Max, Tessa sayesinde Rileylerde haftada bir akşam yemeği yiyebiliyordu. Tessa, aile üyelerinin dışında başka birilerinin de olmasının Alex’e iyi geleceğini düşünürken Max de sürekli donmuş hazır gıdalar tüketmektense ev yemeği yemenin iyi olacağını düşünmüştü.

Cadillac’ın arka penceresi indi ve Alex kafasını dışarı çıkarttı.

“Alsana,” dedi Max’e elindeki şeyi uzatarak.

“Bu nedir?”

“Çocuğun elindekini al ve uzatma lütfen,” dedi Gertrude her zamanki gibi homurdanarak.

Max elini uzattı ve Alex elinde tuttuğu gül yapraklarını avcuna koydu.

Pencere kapandı ve araba Max’i park yerinde tek başına bırakarak uzaklaştı. Elinde tuttuğu gül yapraklarını neredeyse yere atacaktı ki içinden bir ses bunun yanlış olacağını söylediği için yaprakları paltosunun cebine koydu ve yirmi dokuzdan otuza bastığı yıl satın aldığı 1967 model Corvette’ine doğru yürüdü. Kendisi için bir doğum günü hediyesi ve bu güne kadar sahip olduğu en uzun ilişkinin başlangıcıydı bu araba.

Kaşlarını çattı. Genelde geçmişi düşünerek zamanını çarçur etmezdi. Yaşanmış yaşanmıştı. Değiştirmenin imkânı yoksa üzerinde durmak niye?

Ayrıca Morgan ile bir şeyler yaşamış olmak ve ilişkilerinin bitmiş olmasından dolayı pişmanlık duymuyordu. Morgan ona bir süre boyunca oldukça eğlenceli biri gibi gelmişti. Anak küçük bir kasabada küçük bir evde yaşamaktan daha fazlasını istediğini anladığı anda eğlenceli olmaktan çıkmıştı.

Daha fazlasını istemesi Max'e mantıklı gelmemişti çünkü sonuçta Apple Valley'ye gelmelerine Morgan neden olmuştu. Los Angeles'dan bir an önce uzaklaşıp büyüdüğü küçük kasabaya geri dönmek için ısrar etmişti. Kendisine miras olarak küçük bir ev, üç dönümlük arazi ve yirmi bin dolar kalmıştı. Rahat yaşamak ve uzun süre boyunca istediğini yapmak için yeterli değildi ama hiç yoktan iyiydi. Max'e geri döneceğini söylediğinde bu sözleri sarf etmişti. Birkaç aydan beri çıktıklarından, Max'in söyleyecek çok fazla şeyi olmamıştı. Daha uzun bir süre birlikte yaşıyor olsalardı bir şey söyler miydi ondan da emin değildi.

Max'i hafta sonu ziyareti için davet ettiğinde Max, Apple Valley'yi çok fazla sevmemişti. Burada yaşamayı kesinlikle istememişti. Küçük kasabalar ona göre değildi. Asla ona göre olmamıştı.

Gerçi burası küçük bir kasaba değildi. Burası Apple Valley'di ve şimdiye dek bulunduğu yerler içinde en çok burada kendini evindeymiş gibi hissediyordu.

Park alanından çıktı ve kasabanın merkezine doğru ilerledi. Önce Riley Parkı, mahkeme binası ve şerifin ofisini geçtikten sonra Main Caddesi'ne saptı ve Ida Cunningham'ın evine çıkan

geniş ana cadde boyuna ilerledi. Sessiz çevre, boş sokaklar ayı-
şığının aydınlattığı uzaklardaki dağlar, her şey yuva hissi veri-
yordu.

Yuva...

Bir yuva bulmak için ne kadar aramıştı?

Kaç yıl beklemişti?

Birisi ona on yıl önce Washington'un doğusundaki küçük bir kasabada yaşayacağını söyleseydi, göbeği çatlayıncaya kadar gü-
lerdi.

Ida'nın haddinden büyük beyaz evi özenle düzenlemiş güzel bir bahçe ile çevrelenmişti. Pencerele ve her bir ağaca asılmış Noel ışıkları pırıl pırıl parlıyordu. Max kadına Noel ışıklarını asma konusunda yardımcı olmuş kadın da ona bir hafta yetecek kadar istiridye çorbası pişirmişti.

Max garajın önüne park edip küçük spor Mazda'yı görünce kaşlarını çattı. Bu Ida'nın arabası değildi. Büyük bir ihtimalle arkadaşlarından birine de ait olamazdı. Arkadaşları daha çok Se-
dan, kamyonet ya da SUV tarzı araçlara ilgi duyuyordu.

Max, arabasından indi ve eve doğru ilerlerken anahtarı cebine koydu. Arabasını asla kilitlemezdi. Kilitlemenin bir anlamı yoktu. Eğer birileri arabasına zorla girmeyi kafasına koymuşsa bunu engelleyecek herhangi bir şey yoktu. Ateşli silahları güvenli bir şekilde kilitliydi. Parası bankadaydı. Morgan ile birlikte yaşadığı sırada sahip olduğu en değerli eşyalar bir dizüstü bilgisayar ve te-
levizyondur ve taşınırken onları almamıştı. Morgan'ın bu şekilde davranması onu mutlu etmişti.

Kapıyı açtı, karanlık oturma odasına girerken kravatını gev-

şetti. Genellikle Pete onu karşılardı, ama tek gözlü kedi ortalarda yoktu.

Max lambaya çarptı ve kaşlarını çatı. Her yer aynı görünüyordu. Taşındığından beri orada olan ekose ve deri koltuk. Yere serilmiş aynı yeşil halı. Pencerelelere asılmış ip gibi duran perdeler. Yine de bir şey farklıydı. Kanının çekildiğini, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Duygularını sorgulamadı. Bu duyguyu dikkat etmesi gerektiğini bilecek kadar sık yaşamıştı.

Mutfağa yürüdü, ışığı yaktı. Tezgâhın üzerine küçük bir bardak yanında bir tabakta terk edilmiş bir tost parçası duruyordu. Bunlar kendine ait kalıntılar değildi.

Koridora yöneldi, banyo kapısını çekerek açtı. Herhangi bir şey yoktu. Burası da boştu. Yatak odası...

Bingo!

Yatağın ortasında kocaman bir tümsek duruyordu. Karanlıkta bile görmek mümkündü. Duvardaki düğmeyi çevirdi ve odayı parlak sarı ışıkla aydınlattı. Yatağın üzerindeki tümsek hareket etti. Örtünün altından kimin çıkacağını tahmin edemedi. Belki de geçen yıl çıkmış olduğu kadınlardan biriydi.

Doğrulup ona gülümseyerek bakan sarı saçlı güzellik olacağını beklemiyordu. “Selam, Max. Uzun zaman oldu.”

“Tanrı aşkına ne istiyorsun, Morgan?” Morgan’ın bir işi düşmeden yanına gelmiş olması ihtimal dahilinde değildi.

“Kahve içerken konuşmaya ne dersin?” dedi ardından ayaklarını yataktan indirerek ayağa kalktı. “Böylece Zuzu’yu uyandırmayız.”

“Zuzu?”

“Kızımız.”

“Neyimiz?!” Odayı iki uzun adımda geçti, battaniyeyi kaldırdı ve altına baktı. Tabii ki, yatakta bir çocuk vardı. Küçük bir kız. Belki üç yaşında. Dünyadan bihaber derin bir uykuda. Topuklarının üzerinde döndü ve kızın yanından ayrıldı.

Koridora yöneldi, mutfığa girdi ve buzdolabından bir soda şişesi aldı.

Morgan arkasından mutfığa girdi. “Senin için sürpriz olduğunu biliyorum.”

“Sürpriz mi?” Homurdandı, sağa sola döndü ve elindeki soda şişesini sert bir şekilde tezgâha vurarak koydu. “Eski bir arkadaşının ansızın gelmesi sürprizdir. Eski kız arkadaşının senin olduğunu söylediği bir çocuk getirmesi sürpriz değildir.”

“Açıklayabilirim.” Rahat görünmüyordu, ten rengi normalden daha solgundu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve rengini açtırdığı saçlarının uçlarıyla oynarken eli titremişti. Birlikte oldukları dönemde bu kadının görünüşünü severdi. Mükemmel bir vücut, mükemmel saçlar, mükemmel tırnaklar, mükemmel bronz bir ten. Şimdi baktığında sadece... Kırılğan görünüyordu. Tükenmiş. Belki de biraz üzgün.

Max bakışlarını başka tarafa çevirdi. Ona karşı duyduğu sempati onu çok da mutlu etmemişti. Onu terk eden Morgan’dı ve nedeni Apple Valley’den daha büyük bir şehirde yaşamak istediği için değildi. Ayrıldıkları zaman, Max herhangi bir suçlamada bulunmadı ya da ona iftira atmadı ama Morgan’ın başka biriyle tanıştığını biliyordu. Muhtemelen, Los Angeles’a yaptığı birçok seyahat veya Miami’deki arkadaşlarını ziyaretler sırasında tanışmışlardı.

“Devam et,” dedi Max, kadın sessiz kaldığında. “Açıkla.”

Morgan, Max’in bir zamanlar heyecanlanmasına neden olacak şekilde, sessizce dolgun dudaklarını ısırды. Şu anda ona karşı hiçbir şey duymuyordu.

“Haydi ama Morgan. Geç oldu. Yorgunum. Masalmı anlatmaya devam et.”

“Masal anlatmıyorum,” dedi kadın ısrarla. “Hamile olduğumu kasabadan ayrıldığımda fark ettim.”

“Hı-hı.”

“Gerçekten.”

“Ne kadar sonra? Dört ya da beş ay? Altı?”

“İki hafta sonra. O zaman zaten Kenny ile birlikteydim. Çocuk yetiştirme sorumluluğuyla karşı karşıya kalmayacağımızı düşündüm. Yani, çocuklar hakkında konuştuk ve sen istemediğini söyledin.”

Doğru. Ama bir tane olsaydı, kesinlikle bunu bilmek isterdi. Gerçi çocuğu yoktu. Ve Morgan’ın dediği gibi bu konuda her zaman dikkatli olmuştu. Çocuk istediği bir şey değildi.

“Gerçekten çok düşüncelisin, Morgan,” dedi her bir kelimeyi iğneleyici şekilde vurgulayarak. “Ama sana inanmıyorum. Çocuk Kenny’den ya da başka birinden. Seni terk etti ve sen de seni destekleyecek birine ihtiyacın var onun için buraya geldin.”

“Adi herifin tekisin. Biliyorsun değil mi, Max?” dedi kadın yumuşak bir ses tonuyla. “Her zaman öyleydin.”

“Ayrılıncaya kadar aynı şeyi binlerce kez söyledin.”

Kadın dudaklarını sıktı. Muhtemelen tüm zehrin yayılmasını engellemek için. Sonra iç çekti. “Geçmiş i rdelemek için gelmedim.”

“O zaman neden geldin?”

“Sana kızından bahsetmek için. Ve Las Vegas’tan aldığım iş teklifi için. Mülakat bir sonraki hafta yapılacak. Zuzu’yı yanımda götüremem.”

“Neden ki?”

Morgan birkaç saniye boyunca incelercesine tırnaklarına baktı. “Başvuruyu yaparken evli olup olmadığını ya da çocuğum olup olmadığını sordular.”

“Ve sen yalan söyledin.”

Morgan kafasını kaldırıp baktı. Gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. “Ne yapacaktım? Bu, Las Vegas’ta birinci sınıf bir restoranda çalışmak için büyük bir fırsat. Maaşı da iyi. Oraya alışma dönemi boyunca Zuzu ile birlikte kalabileceğim bir arkadaşım bile var.”

“Erkek arkadaş mı?”

“Bunun ne önemi var?”

“Ben sadece anlattıklarına açıklık getirmeye çalışıyorum, Morgan.”

“Evet, erkek arkadaş. Ama hayır, romantik bir ilişkimiz yok. Üstelik bu seni ilgilendirmez.”

“Tabii ki yoktur.”

“Aramızda bir şey yok. Miami’ye iş için gittiğimde tanıştık. Ortağının bir lokantası var. Derrick hakkımda güzel şeyler anlattı ve alışma dönemi boyunca Zuzu’yu dert etmememi söyledi. Hepsi bu, Max. Yemin ederim. İhtiyacım olan tek şey birinin Zuzu’ya bir-iki hafta göz kulak olması. İşi alıp alışma süreci boyunca.”

“Hayır.”

“Ama senin kızın!”

“Saçmalık.”

“Ayrıldığımızdan beri senden hiçbir şey istemedim, Max. Tek bir şey bile. Seni hayatımda istemiyorum ve kızımın hayatımda da. Ve Tom öldü...”

“Tom?”

“Eşim. Onunla Miami’ye gittikten bir yıl sonra evlendik,” dedi arada. “Üç ay önce kalp krizinden öldü.”

“Çok üzıldüm.” Birini kaybetmek acı vericiydi. O kişiyi hayatını kolaylaştırmak için kullansan da. Morgan’ı tanıdığı kadıyla, zavallı yaşlı Tom’da da durumun tahmin ettiği gibi olduğundan emindi Max.

“Ben de. İyi bir adamdı ama arkasında fazla bir şey bırakmadı. Nakit sıkıntısı çekiyorum ve Zuzu’ya küçük eski bir apartman dairesinden fazlasını vermek istiyorum. Uzun zamandır beklediğim fırsat sonunda geldi. Bu fırsatı kaçıramam.”

“Kaçıramazsın elbette ama çocuğu yanında götürmek zorundasın.”

“Haydi ama, Max. Bu kadar zalim olma. O senin kızın. Bunu kanıtlayacak belgem var.” Cebinden bir kâğıt parçası çıkarttı ve adama uzattı. “Bak.”

Max kâğıdı aldı. Bir doğum belgesiydi. Zuzu Holly Stanford. Üç kilo iki yüz gram . Doğum tarihi 25 Aralık. Neredeyse dört yıl önce. Ve baba hanesinde açık ve net Max’in adı yazıyordu. “Babalık testi talep ediyorum,” dedi doğum belgesini geri verirken.

“Geri dönünceye kadar beklemek zorunda.” Morgan oldukça şık yeşil renkli pardösüsünü dolaptan aldı.

“Kızım olduğunu kanıtlamadan onu burada bırakmıyorsun,

Morgan. Gerçekten benim kızım ise ikimiz de bir çocuğun yetiştirilmesi için gereken sorumluluğu taşıyacağız. O zamana kadar senin sorumluluğun altında.”

“Güzel. Onu yanımda götüreceğim. Ben işe başvuruda bulunurken o da *yabancı* birinin yanında kalır. İş alırken eğitim dönemi boyunca sabaha kadar yabancı biriyle kalır,” dedi hırlarcasına. Dolaptan bir ceket daha çıkarttı. Bu seferki renkleri solmuş yıpranmış küçük ve pembeydi.

Max, çocuğun gerçekten kendisine ait olduğunu düşünmüş olsaydı, yabancılarla kalacağı için Las Vegas’a gitmesine izin vermezdi. Ve birazdan kutup ayısını bile sıcak tutamayacak gibi görünen bir paltoyla onu zehir gibi soğuğa çıkmasına izin vermezdi.

“Zuzu’yu uyandırıp bu soğuk havada dışarı çıkartmanın hiçbir anlamı yok,” dedi. “Geceyi burada geçirebilirsin.”

“Unut gitsin.” Morgan sözcükleri âdeta tükürdü, alev saçan gözleri Max’e, Morgan’ın kendisini bir çöp gibi kenara atıp gittiği günü ve onun kendisini terk ettiğine neden sevindiğini anımsattı. “Kendisini öz kızı gibi benimsemeyen bir adamın evinde bir saniye bile daha kalmasına izin veremem.”

Yatak odasına doğru ilerledi ve küçük kızı kucakladı.

Gürültüden dolayı uyanmasına rağmen çocuk ses çıkarmadı. Sadece Morgan kızın mantosunu giydirirken kocaman açılmış mavi gözleriyle Max’i izledi.

Morgan küçük siyah bavulu eline aldı ve küçük kızın elini tuttu. “Haydi gidelim, Zuzu. *Baban* seninle uğraşamayacak kadar yoğun.”

“Öyle bir şey demed-”

“Boş ver gitsin!” dedi dişlerinin arasından. Küçük kız Max’e dik dik bakmaya devam ediyordu. Max’in çocuğu değildi. Bundan yüzde doksan dokuz emindi. Ama peki ya geri kalan yüzde bir? Evet. Onu rahatsız ediyordu. Zuzu için üzüldüğü gerçeğinden bahsetmiyordu bile. O yaşta bir çocuk için çok sert bakıyordu. Küçük kız ardından gözlerini bir karış topuklu ayakkabılarıyla dengesini sağlamaya çalışan Morgan’a çevirdi. Ayakkabılarını henüz giymemişti. Üzerinde pijamaları vardı. Yeşil ve sarı arabalarla bezenmiş bir deseni vardı. Diğer kız çocukları gibi pembe ya da mor renkli şeyler giymesi gerekmiyor muydu? Morgan montunu giyerken Max’e inceleyen gözlerle bakmaya devam etti.

Max de onu izliyordu.

Çocuklar hakkında çok fazla şey bilmiyordu ama bu çocuk mutsuz görünüyordu. Onun yüzünden.

Ben senin baban değilim. Böyle demek istiyordu ama ağzını açmadı çünkü annesi ile birlikte bu evden ne kadar çabuk ayrılırsa o denli mutlu olacaktı. Morgan kapıyı açtı. Dondurucu kış havası estiğinde Zuzu titreyerek kollarını kaldırıp Morgan’ın kucağına gelmek istedi.

Morgan, “Anneciğin elleri dolu. Yürümek zorundasın,” dedi tasarımlı çantasını omzuna takıp bavulunu kaparcasına alırken. “Haydi buradan gidelim.” Zuzu’nun elini Max’in hoşuna gitmeyen bir kabalıkla yakaladı.

Bu manzara ona, yıllar öncesinde büyükannesi ve büyükbabası ile yaşamaya gittiği o günü hatırlattı. Gecenin bir yarısında yatağından zorla çıkartıldığını ve annesinin kiraladığı arabalardan birine tıklandığını. Bir sonraki keyifsiz küçük daireye, bir sonraki

amca ya da babasına ya da annesinin en yeni erkek arkadaşına sürüldüğü zamanları düşünmesine sebep oldu.

Aslında bu onun sorunu değildi ama siyah atkuyruğu gevşeyip başının yanma düşmüş bu çocuk, inanılmaz kırılgan duruyordu. Başparmağını ağzına götürdü ve şüpheyile Max'e bakmaya devam etti. Akıllı çocuk, ama ne kadar akıllı olursa olsun Morgan'ın yaratacağı karmaşanın içinde kendini savunamayacaktı.

Gitmelerine izin ver, dedi iç sesi bağırarak ama vicdanı başka bir şey söylüyordu ve Max her zaman vicdanını dinlerdi. "Arabayı ısıtmaya ne dersin, Morgan?" dedi öneride bulunurcasına eski kız arkadaşının yapacağı şeyden emin olarak. Fırsatları kaçırma konusunda her zaman iyi olmuştu. "Böylece çocuk donmaz."

"Sen ne diye endişel-" Morgan'nın bakışları Zuzu'ya yöneldi, kızgın bakışları birden söndü ve bir şey düşünür gibi oldu. "Tamam" dedi, tam da beklediği gibi olmuştu. Kızıyla yüz yüze gelecek şekilde eğildi. "Sen burada bekle, tamam mı? Annecik az sonra dönmüş olacak."

Aceleyle elindeki bavulu yere sürte sürte merdiven basamaklarını indi. Max topuklu ayakkabıların basamaklardan inerken çıkarttığı sesi dinledi. Belki de Morgan hakkında yanılıyordu. Belki de değişmişti. Belki, sadece belki, bir çocuğa sahip olmak, beraber yaşadıkları zamanki bencil ve kendini beğenmiş kadından daha iyi birine dönüşmesini sağlamıştı.

Max, arabanın motorunun sabahın erken saatlerinin sessizliğini bölerek çıkarttığı sesi duyduğunda gerildi.

Bir. İki. Üç.

Farlar yandı ve yerdeki kuru otları süpürerek aşağıdaki kaldırıma kayd.

Dört, beş, altı.

Tekerler asfaltta dönmeye başladı ve Mazda büyük bir hızla uzaklaştı. Morgan arkasını dönüp bakmış olabilirdi fakat Max bundan şüpheliydi. Büyük bir ihtimalle asla değişmemişti. Küçük kıza baktı. Kız da ona baktı. Bırakıldığının farkında olduğundan emindi.

“Pekâlâ, ufaklık,” dedi. “Olanlar için üzgünüm.”

Küçük kız ağzına soktuğu başparmağını çıkarttı ve Max’in gerçekten istemediği bir şey oldu.

Kız ağlamaya başladı.

Bunlar sessiz gözyaşları değildi. Öylesine haykırıyordu ki Max bir an için onu arabaya attığı gibi Morgan’ın arkasından gitmeyi düşündü. Gerçi kararını vermişti. Hiçbir zaman düşünmeden karar veren biri olmamıştı. Çocuğun kendine ait olmadığından emin oluncaya kadar yanında tutacaktı çünkü Zuzu’yu, Vegas’ta tanıştığı ilk kişiye çocuğu teslim edecek annesiyle göndermek iyi bir fikir değildi.

“Çok üzgünüm, Zuzu. Bir süre boyunca burada benimle kalacaksın,” dedi onu kucağına alıp merdivenlerden inerken. Zuzu’nun bavulu koridorun ortasındaydı, araba koltuğunun yanında. Morgan en azından araba koltuğunu bırakmayı akıl etmişti.

Bavulu aldı ama araba koltuğunu olduğu yerde bıraktı. Onun icabına sabah bakacaktı. Kucağındaki çocuk onu yemek üzere olan bir canavara bakarcasına ağlamaya devam ediyordu.

Max daireye çıkarttı ve bavulunu koridora bıraktı. “Ağlama. Sana zarar vermem,” dedi mırıldanarak.

Çok ikna olmuşa benzemiyordu. Onu mutfağa bıraktı, mutfağ dolaplarını açtı ve Zuzu’nun yemek isteyebileceği bir şeyler

aradı. Ağzına bir lokma attığı takdirde belki ağlamaya son verebilirdi.

Protein barı çok iyi bir seçim gibi durmuyordu.

Kuru pasta? Yok.

Mısır gevreği yoktu. Kurabiye bile. Tuzlu şeylerin bulunduğu bir kutu haricinde hiçbir şey yoktu. Kutuyu dolaptan çıkarttı..

“Kraker ister misin, Zuzu?” Ambalajı yırtarak açtı ki bu, çocuğun dikkatini çekmeye yetmişti. Kız ağlamayı bıraktı, yemek masasına doğru ilerledi ve sandalyelerden birine tırmandı.

Sustu. Sonunda.

Max ona bir kraker uzattı. Pete bu anı ortaya çıkmak için kullandı. Mutfğa girdi ve Max’in bacağıının etrafında dolandı. Zuzu yaşlı kediye bakar bakmaz bir kez daha ağlamaya başladı.

Uykusuz geceler çok da kötü sayılmazdı.

Tabii ki, Charlotte’in günün sonunda gücünün son noktasına kadar geleceği kesindi ama güneş doğana kadar fırında pişirilmesi gereken her şey tamamlanmıştı. Dağıtıma başlamadan önce uzaklardaki dağları seyretmek iyi bir fikir olacaktı.

Oyunda önde olmak her zaman iyiydi.

Ve artık ayın yirmi yedisi olmaması da artıydı. “Ah Tanrı’m, şükürler olsun!” dedi mırıldanarak duvarda asılı duran takvimdeki tarihi silmek için çekmecedan siyah keçeli kalemı çıkartırken. Çocukçaydı, bunu biliyordu ama her zaman kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Kahve makinesinin düğmesine bastı ve bütün gece uyumamış olmaktan dolayı mutlu olduğuna kendini ikna etmek istercesine hafifçe şarkı mırıldandı.

Sonuçta, işler çok daha kötü olabilirdi. Hâlâ Maplebings Huzurevi sakinleri için kutulu patatesler ve önceden pişirilmiş köfte yapan Billings'te yaşıyor olabilirdi.

Yaptığı iş zor gelmiyordu. Nitekim yaşlı kadın ve erkeklerin anlattıkları hikâyeleri çok seviyordu. Uzun ve iyi yaşanmış hayatları vardı. Pişmanlık ve zorluklar bir arada yaşanmıştı. Kahvaltı, öğle veya akşam yemeği hazırlar ve yaşlılarla sohbet etmek için yemek salonuna giderdi.

İşini seviyordu. Nefret ettiği şey eve gitmekti.

Evin son kiracılarının geride bıraktığı el yapımı kupaya taze kahve döktü. Tabii ki tabaklar da vardı. Eski su bardakları ve jöle kavanozu. Ara sıra kullandığı bir çömlek. Ama kime yemek yapacaktı ki...

Yalnız bir kadın çok güçlü bir kadın demektir. Bu, Mary'nin sık sık tekrar ettiği bir şeydi.

Charlotte, arkadaşının tecrübelerine dayanarak konuştuğundan emindi. Kocasının Kore Savaşı sırasındaki ölümünden bu yana duldu, asla evlenmemiş, hiç çocuğu olmamış, yani neslinin kadınlarından beklenen hiçbir şeyi yapmamıştı.

Bu şekilde yaşamaktan memnun ve mutluydu. Yaşamının son günlerinde bile, onu Billings'teki huzurevinde ziyaret etmek için Charlotte'tan başka kimsesi olmasa bile, Mary hayattaki seçimlerinden pişmanlık duymamıştı. En azından bunu yapmasına asla izin vermedi.

Kapı çaldığında, Charlotte neredeyse elindeki kahveyi dökcekti.

Saate baktı. Sabahın altısıydı. Onu sabahın erken saatlerinde ziyaret eden sadece Tessa olurdu ama o da önümüzdeki iki gün boyunca yeni eşiyle birlikte dağ kulübesinde olacaktı.

Charlotte'ın komşularından birinin o kadar erken saatte kalkmasının mümkün olmadığını düşündü. Çoğu yaşlı ve emekliydi. Dokuz ya da ona kadar uyurlar, ardından kahvaltı için alışveriş yaparlardı. Ekmek, kek veya çörek. Charlotte'ın fırınında geriye ne kalmışsa. Her zaman bir şeyler kalmasına özen gösteriyordu.

Kapı zili tekrar çaldı. Kupayı tezgâhın üzerine koydu. Kapının önünde kimin durduğunu görmek istemiyordu, çünkü sabahın erken saatlerinde ya da tatil günlerinde orada olabilecek tek kişi Brett'di. Üç yıl önce ölmüş olduğundan, onun olmasına imkân yoktu.

Aslında onu omzunda hissettiği, yaptığı şeyleri yargıladığı, giyim tarzını ve söylediği şeyleri eleştirdiğini duyduğu anlar oluyordu. Bazı geceler ahşap parke döşemesinde ağır ağır adımlarını duyduğunu düşünüyordu. Tabii ki bu gerçek değildi. Bu tarz şeyler sadece aşırı yorgun ve bitap düştüğü zamanlarda oluyordu.

Şu anda her ikisi de mevcuttu.

Kapının zili üçüncü kez çaldı ve birileri kapıyı tıklattı. Çok kibar bir tıklatma değildi ve bu, Charlotte'ın nabzının hızlanmasına neden oldu.

“Bu ne acele!” diye bağırdı telefonu kapıp ön kapıya doğru koşarken. Kapının önünde sorun yaratacak birileri olduğu takdirde vakit kaybetmeden polisi arayacaktı.

“Kim o?” Saçlarını geriye atmış yüzünde pişman olmuş bir ifade ile Brett'in duruyor olması beklentisi içinde gözünü gözetleme deliğine yaklaştırdı ve sabah ışığı gözünü aldı.

Verandada bir adam duruyordu ama gelen kişi geçmişten gelen bir hayalet değildi. Max Stanford gözetleme deliğine yaklaştığında başındaki armalı polis şapkası alnına doğru kaydı.

“Benim. Max. Tanrı aşkına aç kapıyı!”

Şaşkınlık içinde adamın dediğini yaptı. Max, kucağında kıyafet istifini andıran bir şey ile birdenbire içeri daldığında Charlotte bir adım geri çekildi.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi herhangi bir açıklamada bulunmaksızın.

“Ne için?” diye sordu kadın.

“Bunun için.” Kucağındakini indirirken kalın battaniyenin ucu açıldı ve küçük bir kız çocuğu ortaya çıktı. Kız koyu renk saçları, kocaman mavi gözleriyle çocuk dergilerinin kapaklarındaki çocuklara benziyordu. Charlotte’ın kalbi deli gibi atmaya başladı.

“Muhteşem bir şey.”

“Evet. Muhteşem.” Max önce çocuğa ardından Charlotte’a baktı. “Kafayı yedirtecek kadar çılgık atmadığı zamanlarda.”

“Şu anda ağlamıyor,” dedi Charlotte tespitte bulunurcasına, kızla göz göze gelecek şekilde eğilmeden önce. “Nasılsın tatlım?”

Küçük kız başparmağını ağzına soktu.

“Adın ne senin?” diye sordu Charlotte doğrulup Max ile göz göze gelmeden önce. Yorgun görünüyordu, sakalları hafif çıkmıştı ve gözlerinin altında hafif koyu renk halkalar vardı. Yorgun olsa bile iyi görünüyordu. Hatta iyiden fazlası vardı. Kahretsin bu adam Charlotte’ın kalbini eritme kabiliyetine sahipti. Şükürler olsun ki onun ilk ve tek yemek davetini reddedecek kadar akıllı başındaydı. Etmiş olsaydı nasıl bir kargaşanın içine düşeceğini kimse bilemezdi.

“Zuzu.”

“Çok hoş. Kimin çocuğu?”

“Eski sevgilimin,” dedi homurdanarak. Görünüşe bakılırsa uzun uzadıya sohbet etme havasında değildi.

“Ve senin yanında çünkü?”

“Biraz karışık bir durum.”

“Öyleyse senin kızın.” Aksi takdirde Max gibi birinin çocuk bakması imkânsızdı.

“Bu tartışılır.” Zuzu’ya baktı ve kaşlarını çatı. “Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

“Ne tür bir yardım olduğuna bağlı.”

“Bir çocuk bakıcısına ihtiyacım var.”

“Çocuk bakıcısı mı?” dedi kadın tekrar ederek. Apple Valley’ye taşındığından beri insanlar kendisinden birçok konuda yardım talebinde bulunmuş ama böylesine bir şeyi talep eden olmamıştı.

“Zuzu için,” dedi açıklamada bulunurcasına sanki Charlotte, bakıcının Max için olduğunu düşünecekmiş gibi. “Ida’ya sordum ama bugün kasabanın tarih topluluğunun toplantısı varmış ardından da Spokane’de yaşayan arkadaşını ziyaret edecekmiş. Sana sormamı söyledi.”

“Neden ben?” Sesi duyduğu korkuyu yansıtmıştı.

“Çünkü Ida’nın aklına gelen ilk kişi sen oldun?” Çünkü anaç birine benziyorsun? Tanrı aşkına... Bunu nereden bilebilirim?”

Max’in ağzından çıkan *anaç* kelimesi iltifat gibi değildi. Yani aslında umursamıyordu da. “Çalışıyorum, Max. Unuttu herhalde.”

“Sanırım unuttu. Katılacağı toplantıya kurabiye götüreceksin.”

“Hem çalışıp hem de küçük bir kıza göz kulak olamam.” Yapabilse bile bunu yapmak istemiyordu.

“Ben de yapamam,” dedi Max mırıldanarak.

Küçük kızı kucağına aldı, battaniyeyi omuzlarına sardı ve kapıyı açtı.

Öylece gitmesine izin verebilirdi. Gitmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. Yapmasa pişmanlık duyacaktı ama kalbindeki o yumuşak nokta –kocası Brett’e çocukken sahip olmadığı her şeyi vermek istediğinden, Brett’in tüm davranışları için mazeret üreten nokta- aklını çelmişti. Max bir polis memuruydu. Zuzu küçücük bir kızdı. Onunla birlikte gidip sabahtan akşama kadar şerifin ofisinde duramazdı.

“Bekle!” dedi dışarıya çıkmadan önce. Adam olduğu yerde kaldı omzunun üzerinden baktı.

“Ne oldu?”

“Bir fincan kahve eşliğinde bu konuyu konuşmaya ne dersin?” Tereddüt etti ama yine de kapıyı kapattı.

“Charlotte, gerçekten kahve içip sohbet edecek zamanım yok. Bana yardım edecek misin etmeyecek misin?”

“Belki,” dedi kadın ve işte o anda tek bir kelimenin başına dert açacağını farkındaydı.

Bölüm 3

Şükürler olsun ki Charlotte çocukla birlikte gitmesine izin vermemişti!

Max'ın düşünebildiği tek şey buydu.

“Sorun şu ki,” demişti Zuzu’ya bakarak, “Çocuklar hakkında çok şey bilmiyorum.”

“Kulübe hoş geldin.”

“Ve şimdi gerçekten işe gitmek zorundasın.”

“Kesinlikle,” dedi uzatmadan. “İkimiz de işe gitmek zorundayız. Çocuk bakmak istemiyorsan bunu anlarım. Kırılmam sana.”

“Ona bakmazsam ne yapacaksın onunla?”

“İşe götüreceğim.”

“Küçük bir çocuğu şerifin ofisine götüremezsin.”

“Ama onu evde yalnız başına da bırakamam,” dedi sabırsızca. Bu sabah diploması ödülü almayacağı kesindi.

Charlotte Max’le pek ilgilenmiyordu. Gözleri Zuzu’nun üzerindeydi ve Max, Charlotte’ın, bir kadının evlilik yüzüğüne bakkarcasına sadakat ile Zuzu’ya baktığını fark etti.

“Sanırsam bir süre yanımda kalabilir.”

“Bugün oldukça uzun çalışacağım. Biliyorsun Cade kasaba dışında...”

“Bizi düşünme. Dağıtım yaparken onu da yanımda götürme bir şey söylemediğin sürece sorun yok.”

Zuzu’yu kucağına almak için uzandı ve küçük kızın da ellerini uzatması Max’i şaşırttı. Minik kollarım tek kurtuluş umuduymuş gibi Charlotte’ın omuzlarına sardı.

“Benim için sorun yok. Çocuk koltuğu dışarıda. Getireyim hemen.” Dışarı çıkmadan hemen döndü. LAPD’deyken (Los Angeles Polis Departmanı) çok fazla sorun ile başa çıkıyordu ama ağlayan bir çocuk ile başa çıkmak zorunda kalmamıştı hiç. Zorunda kalsaydı büyük olasılıkla sakatlığı onu çalışamayacak duruma sokmadan çok önce istifa etmiş olurdu. Omzundaki kurşun yarasının iyileşmesi için izinli olduğu dönemde Morgan’ın Apple Valley’ye geri dönmeleri için kendisini ikna etmesine izin vermişti. Asla pişman olmamıştı. Yine de, şu anda, Zuzu’nun çığlıklarını dinlemek için bir dakika daha harcamak yerine, Los Angeles’taki çetelerin üyeleriyle karşı karşıya gelmeyi tercih ederdi.

Charlotte onu dışarı kadar takip etti. Rahatlamış ve her şeyi kontrol altına almış gibiydi. Biri için bile şükredebilirdi. “Bebek çantası ne olacak?” diye sordu kadın.

“Tanrı aşkına o da neyin nesi?” Çocuk koltuğunu Corvette’inden alıp getirdi.

“İçinde bebek bezi ve kıyafet gibi ıvır zıvır bulunan çanta? Anne ve babaların çocuklarını bir yere götürmeden önce hazırladıkları türden?..”

“Ben baba değilim, işte bu yüzden bu konuda herhangi bir bilgim yok ama çocuğun tuvalet eğitimi var yani bebek bezi için endişe etmene gerek yok.” Çocuğun tuvalet eğitim olduğunu

Morgan gittikten birkaç saat sonra keşfetmişti ve bunun için minnettardı.

“Bunu bilmek güzel ama çocuğun üzerinde halen pijamaları var.”

Doğru. Zuzu uykuya dalmıştı ve o da birkaç saat boyunca onunla uyumuştı. Büyük bir ihtimalle alarmı duymamıştı çünkü kız, annesi için ağlamaya başlayınca kadar uyanmamıştı. Şükürler olsun ki Ida, Max düş alıp işe gitmeye hazırlanana kadar küçük kıza bakmaya razı olmuştu ama görev başındayken ona bakacak birine bırakmadan önce çocuğu giydirmesi gerektiğini düşünene kadar zamanı olmamıştı.

“Sanırsam bu onu öldürmez,” dedi Max, Charlotte’ın küçük evine bakıp mırıldanarak. Neşeli görünüyordu, pencerelere koyduğu saksılar kıştan dolayı aşınmıştı ama yine de parlak beyaz ve güzeldi. Daha iyi bir durumda olsalardı, Charlotte’ın normale dönmek için gösterdiği gayreti daha çok takdir edebilirdi. Ama şu anda istediği tek şey arabasına oturup gitmekti.

“Bu sabah aksiliğin üstünde, Max. Zuzu’nun ağlamasına şaşırmamak gerek.”

“Sürekli ağlıyor... Çünkü annesi onu bir yabancıнын yanında bıraktı ve kasabadan ayrıldı. Kız korkuyor ve bunun için onu suçlayamam ama benim de şu anda işe gitmem gerek.” Bu sözleri bebek koltuğunu koridora bırakırken sarf etmişti.

Cevabı beklemedi. Zuzu’ya da veda etmedi. Kızın bulunduğu tarafa bile bakmadı. Veda ettiği takdirde Zuzu’nun bir kez daha ağlamasından ve Charlotte’ın fikrini değiştirmesinden korkuyor gibiydi. Charlotte onun son umuduydu, tek umudu ve bu umudu kaybettiği takdirde bu tamamen kendi hatası olacaktı.

Aceleyle dışarı çıktı, mavi mor karışımı gökyüzünde pembe ve altın renginde hareler vardı. Esen rüzgâr Charlotte'ın evinin önündeki kurumuş yaprakları havalandırdı. Caddenin karşısında bulunan hem bir antika dükkânı hem de bir ev olan binanın geneli karanlık olup tek bir odadan belli belirsiz bir ışık görölüyordu. Max bir an için sabahın sessizliğini bozan piyano sesi duyduğunu düşündü. Ama bundan emin değildi. Kulaklarında halen Zuzu'nun ağlaması çınliyordu.

Oradan Buradan Antikalar'ın yanındaki evde oturan, kırışık yüzünün etrafını saran saçları bembeyaz olmuş Zimmerman Beck, etrafı gözetliyordu. Büyük bir ihtimalle dedikoducular için malzeme topluyordu. Max çoğu zaman kendisi hakkında konuşulmasına aldırmış etmezdi. Küçük bir kasabada yaşamının sonuçlarından biriydi bu. Ama yine de yeni haberlerin merkezinde olmak, istediği son şeydi.

Er ya da geç, kendisine yöneltilecek olan sorulara ne cevap vereceğini bulmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Dün gece Morgan'a kaçma fırsatı tanımak ona iyi bir fikir gibi gelmişti. Ancak şimdi anlıyordu ki Zuzu ne kadar uzun süre yanında kalırsa yaptığı seçimi ve akıl sağlığını o denli sorgulayacaktı.

Kendi çocuğu değildi, olamazdı.

Olabilir miydi?

Cevabını bulması gereken ilk soru buydu.

Yüzde yüz emin oluncaya kadar çocuğun gidip Vegas'ta tanımadığı insanlarla birlikte yaşamasına izin veremezdi. Sorun, şu anda Apple Valley'de onun yanında olmasıydı. Şu anda minik kızın sevgi dolu annesine ihtiyacı vardı; hayatında sevgiye yer olmayan bir polise değil.

Bu tarz şeyler istemiş olsaydı evlenir ve yıllar öncesinde çocuk sahibi olmuş olurdu.

Corvette marka arabasına bindi ve uzaklaşırken Charlotte'ın küçük evine bakmaması gerektiğine karar verdi. Ama tabii ki baktı. Charlotte ve Zuzu camın önünde duruyordu. Charlotte, Zuzu'nun elini tutmuş, Max araba yolundan çıkarken ona doğru sallıyordu. Sanki Zuzu'nun gerçek babasıymış gibi, sanki işe giderken ona "Güle güle," diyormuş gibi.

Cehenneme git ve bir daha geri dönme diyor olması çok daha muhtemeldi. Zuzu hakkında öğrendiği bir şey varsa o da küçük ama çok akıllı olduğuydu. Birlikte geçirdikleri saatler boyunca bavulu Max'in yatak odasında koyduğu yerden alıp getirmeyi başarmış, Max banyodayken kilitli kapıyı açıp evden kaçmaya çalışmıştı. 911'i aramış ve operatöre yabancı bir adamın elinde olduğunu söylemişti. Kendini misafir odasına kilitlemiş ve kusuncaya kadar ağlamıştı. Çocuk iyi niyetli bir dâhiydi. En azından Max için böyle görünüyordu. Gerçi Max inanılmaz yorgundu ve bir kahveye ihtiyacı vardı. Bu yüzden kızı gözünde büyütmüş olabilirdi.

Belli belirsiz el salladı ve ana caddeye yöneldi. Bir kanun koruyucusuna yaraşır gibi değildi ama istediği tek şey bir an önce ofise gitmek, polis arabasına binmek ve göreve çıkmaktı. Şükürler olsun ki Apple Valley'nin iyi yürekli sakinleri üniformalıyken ona Zuzu hakkında soru sormayacaktı.

Düşündüklerine neredeyse gülecekti. Çocuğun zulmünden bu denli bitkin düşmemiş olsaydı gülecekti. Yaşadığı kasabada gün boyunca sorulan sorulara zaten cevap veriyordu ama önce bir kahve içmesi lazımdı.

Şerife ayrılmış bölümün yanına park etti. Ondan önce park etmiş iki araç daha vardı.

Emma Bailey ve vekil Cain Lincoln. Emma santralde çalışıyordu ve büyük bir ihtimalle Max'e Zuzu'nun gece yarısı 911'i aramasının nedenini sormak için sabırsızlanıyordu.

Uzun bir süreden beri bekliyor olmalıydı.

Küçük bir kasabada çalışmak büyük bir şehirde çalışmaktan daha kolaydı. Tabii ki takip edilmesi gereken bir protokol vardı ama çalışma atmosferi daha dostane ve rahattı. Polis arabasına atlayıp herhangi bir şey söylemeksizin çekip gitse kimsenin umurunda olmazdı.

Ve aslında bunu yapmak istiyordu.

Arka taraftaki park yerine gitti, polis arabasının direksiyonuna geçti ve polis merkezinden uzaklaştı.

Tanrı aşkına çocuk nasıl çılgık atacağını çok iyi biliyordu. Charlotte alnını ovuştururken küçük cadıya baktı. Max evden ayrıldıktan sonra işler birkaç dakika boyunca yolundaydı. Ardından Charlotte teslim edeceği hamur işlerini kutulamak için alt kata inerken Zuzu'yu da götürmüştü.

Büyük bir hata.

Çoook büyük bir hata.

Zuzu şu anda ölüleri diriltecek şekilde ağlıyordu.

"Ağlama, Zuzu," dedi kızı kucağına almak için eğilirken.

Zuzu ağla dediğini düşünmüş olmalıydı çünkü sesini öylesine yükseltti ki Charlotte yankılanan sesin beynini delmemesi için dişlerini sıkıp kulaklarını tıkamak zorunda kaldı.

Kapı çaldı ve Zuzu'nun çıkarttığı sesle karıştı. Max'in geri gelmiş olmasını umuyordu. Belki de ne kadar beceriksiz olduğunu anlamış ve Zuzu'yu almak için dönmüştü.

Çocuğu kucığına alarak aceleyle kapıya yöneldi. Kim olduğunu sorma zahmetine bile girmedi. Aslında umurunda değildi. Gelen kişi bir çocukla nasıl başa çıkıldığını bildiğı sürece mutlu olacaktı. Kapıyı sonuna kadar açar açmaz Zimmerman Beck'in kırışık yüzüyle karşılaştı.

"Neler oluyor burada?" diye sordu adam eve adım atıp bakışlarını Zuzu'ya dikerek.

"Zuzu çılgınlar gibi bağılıyor ve ben de ilk siparişleri hazırlamaya çalışıyorum. Olan bu."

"Yani sağır değilim genç bayan. Çocuk çığlığını duyabiliyorum. Senin mi?"

"Hayır!"

"O zaman Stanford'un." Max'in adı dudaklarında acı bir tat bırakmıştı. Max'i sevdiği çok da söylenemezdi. Aslında sevdiği biri yoktu. Doğruyu söylemek gerekirse Apple Valley'de yaşayan herkes ve her şey hakkında şikâyet etmesiyle bilinirdi.

"Kim olduğunu bilmiyorum." Charlotte dürüstçe cevap verdi. İsteddiği son şey Zim'in kulağına kar suyu kaçırmaktı. Gerçeğı öğrense bekâr ebeveynler ve çocuklar konusunda alınmayan sorumluluklar hakkında ahkâm kesecekti. Ama Charlotte'ın başı ağrıyordu. Ve Zim'in ağrıyı şiddetlendirmesine ihtiyacı yoktu.

"Yani, neden ağlıyor?" diye sordu Zim.

"Bilmiyorum."

"Aç mı?" Zim başını eğdi ve Zuzu'ya baktı.

“Bilmiyorum.”

“Ne biliyorsun o zaman sen?”

“Bildiğim tek şey durmaksızın ağladığı, kurabiyeleri Ida’nın toplantısına asla zamanında yetiştiremeyeceğim. Bunu yapamazsam hem paradan hem de ürünlerimden olacağım.”

“Onu bana ver.” Zuzu’yu aldı ve kızarmış yüzüne baktı. “Tatlı güzel şey, bebeğin yok mu senin?”

Zuzu ağlamasını yarıda kesti ve ağzı açık halde incelercesine Zim’in yüzüne baktı. Sonunda başparmağını ağzına soktu.

“İşte böyle güzel kız. Şimdi Charlotte işini yaparken birlikte yiyecek bir şeyler bulalım mı?” Zuzu’yu mutfığa taşıdı ve Charlotte onları takip etti.

Sessizlik... Cennette gibiydi. Zamanı olsaydı gözlerini kapatarak huzurun tadını çıkartırdı.

Zim yumurtaları buzdolabından çıkartırken Charlotte kilerden kutuları çıkarttı. “İki yumurta çırpmanın sakınca var mı?”

“Keyfine bak.”

“Buraya oturabilirsin küçüğüm,” dedi Zim ve birbirinden farklı sandalyelerden birini çekip Zuzu’yu oturttu. Sandalyeler Charlotte taşındığında vardı ve yenileriyle değiştirmek ihtiyacı duymamıştı. Zuzu’un çenesi masanın kenarına zar zor ulaşıyordu.

“Sanırsam daha yüksek bir sandalyeye ihtiyacı var. Masaya ulaşamıyor.”

“Ulaşıyorum. Ben büyük bir kıyım,” dedi Zuzu ayan beyan. Küçük elleriyle masanın kenarından destek aldı. “Gördün mü?”

“Demek konuşuyorsun, öyle mi?” Zim gülümsedi ve Zu-

zu'nun saçını okşadı. "Ama yine de masada oturabilecek kadar büyük değilsin. İstersen yerde piknik yapabiliriz. Oturma odasındaki koltuğun üzerinde battaniye var. Bulup buraya getirir misin?" Zuzu'yu yere indirdi ve kız saçları dans edip pijamaları yere sürterek hıza uzaklaştı.

"Aranız çok iyi, Zim." Şaşırtıcıydı çünkü Zim'in iyi geçindiği biri yoktu.

"Neden olmasın ki? Bir zamanlar benim de iki kızım vardı."

"Gerçekten mi?"

"Gerçek olmasa söyler miyim?" Kaşlarını çattı ve dört yumurta yı çırpıttıktan sonra kâseye döktü. "İki kızım da annelerinden miras kanserden öldü. Michelle beşinde Rachel yedisinde."

"Çok üzgünüm, Zim. Bilmiyordum." Charlotte onu aşağı yukarı iki yıldır tanıyordu ve ailesinden hiç bahsetmemişti. Apple Valley'de de bahseden olmamıştı.

"Konuşmaktan hoşlandığım bir konu değil. Bir adam asla karısını ve çocuklarını gömecek kadar uzun yaşamamalı. Ben böyle düşünüyorum ama sanırsam Tanrı aynı düşünmüyor çünkü ben buradayım ama onlar yok." Omuz silkti ve kâseyi sıcak tavaya boşalttı. Büyük bir ihtimalle yemek pişirmesini de biliyordu. Bu da şaşırtıcıydı. Her sabah bir gün öncesinden kalma hamur işleri için geldiğinden Charlotte adamın yemek pişiremediğini düşünmüştü.

"Gerçekten çok üzgünüm, Zim."

"Üzölmek gidenleri geri getirmez. Zuzu!" diye seslendi. "Battaniyeyi buldun mu?"

"Evet!" dedi Zuzu, cıyıklamaya benzeyen bir sesle, sırtında

Charlotte'ın Afgan battaniyesi ile odaya geri geldiğinde. Fildişi rengindeki battaniye Charlotte'ın annesinin düğün hediyesiydi. El yapımı hediye Brett'i hapsırtmış olsa da Charlotte sevmiştir. Halen seviyordu ama yine de Zuzu yere serip üzerinde oturduğunda herhangi bir şey söylemedi.

“Yiyo' muyuz?” diye sordu, ağlamaktan yanakları pembe, gözleri nemliydi. Böylesine küçük bir şeyin bu denli büyük bir kıyamet koparmış olmasına inanmak zordu.

“Sadece bir dakika içinde,” dedi Zim cevaben. “Sana tost yapıyorum. Bitince göbişini dolduracak, kocaman bir tabak vereceğim. Hoşuna gitti mi?”

“Evet!” dedi Zuzu coşkuyla bukleleri ahenkle dans ederek.

Kız büyük bir ihtimalle açlıktan ölmek üzereydi. Zavallı çocuk.

Zim, Charlotte'ın eski çamaşır odasından yarattığı kilerde kayboldu. Aylar sürmüştü, ama işe yaramaz eski lavabosunu kaldırmayı, tüm duvarları yeniden boyamayı ve rafları koymayı başarmıştı. Tasarruflarından elde ettiği para ile yeni bir buzdolabı ve dondurucu satın almıştı. İyi bir yatırım olmuştu. İşler Apple Valley'ye taşındığından beri istikrarlı bir şekilde büyüyordu. Altı ay süren sıkı bir çalışma ve ana caddede bir dükkân açmak için yeterli paraya sahip olmuştu bile.

“Evde ekmeğin var mı, Charlotte?” dedi Zim.

“Şurada bir yerde.” Tessa'nın ona verdiği eski bir ekmekliğin kapağını açtı. Charlotte'ın kutuyu ne kadar beğendiğini fark etmiş olmalıydı. Onu hediye kâğıdına sarmış ve doğum gününde ona hediye etmişti. Charlotte da hediye onurlandırmak ister-

cesine evinin en güzel köşesine koymuştu. Kutudan bir somun ekmek çıkarttı ve Zim'e uzattı.

"Harika!" İki dilim kesti ve tost makinesine yerleştirdi. "Meyve var mı?"

"Meyve?"

"O küçük bir kız. İyi beslenmeye ihtiyacı var. Meyve yemesi gerek. Muz mesela. Muzun var değil mi?" Sert bir bakış attı ve Charlotte gerçekten ilk defa evde muz olmasından dolayı mutlu oldu.

"O zaman hemen birini alıp dilimliyorsun ve her bir dilimi ortadan bölüyorsun. Zuzu'nun boğulmasını istemeyiz."

"Boğulmam ben," dedi Zuzu.

"Ve biz bunun olmamasını sağlayacağız. Charlotte Teyze senin için muzları dilimleyecek. Muz seversin, değil mi?"

"Evet!" Zuzu el çırpı ve Zim gülümsedi. Charlotte da gülümsemek isterdi ama kendini evinde yabancı biriymiş gibi hissetmeye başlamıştı. Zim ve Zuzu birbirlerini tanıyalı on dakika bile olmamıştı ama iki yakın arkadaş gibiydiler.

Charlotte'ın yakın bir arkadaşına ihtiyacı olduğundan değildi. Yakın ya da arkadaş diyeceği birine de ihtiyacı yoktu. Tek başına olmaktan dolayı memnun ve mutluydu. Sessiz gecelerin ve huzur dolu sabahların tadını çıkartıyordu. Gerçi rüyalarından kalan etkiler her zaman vardı. Özellikle de Brett'in ihanetini hatırlatan ve aşkın sonsuz olduğunu çürüten rüyalar... Her ne kadar rüya görmemeye gayret etse de onlar stresli ve yorgun olduğunda çirkin suratlarını göstermeye devam ediyordu.

Şu anda her ikisi de mevcuttu.

Kilerin kapısının yanında asılı sepetten bir muz aldı ve Zim'in tarif ettiği gibi kesti. Uzun saatlerden beri ayakta durmaktan dolayı bedeni ağrıyordu. Tessa ve Cade'in düğünü için pasta pişirmek tüm gücünü tüketmişti. Hem fiziksel hem de duygusal.

Ki bu çok aptalcaydı.

Ne de olsa üç yıl geçmişti. Brett ölmüştü. Külleri St. Louis'teki aile mezarlığındaydı.

"Acele et, Charlotte. Bu küçük kız sonsuza kadar bekleyemez," dedi Zim tost ekmeğinin üzerine tereyağı sürdükten sonra çırpılmış yumurta bulunan tabağın yanına koyarken.

"Hazır."

"Zamanlama çok önemli," dedi Zim, dilimlenmiş muzları Zuzu'nun tost ve yumurtalı tabağına koyduğunda mırıldanarak. "Buyurunuz küçük hanım. Hepsi senin."

Tabağı, yerde serili Afgan battaniyesinin üzerine koydu, ardından da Zuzu'ya çatalı uzattı. Zuzu tek elle çatalı tutup diğer eliyle yumurtayı kapdı. Yerdeki güzelim battaniyenin üzerinde beliren küçük sarı lekeler.

Çok hoş.

Charlotte lekeler hakkında tek bir kelime etmeden hızlı adımlarla kilere geri döndü. Her bir mobilya parçasının her gün tozunun alınmasını, halıların süpürülüp yüzeylerin temizlenmesini isteyen bir adam ile uzun yıllar evli kaldıktan sonra tertemiz bir eve sahip olmayı takıntı haline getirmişti. Her şey yerli yerinde olmalı derdi Brett. Bir iki kez söylediğinde kulağa kötü gelmemişti. Ama düzinelerce tekrardan sonra hoş olmamaya başlamıştı. Altında toz kalıp kalmadığına bakmak için eşyaları kaldırması

ve kapının arkasının silinip silinmediğini kontrol etmesi gerçekten sinir bozucuydu.

Charlotte kaşlarını çatarak kilere kaldırmış olduğu kutuları raflardan indirmeye başladı.

İçlerinden iki kutu seçti ve kekleri içine yerleştirdi. Balkabağı, limon aromalı ve havuçlu kekler. Diğer kutuyu da fırından yeni çıkmış simitle doldurdu. Sade ve kepekli. Üzerlerine susam serpmek istemişti, ama Ida susamların, topluluk üyelerinin dişlerinin arasında kaldığını söylemiş ve istememişti.

“Çok lezzetli görünüyorlar,” dedi Zim, Charlotte son simidi kutuya yerleştirirken. “Ama kokuları çok daha hoş.”

“Az önce pişirdim. Halen sıcaklar. Bir tane ister misin?”

“Aslında şu balkabaklı kekin için yerim var. Tabii ki fazladan bir tane varsa.” Oldukça büyük mutfaktaki boydan boya tezgâha baktı. Kolayca temizlenen ama dayanıklı tezgâh, bir servete mal olmuş olmalıydı.

“Bilirsin ki var.” Keklerden birini aldı ve tabağa koydu. “Biraz kahveye ne dersin?”

“Varsa hayır demem.” Charlotte’ın kendine kahve doldurmasını beklemedi. Herhangi birinden bir şey beklemeyecek kadar çok zaman geçirmişti bu mutfakta. Kupaların, kremanın ve kupasında karıştırmaya bayıldığı şekerin nerede olduğunu biliyordu.

“Kendini şu şeylerle öldüreceksin, Zim.”

“Şeker mi?” Kahve kupasının üzerinden baktı. “Şu diyet listesindeki ıvır zıvır sodalardan çok daha iyi.”

“Artık soda içmiyorum. Bırakalı bir yıl oldu.” Zuzu’ya baktı. Tostunu ve muzunu çabucak bitirmiş ve yumurtayı etrafa saçmış-

tı. “Zuzu’nun yumurta sevdiğini düşünmüyorum,” dedi mırıldanarak.

“Nereden anladın bunu?”

“Yumurtalar mutfağın bir köşesinden diğerine saçılmış,” dedi Charlotte kuru bir ses ile.

“O bir çocuk. Çocuklar etrafı dağıtır.” Zim omuz silkti ve belli belirsiz bir inilti ile sandalyeye oturdu ve bacaklarını uzattı. “Birlikte gidiyoruz. Böylesi çok daha iyi. Şimdi sen de otur da dağıtıma başlamadan önce biraz dinlenelim.”

“Beraber mi?” Kendine de kahve koydu ama oturmadı. Uzun bir dağıtım listesi vardı ve müşterileri, Charlotte komşusu ile kahve sohbeti yaptığı için bekletilmekten hoşnut olmayacaktı.

“Yalnız başına yapamazsın. Yani yanında küçük Zuzu varken.”

“Ben...” Charlotte bunu yalnız başına da başarabileceğini söylemek üzereydi ama Zim bir konuda haklıydı. Dağıtım demek tek bir durakta durmak anlamına gelmiyordu ve her durduğunda Zuzu’yu arabada bırakmasına imkân yoktu. “Belki de burada onunla kalırsın ya da kendi evine götürürsün. Bence bu şekilde hareket etmek en iyisi. Karşılığını fırında pişirilmiş hamur işle-
rimle ödeyebilirim. Yarın Spokane’de yapılacak bebek partisi için limonlu şifon kek pişireceğim. Senin için bir fazladan bir tane daha pişirebilirim.”

“Hım. Bu rüşvete girer Charlotte. Ama kabul etmeliyim ki senin limonlu şifon keklerini seviyorum.”

Charlotte bunu biliyordu aslında Zim, Charlotte’m fırında pişirdiği her şeyi seviyordu. Adam sabahın köründe onu ziyaret

etmekten kendini alamıyor ve kadının ona teklif ettiği zencefil-li kurabiye, meyveli pasta ya da bisküvilere hayır diyemiyordu. Akşam yemeğindeki mavi saçlı hatunlara bakılırsa bu mamullere hayır diyemeyen başkaları da vardı. Görünüşe bakılırsa Char-lotte'ın pişirdikleri, erkekleri çok daha fazla cezbediyordu. Çift çikolata dolgulu keklerinin isteksiz erkek arkadaş ve nişanlıları kocalar haline getirdiği söyleniyordu. Bu keklerden bir ısırık alan erkekler vakit kaybetmeden bu keki ikram eden kadına evlilik teklifinde bulunuyordu.

Ve hikâye böylece devam ediyordu.

Charlotte bu hikâyeyi ilk kez duyduğunda gülmüştü. Ama ikinci kez duyduğunda komik bile gelmemişti. Ellie Mae An-derson yedi yıllık erkek arkadaşına bu keklerden satın aldığında Charlotte yanlış bilgilendirilmiş kadına bu keklerin, Jim'e evlilik teklifinde bulunması için katiyen yardımcı olmayacağını söy-lemişti. Elli yaşındaki Ellie belli belirsiz gülümsemiş ve yarım düzine kek için ödeme yapmıştı. İki hafta sonra kadın Jim ile birlikte evlenmek için Las Vegas'a gitmişti.

Charlotte'ın bundan sonra hatırladığı tek şey kadınların günün her saatinde kek ya da kek tarifi için yalvarmaya gelmeye başla-masıydı. Sanki gerçek aşk, bir çikolata şekerlemesinde bulunabi-lirmiş gibi.

Sinirledi ve Zim'in kupasına daha fazla kahve döktü. "Ben de yarım düzine kurabiye koyacağım," diye teklif etti ve tepsiyi bi-raz tatlandırdı. "Taze pişmiş. Onları bu öğleden sonra ilkokuldaki veli toplantısı için yapıyorum."

"Yolunun üzerindeki şerifin ofisine uğramaya ne dersin? Bu

sabah oraya da dağıtım yapacaksın, öyle değil mi?”

“Sadece haftalık dağıtım.” Önceki günden kalan hamur işlerini bir kaba koydu. Tarih topluluğu toplantısında işi bittikten sonra bırakabilirdi.

“Harika. Birlikte gidiyoruz ama sen arabada Zuzu ile oturacaksın.” Charlotte’ın rahatını gereğinden çok düşünür gibiydi.

“Şerifin ofisine neden gitmen gerekiyor ki?” dedi dürtercesine.

“Vatandaşlık görevimi yerine getirmem gerekiyor.”

“Vatandaşlık görevi mi?”

“Gertrude antika evinin arka bahçesinde yetiştirmemesi gereken şeyler yetiştiriyor,” dedi gözleriyle görmüşçesine. Charlotte neredeyse ekindeki kahveyi döküyordu. “Ne!?”

“Anlarsın ya.”

“Anlıyorum,” dedi Zuzu’ya bakarak. Zuzu tabağını temizlemiş, kalan yumurtaları yere dökerek mutfakta dolanıyordu. “Gertrude’un serasında bu tarz şeyleri yetiştirdiğini düşündüren şey ne?”

“Başka ne yetiştirecek ki?”

“Sebze? Baharatlık bitkiler?”

“O zaman neden kapıyı sürekli olarak kilitli tutuyor?”

“Kapının kilitli olduğunu biliyordum ve biliyor olman beni şaşırttı. İkinizin ateşkes yaptığını düşünüyordum.” Charlotte taşındığından beri kavga ediyorlardı, ama son aylarda daha iyi anlaşıyorlardı. Hatta bowling oynamaya ve eski arkadaşların yaptığı gibi film izlemeye gitmişlerdi.

“Yaptık ama bu, gözümün üstünde olması gerektiği gerçeğini değiştirmez. Rileyler...”

“Zim, yapma. Tamam mı?” Kadın ensesini ovarken kesin bir dille konuşmuş olmayı diledi. Tessa’nın, serasının istila edildiğini söylemek için evine gelmesi istediği son şeydi. “Tessa serada çilek ve ahududu yetiştiriyor. Ayrıca domates fideleri yeşil fasulye sııkları ve dükkânını dekore etmek için kullandığı bilumum çalılıklar da var.”

“Tessa’nın Gertrude’un suçlarıyla alakalı olduğunu asla ima etmek istemedim. Büyük bir ihtimalle düğün öncesi yoğunluktan dolayı olup bitenden haberdar değil ama söylediklerimi ciddiye almalısın Gertrude kötü niyetli. Geçenlerde Kenny Simpson’ın oralarda takıldığını bile gördüm.”

“Onunla daha önce tanışmadım,” dese de hakkındaki tüm detayların az sonra geleceğinden emindi.

“Kasabanın dışında şu doksanlardan kalma karavan parkında yaşıyor.”

“Bu, onu kötü biri yapmaz.”

“Şu ne olduğu belli olmayan küçük müzik grubunda gitar çalıyor. Her hafta sonu bara gidip yaptığı müzik karşılığında içki alıyor. Başarısızın teki. Bu açık ve net.”

“Hakkında bir sürü kötü şey biliyor gibisin.”

“Ben onun halkını tanıyorum. Aslında iyi insanlar ve öylesine çürük bir elma çıkmış olması onların suçu değil.”

“Zim...” Charlotte duyduklarına inanamamışçasına kafasını salladı ama devam edemedi. Zim Gertrude ve Kenny’nin serada yasadışı bir şeyler yetiştirip satış işine karışmış olduğuna çoktan karar vermişti. Onun fikrini değiştirecek bir şey söylemesi imkânsızdı.

“Güzel. Dağıtımına benimle birlikte gel ama şerifin ofisinde on dakikadan fazla kalamazsın. Veli toplantısı için birkaç düzine kurabiye pişirmem gerekiyor ve ayrıca keklerin de bu akşamüstü yetişmesi lazım.”

“Limonlu şifon. Eşim yapardı,” dedi elindeki tabağı ve kupayı tezgâhın üzerine koyarken. “Gel bakalım, Zuzu. Çıkmadan seni temizleyelim. Kasabanın, Charlotte’ın küçük bir çocuğa bakamadığını düşünmesini istemeyiz. Başka kıyafeti var mı?” diye sordu Zuzu’yu kucağına alırken.

“Max hiçbir şey getirmedi.”

“O adam manyağın teki,” dedi Zim mırıldanarak. “Bu şekilde gideceğiz. Umalım da kimse çocuğun pijamalı olduğunu fark etmesin. Kasabadaki insanların nasıl olduğunu biliyorsun. Bir bakışta çocuğun pijamalı olduğunu fark eder ve ebeveyninin nedenli umursamaz olduğunu düşünür.”

“Biz onun ebeveyni değiliz,” dedi Charlotte.

“Fark etmez. O bizim bakımımıza muhtaç. Banyoda tarağın var mı? Çocuğun en azından saçını tarayalım. Eğer yeteri kadar hoş olursa kimse üzerindeki kıyafetini görmez.”

Charlotte bunun nasıl mümkün olacağını bilemedi. Tulum şeklindeki pijamaların her tarafında gülümseyen arabalar ve kamyonlar vardı. Rengi solmuş ve yıpranmıştı. Max onu bıraktığında Zuzu’nun üzerinde mantosu yoktu. Sadece battaniye. O ve Zim onu araçtan çıkartsa, Apple Valley’de bunu fark etmeyen bir kişi bile olmayacaktı.

“Bir fırçam var ve ayrıca masanın üzerinde iki de toka olacak,” dedi ama Zim çoktan mutfaktan çıkmış olduğundan, söylediklerini duyup duymadığından emin olamadı.

Yararı olmazdı. Zuzu'nun saçlarını tarayabilir, minik atkuyrukları yapabilir ya da tombul yanaklarına değecek şekilde toplayabilirdi. Sayısız şey yapabilirdi ama yine de kasabadan birileri bu zavallı küçük çocuğu görecekti. Ve gördüklerinde her türlü dedikodu başlayacaktı. Muhtemelen daha fazla şeye ihtiyaç vardı. Kıyafetler, oyuncaklar ve Max'in sahip olmadığı ama küçük bir kız çocuğunun ihtiyaç duyduğu şeyler. Max bunları duymaktan mutlu olmayacaktı. Onu çok iyi tanı mıyordu ama başkalarının bunları temin etmesinden memnun olmayacağını biliyordu.

Max'e göre bu Charlotte'ın işi değildi.

Kıza bakmayı kabul etmişti çünkü Max çaresizdi ve Charlotte asla hayır demezdi. Haddinden fazla iyiydi. Brett bunu defalarca söylemişti. Aslında haklıydı ve Brett ölünceye kadar bunu idrak edememişti.

Değişmeye çalışıyordu. Daha sert olmaya, insanların beklentilerine kendini kapatmaya güvenli bir çevre oluşturup orada kalmaya. Hayır demek yeni favori dünyası olacaktı. *Building Brick Boundaries That Can't Be Busted* (Yıkılmayacak Sınırlar İnşa Etmek) adlı kitabın yazarına göre Charlotte *evet* demenin kendisini iyi hissettirmesinden vazgeçinceye kadar *hayır* demeyi alışkanlık haline getirmeliydi. İşte bu noktaya geldiğinde başkalarını memnun etmek için kendi istek ve arzularından vazgeçmeyi bırakacaktı.

"Hayır," dedi mırıldanarak yerde duran yumurta lekeli Afgan halıya bakarken.

"Hayır," dedi Charlotte Zim'in tabağını ve kupasını yıkarken. "Hayır, hayır, hayır, hayır. HAYIR!"

Evet. Hayır deme konusunda gittikçe ustalaşıyordu.

Etrafta bir şeyler talep eden birileri olmadığında.

Bir de mükemmel gözlere ve insanı günaha sokacak kadar çekici dudaklara sahip bir polis karşısında olmadığında.

“Ezik,” dedi mırıldanarak fırında pişirilmiş hamur işlerinin bulunduğu kutulardan birini kapatırken.

“O ne?” diye sordu Zim Zuzu’yu mutfığa geri taşıırken. Çocuğun saçını taramış ve hafif sola eğilimli atkuyruğu yapmıştı. Görünüşe bakılırsa saç tarama yeteneği bir zamanlar olduğu gibi iyi değildi. “Çıkmamız gerek. Beş dakika içinde Ida’nın yanında olmam gerek.”

“O zaman gidelim. Manton nerede Zuzu?” diye sordu Zim.

“Orada.” Zuzu üzerinde yumurta lekeleri bulunan Afgan battaniyeyi işaret ettiğinde Zim Charlotte ile göz göze geldi ve kadın omuz silkti. “Max mantoya ihtiyaç duyacağını unutmuş olmalı.”

“Ooof!” dedi Zim battaniyeyi yerden alıp Zuzu’nun omzuna atarken. “Oturma odasında bebek koltuğu gördüm. Çıkarken onu alırım.”

“Ooof!” dedi küçük kız cevaben, Zim’in omzunun üzerinden Charlotte’a gülümseyerek.

Zim’in, her şeyden kolayca etkilenen küçük bir kız için iyi bir örnek olmadığı aşikârdı. Bunu Max, küçük kızı Charlotte’a vermeden önce düşünmeliydi.

“Hayır,” diye fısıldadı, fırınlanmış hamur işlerini kapıp, Zuzu ve Zim’in arkasından geniş bagajlı arabaya gitmeden önce bir kez daha kendine hatırlatırcasına.

Bölüm 4

Max ofise gitmeyi elinden geldiğince geciktirmeye çalıştı.

İlk önce kasabanın hemen dışındaki kırsal alanda devriye gezdi. Ardından, kamu mallarına zarar veren ya da halkın huzurunu bozan birilerinin olup olmadığını görmek için yöredeki ilk ve ortaokula bir gezi yaptı. Zarar veren kimse yoktu. Çevrede kahve satan bir dükkânda bir fincan kahve ve çörek almak için durdu ve Riley Parkı'na gitti. Güneş dağların tepesine ulaşmıştı ve şehir uyanıyordu. Riley Göleti'nin etrafındaki yolda dolaşırken birkaç kişi el salladı ve bulamayacağını bildiği bir sorunu aradı.

Apple Valley sessiz insanların yaşadığı, sakin bir kasabaydı.

Çoğu gerçekten de sessiz ve sakindi. Çoğu da sakinmiş gibi davranıyordu. Tabii ki suç işlendiği günler olmuyor değildi. Gerçi işlenen suçların çoğu önemsiz şeylerdi. Kasabanın kenarında bulunan çiftliklerden canlı hayranların kaybolması. Çok fazla zamanı ama küçücük beyinleri olan çocukların kamu mallarına zarar vermesi. Yılda birkaç küçük hırsızlık da oluyordu. Bir iki saldırı ya da darp vakası. Bunlar rapor edilecek ya da onu sekiz saatlik devriyeden alıkoyacak şeyler değildi.

On altı.

Çift mesai yapıyordu.

Takip etmesi gereken birkaç dava bulamamış ve yakalaması gerektiği birkaç suçlu bulunamamış olması çok kötüydü. Vardiyasının kalanını ofis dışında devriyede geçirmekten mutlu olacaktı. Apple Valley büyüklüğünde bir kasabada, bunun için bir sebep yoktu. Üstelik Washington'un doğusunda hava soğuktu. Kasım ayının sonu sert geçiyordu. Ceketini kapıdan çıkarken katmış, ama eldivenlerini unutmuştu.

Zuzu'nun mantosunu almış mıydı? Lanet olsun alıp almadığını hatırlayamıyordu. Küçük kızı apartman dairesinden çıkartmaya çalıştığında göze göz diş diş ona direnmişti. Kızı ve battaniyeyi kaptığı gibi...

Manto yoktu.

"Lanet olsun," dedi mırıldanarak ki bu, yanından yavaşça geçen yaşlı bir kadının kaş çatmasına neden oldu.

"Dilimize hâkim olalım," dedi köpeği ile birlikte yürüyen kadın.

Evet. Tabii ki. Dilimize hâkim olalım. Görevdeydi üzerinde üniforması ve rozeti vardı, silah taşıyordu ve şerifin ofisini temsil ediyordu. Aksi takdirde istediğini söylemekte serbest olabilirdi. Üzerinde pijaması olan küçük bir çocuğu battaniyeye sarıp dışarı çıkarmıştı. Charlotte onun çıldırdığını düşünecekti. Ama şu anda bu konu için yapabilecek bir şeyi yoktu. Charlotte'ın evine giderken kızın mantosunu alacaktı.

Parktan çıktı ve ana caddeden karşıya geçti. Ne kadar kaçınsa da daha fazla ertelemesinin imkânı yoktu. Yapılacak kâğıt işleri ve telefon konuşmaları vardı. Ofise gitmek zorundaydı.

Şerif departmanına ev sahipliği yapan tek katlı bina karşısında duruyordu. Beklediğini bildiği işler için kendini hazırladı.

Danışmada, üniforması ince vücut hatlarına yapışmış, açık kahve saçlarını atkuyruğu yapmış Emma Bailey oturuyordu. Hoş bir yüzü ama keskin bir dili vardı. Çocukluğunu bilen insanlar ilkinin annesinden, ikincisini de tüm zamanını evinden çok barlarda geçiren babasından aldığını söylüyordu.

Max hiçbir zaman dedikoduları sorgulama gereği duymamıştı.

Söyleyebileceği tek şey Emma'nın bir kaya kadar sert olduğuydu. Memur olarak çalışıyordu ve babasına bakmayı bıraktıktan sonra hukuk fakültesine gitmeyi planlıyordu. Rick'e iki yıl önce demans teşhisi konulmuştu. Emma çoğu zaman perişan haldeydi.

Ama bugün neşesi yerindeydi.

"Günaydın, Stanford," dedi kadın. "Görüyorum ki sonunda yüzünüzü göstermeye karar vermişsin"

"Sabahtan beri etrafı kontrol ediyorum Emma," dedi homurdanarak masanın kenarında duran tabaktaki kurabiyelerden birini alıp ısırmadan önce. Charlotte'ın kurabiyeleri. Fırında pişirdiği hamur işlerini haftada bir ya da iki kez şerifin ofisine ve rehabilitasyon merkezine getiriyordu.

"Uzun gece?" dedi Emma hınzır gülüşünü saklamaya çalışmadan.

"Diğer gecelerden daha uzun değil," dedi yalan söyleyerek.

"Ben öyle duymadım." Ağız kulaklarına varıncaya kadar güldü. Gri gözleri sevinçten parlıyordu. "Duyduğuma göre sabaha kadar kızının çılgınlıklarını dinlemişsin."

“Benim kızım değil,” dedi karşı çıkarcasına, boşuna olduğunu bile bile.

“Ama Ida böyle demiyor.”

“Onunla ne zaman konuştun?”

“O ve şu tarih toplantısı için gelenler bağışlarını vermek için uğradığında. Yaşlı kadınlardan biri üzerinde rengi solmuş desenli bir pijamayla Zuzu’yu Charlotte’ın arabasında otururken gördüğünde bir şeylere ihtiyacı olduğunu düşünmüş. İşte o anda bu ihtiyaçların karşılanması için bir koleksiyon oluşturmaya karar vermiş.”

“Dalga geçme lütfen.” Burnunun ucunu sıktı ve sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. Bu Emma’nın suçu değildi ya da Ida’nın. Zuzu’nun suçu da değildi. Tarih toplantısının da suçu değildi ya da bağış toplamayı aklına getiren her kimse onun. Bu Morgan’ın suçuydu. Söylediği yalan...

“Geçmiyorum. Masanın üzerinde iki karış kıyafet yığını duruyor. Charlotte’a kurabiyeleri getirdiğinde söyleyecektim ama buraya uğramadı.”

“Kurabiyeleri bırakmış,” dedi ikinci bir kurabiye almadan önce. Bu seferki ortasında meyve dolgulu ve beyaz çikolata kaplıydı.

“Kurabiyeleri Zimmerman Beck bıraktı. Ayrıca mesaj da bıraktı.”

“Sanırsam şimdi de mesajını ileteceksin öyle değil mi?”

“Gertrude McKenzie’nin, serasında yasadışı bir şeyler yetiştirdiğini söyledi. Bu tarz yasadışı işleri çevresinde istemiyormuş ve bu sebepten dolayı seranın kilidini kırıp kontrol etmeni talep ediyor.”

“Eminim istiyordur.” Zim sorun olmayan yerlerde sorun olduğunu düşünen biriydi. Geçen yıl kendi kargaşasını yaratmış, adından bir süre boyunca sessiz kalmıştı. Görünüşe göre eski alışkanlığına geri dönmüştü.

“Kontrol edecek misin? Çünkü etmezsen buraya geri gelecektir. Tekrar, tekrar ve tekrar.”

“İnan ki biliyorum. Ve onunla tartışacak havamda değilim. Onu arayıp akşamüstü orada olacağımı söyler misin?”

“Tabii ki.”

“Ve tarih toplantısının hanımefendileri ben buradayken bağışlarıyla gelecek olursa onları ofisime gönderme. Çalışmak zorundayım ve rahatsız edilmek istemiyorum.”

“Ah öyle mi?” dedi cevaben.

“Ne demek oluyor bu?” dedi. Oyun oynama havasında değildi hele dedikodu yapma havasında hiç değildi.

“Neden bir anlamı olmak zorunda ki?”

“Çünkü bana sanki bir şeyler biliyormuş ve benimle paylaşmak için can atıyormuş gibi bakıyorsun.”

“Kasabadaki kimsenin görmediği hatta duymadığı gizemli bir çocuğa sahip olan sensin, ben değil. Yani bence sırları olan kişi sensin. Bu sırları bilmeden sana yardımcı olamam”

“Zuzu gizemli biri değil. Eski sevgilinin çocuğu. Morgan onu dün gece bıraktı. Ona birkaç gün boyunca göz kulak olacak birine ihtiyacı var.”

“Ve onu sana mı bıraktı?” Açık kahverengi kaşlarından birini kaldırdı ve parmaklarını masaya tıklattı.

“Neden bırakmasın ki?”

“Çünkü buradaki herkesin bildiği kadarıyla yıllardan beri o kadınla görüşmüyordun. Yani kadınların bebek bakıcısı listesinde ilk sırada olmadığın gerçeğine değinmek bile istemiyorum. Yani ben seni asla seçmezdim. Sana Pops’u bile emanet etmezdim.”

“Sağ ol ya,” dedi kuru bir ses ile.

“Ben sadece gerçekleri söyledim, Max. Sen çocuk bakacak biri değilsin. Sen yetişkinlerle vakit geçirmekten hoşlanırsın. Özellikle de dişi olanlarla ve aptallıklara tahammül edecek sabrın yok. Ve Pops aptallığın hayat bulmuş hali.” Kaşlarını çatı bakışları adamın arasındaki bir noktada sabit kaldı.

Adam arkasına baktı. Birkaç kadın lobideki Noel ağacını süslüyordu. İşlerini oldukça yavaş yapıyordu. Onlara baktığını fark ettiklerinde, işitme cihazlarını konuşmayı dinlemek için düzelt-mediklerini ispat etmek istercesine ağaca yöneldiler.

“Sanırsam bu tarz bir konuşmayı yapmak için uygun bir zaman değil,” dedi mırıldanarak.

Emma da onaylarcasına kafa salladı. “Sanırsam değil.”

“Kâğıt işlerimi halletmeye gidiyorum,” dedi kadınların duya-bileceği kadar yüksek sesle.

“Önce masanı temizlemen gerekecek. Ve sandalyeni ve belki de yerin bir bölümünü. Kızın için kıyafet getiren sadece tarih toplantısının üyeleri değildi.”

“O benim kızım değ-” Yaşlı kadınların bulunduğu tarafa baktı. Reddedişini duymak için gözlerini fal taşı gibi açmış bekliyordı. Hayır bunu yapmayacaktı. Resmi bir açıklama yapmadan önce babalık testinin sonucunu bekleyecekti. Testin sonucunda Zuzu’nun kendi kızı olmadığını kanıtlayacaktı.

Ya da kızı *olduğunu*.

Bunu düşünmek bile bir an için duraksamasına neden oldu. Yüzde birlik ihtimal bile onu yiyip bitiriyordu. Biyolojik babası değildi. Asla biyolojik babası olmayacaktı. Eğer biyolojik babasıysa Tanrı çocuğun yardımcısı oldu.

“Ne diyordun?” Emma kışkırtırcasına.

“Önemli değil,” dedi mırıldanarak.

“Bana ihtiyacın olursa ofisimdeyim.”

“Yanında biraz kahve götürsen iyi olacak. İhtiyacın varmış gibi duruyorsun.”

Onu duymazdan gelmek istedi ama kız haklıydı.

Kahveye ihtiyacı vardı. Acilen.

Masanın yanındaki kahve makinesinden bir fincan kahve doldurdu ve ofisine adım attı. Masasının başına oturup kahvesini yudumlarken kafasını toplamayı planladı. Ama odaya atığı tek bir bakışla bunun mümkün olamayacağını anladı.

Masanın üzerinde her türlü ıvır zıvır vardı ve bilgisayarın üzerinde de üstünde küçük beyaz çiçekler bulunan pembe bir battaniye duruyordu. Sandalyenin üstünde başka ıvır zıvırlar vardı. Pembe şeyler. Mor şeyler. Küçük kız çocuğu şeyleri. Yerde bile kıyafet, oyuncak ve oyuncak bebek öbekleri mevcuttu.

“Kahretsin!” dedi mırıldanarak sandalyesinin üzerinde duran istifi alıp masasının üzerine koyarken. Eşyaları odasından çıkartmak için bir el arabasına, her şeyi sığdırabilmek için de başka bir daireye ihtiyacı vardı.

Bu kargaşa için sadece kendini suçlayabilirdi. Morgan’ın çocukla birlikte gitmesine izin vermemeliydi. Durumu düzeltebilirdi.

Morgan'ın izini bulmak zor olmayacaktı. Adını ve kalacağı yeri biliyordu. Mazda marka arabasının konumunu tespit ettikten sonra Zuzu'yu ait olduğu yere geri gönderebilirdi.

Ama bunu yapamazdı ve nedenini bilmiyordu. Eski anılar, belki. Belki de her iki ebeveynin de istemediği bir çocuğun iyiliğini düşünmektir. Belki de bir çeşit sorumluluk. Zuzu küçük bir çocuktur. Birileri onu, annesinin benciliğinden korumalıdır.

Şu vatandaşlık sorumluluğuna lanet olsun. Bunun için büyükannesi ile büyükbabasını suçladı. Eğer onu uyuşturucu bağımlısı annesiyle birkaç yıl daha bırakmış olsalardı şu anda küçük bir çocuk umurunda bile olmayacaktı.

Ama umurundaydı böylece Morgan dönünceye kadar Zuzu yanında kalacaktı. Ya da sıkılıp Morgan'ı bulması için birilerini gönderinceye kadar.

Çocuğun çılgın atma potansiyeli göz önünde bulundurulduğunda bunun çok yakında olacağı kesindi.

Şükürler olsun ki Charlotte vardı.

Onda garip bir anaçlık vardı. Belki de etrafında besleyecek birilerini arıyordu. Sürekli olarak masasına kurabiye, kek ya da ekmek bırakıyordu. Max tatlıya düşkün biri değildi ama sözkonusu Charlotte'ın hamur işleri olduğunda birkaç kalori almasının sakıncası yoktu.

Zuzu'nun da bu şekilde davrandığını umut etti.

Onun yaşındaki bir çocuk yemek yemeden uzun bir süre dayanamazdı.

Ya da su içmeden.

Kaşlarını çattı. Bu sabah yoğun çabalar sonucunda birkaç yu-

dum meyve suyu içirtmeyi başarmıştı. Ama bildiği kadarıyla bu miktar yeterli değildi ve küçük böbrekleri susuzluktan kuruyabilirdi.

Charlotte ile konuşmak ve Zuzu'nun bir şeyler içtiğinden emin olması gerekecekti.

Telefonu kaptı ama numarasını bilmediğini fark etti. Evden ayrılmadan önce ihtiyaç duyulduğu takdirde ona ulaşılması için telefon numarasını bırakmalıydı. Keşke bebek bakıcılığı konusunda bu kadar beceriksiz olmamış olsaydı.

“Şerif vekili Stanford,” dedi Emma telsizden. “Elimizde bir 398 vakası var.”

“Bir ne var?” Durum kodlarını biliyordu ama bu kodu daha önce duymamıştı.

“İnekler kasabaya girmiş. Larry Beasley'in oğlu ahırın kapısını açık bırakmış ve Larry'nin ödüllü Hereford cinsi inekleri kaçmış. McTravis Caddesi'ni geçmeye çalışıyorlarmış. Şu ana kadar beş şikâyet aldık.”

“Çıkıyorum.”

Charlotte'ı sonra arayacaktı. Aslında ona uğramak çok daha iyi olacaktı. Böylece küçük Zuzu'nun ne yaptığını görebilirdi. Kıyafet yığınının pembe renkte bir takım, üzerine bir çift ayakkabı koydu ve oyuncak bebeği kolunun altına sıkıştırarak ofisten çıktı.

Binadan çıkmadan önce danışmanın önünden geçerken Emma'nın güldüğünden kesinlikle emindi.

Üç dağıtım bitmişti. Geriye bir tane kalmıştı.

Charlotte mutfak dolabından limon sarısı karıştırma kabını çıkartıp tezgâha koyarken saate baktı. Apple Valley İlkokulu'nda düzenlenen tarih toplantısından önce kurabiyeleri pişirmeyi bitirmesi ne hoş olurdu.

Eteklerine yapışan engellerden dolayı istediği hızda ilerleyemiyordu. Etrafta dolanan bir çocuk olması kötüydü. Üstelik Zim'in dırdır... Çok daha kötüydü.

"Pişirme işi nasıl gidiyor, Charlotte?" diye sordu Zim, Zuzu ile mutfığa girdiğinde.

Beni meşgul etmesen çok daha iyi gidecek demek istedi.

"Pişirmem gereken bir tepsi kurabiye daha var."

"Ne tür?"

"Cevizli yulafli ve bitter çikolatalı."

"Onlardan yemiştin. Çok lezzetli. Zamanında yetiştireceğiz, değil mi?" diye sordu Zim kuru bir ses ile mutfakta asılı duran mantar panoya bakarak. Programı mantar panoda yazılıydı. Okuma yazma bilen herkes kadının programının gerisinde olduğunu anlardı.

"Aşağı yukarı bir saat içinde." Buzdolabından tereyağı ve yumurta ve kilerden bitter çikolata çıkarttı. Yeterince hızlı çalıştığı takdirde kurabiyeleri zamanında yetiştirebilecekti.

"Hım. Şu hazırladığın şeyler okula zamanında yetiyecek mi?"

"Umarım."

"Eğer programın çok gerisindeysen Zuzu ile birlikte alışveriş merkezine gidip birkaç paket yulaf ezmeli kurabiye alıp onları kendi tepsilerine dizersin ve hiç kimse sana ait olmadığını anlamaz."

“Ölürüm daha iyi,” dedi mırıldanarak.

“Dramatik olmana gerek yok.”

“Dramatik değilim. Sadece dürüstüm. Toplantıdakiler evde pişmiş kurabiyeler için para ödedi. Ve alacakları şey de bu olacak.” İki kalıp katı yağı kabın içine koydu ardından şeker ve vanilyayı ölçtü. Şükürler olsun ki tarife bakmasına gerek yoktu.

“Tecrübelerime güven. Umursamazlar. Biraz taze meyve ekle ve cennette gittiklerini sansınlar.” Kafasını buzdolabına soktu. “Taze meyve var mı? Çilek? Üzüm?”

“Sanırsam var.” Ama dükkânlardan birine gidip satın aldığı kurabiyeleri, saatler harcayarak pişirdiği çıtır kurabiyelerinin yanına dizmesinin imkânı yoktu. Meyveleri tepsinin ortasına sıralayıp bunun iyi bir fikir olduğunu düşünemezdi.

“Tepsi nerede? Senin için dizebilirim.”

“Seni takdir ediyorum, Zim, ama Zuzu ile birlikte diğer odada beklemeniz çok daha iyi olacak.” Mikseri çalıştırdı ve katı yağı krem kıvamına getirdi ve çıkan sesin konuşmayı sonlandıracak kadar yüksek olmasını umut etti.

Aksine ne olacağını biliyor olması gerekiyordu.

Zim daha da yaklaştı ve katı yağı ile şekerin köpük kıvamına geldiği kabın içine baktı.

“İhtiyacın olan malzemeleri getirmemi ister misin?”

“Hayır.”

“Emin misin? Elim çok hızlıdır.”

“Bu işte tek başıma çok daha iyiyim.”

“Seni rahatsız ettiğimi mi söylemek istiyorsun?” Kaşlarını çatı yüzündeki kırışıklar derinleşti.

“Tam anlamıyla bu değil.” Vanilya ekledi ve iki yumurta kırdı. “Sadece kendime ait bir tarzım var, yani işleri halletmek için. Ve acele edersem-”

“Canını sıkıyorum, tam olarak söylemek istediğin şey bu.”

“Hayır, ben-”

“İnkâr etmene gerek yok. Zuzu ve ben istenmediğimiz zaman bunu biliriz. Öyle değil mi, kuzum?” Zuzu’yu kucağına aldı. “Dışarı çıkıp biraz oynasak iyi olacak.”

“Dışarı!” Zuzu ellerini çırparak çığlık çığlığa bağırdı.

“Bu harika olur, Zim, ama üstüne giyebileceği bir manto yok. Dışarıda oynarken onu battaniyeye saramazsın,” dedi Charlotte bir fincan unu küçük bir kaba boşaltırken.

“Ona bir şeyler bulabiliriz. Fazladan manton vardır mutlaka.”

“Benim mantomu giyemeyecek kadar küçük.”

“Hallederiz, değil mi, Zuzu?”

“Evet!” dedi Zuzu hemfikir olmuşçasına.

“İşe yarayacak bir manto bulsam bile ayakkabısı yok ki. Sahip olduğu tek şey ayaklı pijamalar.” Charlotte soda ve kabartma tozunu ölçtü ve doğru miktarı eklediğini umut etti.

Fonda müzik çalarken Charlotte huzur içinde kurabiyelerini pişirdi. Malzemelerin ölçümünü yaparken konuşmaya alışkın değildi. Kurabiyeleri muhtemelen tatsız beton kıvamında olacaktı. Belki de tepsinin ortasına taze meyve koymayı düşünmeliydi.

“Ayakkabıya ihtiyacın var mı kuzum?” diye sordu Zim, Zuzu’ya.

“Ayakkabı hayır,” dedi kız.

“Görüyor musun?” dedi Zim yalvarırcasına ak düşmüş saçları kırışık yüzüne düşmüş halde.

“O henüz bir bebek. Neye ihtiyacı olup olmadığını nereden bilsin ki?”

“Tabii ki bilmiyor ama ben de en az senin kadar bu konuda uzmanım. Ayrıca çok fazla uzaklaşmayacağız. Sadece arka bahçeye gideceğiz. Bahçedeki bebek salıncağını sevecektir.”

“Bahçedeki paslı salıncağı mı kastediyorsun?” Salıncak zamanın ağırlığından çökmek üzereydi. Aslında onu çoktan kaldırmış olması gerekiyordu ama salıncakta sallanan bebekleri hayal ettiğinde bunu yapacak gücü bulamamıştı.

“O kadar da paslı değil.”

“Ayrıca o kadar sağlam da değil.”

“Birkaç kiloyu kaldırabilecek kadar sağlam.” Zim elindeki kahve fincanını tezgâha koydu. “Mantoların asılı olduğu dolap oturma odasında, değil mi?”

“Evet, ama-”

“Bu kadar mızımız olma, Charlotte. Bu kızın büyürken bazı şeylerden mahrum kalmasını mı istiyorsun?”

Tabii ki bunu istemiyordu ama Zuzu birkaç saatlik sorumluluktan ibaret olduğundan, bunun bir önemi yoktu. Dudaklarını sıkı ve düşüncelerini kendine sakladı. Her şey bir yana, gerçek gerçektir. Ve gerçek, üç saatlik hamur işini iki saat içinde bitirmesi gerektiğiydi.

“Birkaç dakikalığına burada kal, Zuzu.” Zim acele içinde mutfaktan çıktı. Charlotte, Zuzu’ya baktı ve bir kez daha çığlık atmaya devam edip etmeyeceğini merak etti. Zuzu da ona baktı. Zim geldiğinden beri sorun kalmamıştı ama sabah saatlerinin çoğunu dağıtım yapmak için harcamışlardı. Dağıtım sırasında da Zim küçük kızı eğlendirmek için elinden geleni yapmıştı.

Charlotte her zaman çocuğu olsun istemişti. Ama şu anda karşısında bir çocuk varken onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını fark etti.

Zim geri geldi. Bir elinde Charlotte'ın eski süveteri, diğer elinde de eski mantosu vardı. Her nasılsa, Zuzu'yu her iki giysiye de sokmayı başardı. "İşte gidiyoruz! Hazırız."

Süveterin kollarını katladı ve mantonun fermuarını çekti. Kumaş ayaklarının altında birikmiş ve ceketin omuzları kollarından aşağı kaydı.

"Yani," dedi Zim kaşlarını çatarak, "tam istediğim gibi olmadı ama idare eder."

"Zim, bunun işe yarayacağını düşünmü-"

"Sen kurabiyelerini pişir ve Zuzu için endişelenme işini bana bırak." Zuzu'nun elini tuttu ama arka kapıya doğru ilerlerken küçük kız elini bıraktı.

"Mantom nerede?" diye sordu minicik elleri kalçasının üzerinde.

"Sanırsam senin-" Baban? Max? "Bu sabah giymeyi unutmuşsun."

"Anniş nerede?" diye sordu Zuzu.

Charlotte'ın cevabını bilmediği bir soru daha.

Zim'e baktı. Zim'in de parlak fikirleri yok olmuştu.

"Yakında dönecek, Zuzu," dedi Charlotte sonunda ve Tanrı'ya, haklı olması için yalvardı. Şu çocuğun aşkına. İki yabancı tarafından bakılmaktan daha iyisini hak ediyordu.

"Annişi istiyorum," dedi Zuzu ısrarla. Çenesi titriyordu ve ağlamaya başlamıştı. "Ağlama güzel kızım," dedi Zim yavaşça

kafasını okşayıp mırıldanarak. “Eğlenmeye gidiyoruz ve daha ne olduğunu anlamadan anneciğin dönmüş olacak.” Charlotte ile göz göze geldi. Belki de haklı olduğuna dair güvence arıyordu.

Charlotte’ın, Zuzu’nun annesinin ne zaman döneceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kadının nereye gittiğini ya da çocuğunu, yıllardan beri görmediği bir adama bırakmasının nedenini bilmiyordu. Max’in Zuzu’nun babası olsa bile Zuzu’ya en az Zim ve Charlotte kadar yabancıydı.

“Bence çok kısa bir süre sonra dönecek, Zuzu,” diye mırıldandı ama emin olduğu tek şey, programında geride olduğuydu. Çok, çok gerideydi ve geçen her dakika daha da geride kalıyordu.

“İyi. Güzel.” Zim onaylarcasına kafasını salladı ve Zuzu’yu kollarına aldı. “Haydi bir süreliğine salıncağa gidelim. Sallanmayı seviyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi Zuzu ama halen, her an için ağlamaya başlayacakmış gibi duruyordu. Zim kapıyı açarken Zuzu, Charlotte’a sorgulayan bir bakış attı, ardından başparmağını ağzına soktu ve burnunu olabildiğince havaya kaldırdıktan sonra arkasını döndü.

Kızın davranışlarını çoktan öğrenmişti. Kız iyi huylu Charlotte’ın yanında oldukça çetin cevizdi ve bu özeliği hayatı boyunca işine yarayacaktı. Charlotte hayatının hiçbir döneminde burnunu havaya kaldırıp çekip gidememişti. Brett için harcadığı bunca yıla gerçekten çok yazık olmuştu.

İçinde katı yağ ve şeker bulunan kaba baktı. Vanilya eklemiş miydi? Kuru malzemelerin arasında kabartma tozu var mıydı? Emin olamadı ama kabarmamış kurabiyeleri veli toplantısında servis edemezdi. Harika. Mükemmel. İçinde kuru malzemelerin

bulunduğu kabı boşalttı ve her bir malzemeyi dikkatlice ölçerek tekrar kaba koydu. Ardından bitter çikolatayı küçük küçük parçalara ayırarak ekledi ve mikserle hepsini karıştırdı. Dışarıdan, Zuzu'nun kıkırdamaları duyuldu ve yüksek volümlü sesi tek camlı pencerede yankılandı.

Eğleniyordu ama yine de donacaktı.

Charlotte camdan dışarı baktı.

Salıncak bahçenin uzak köşesinde duruyordu. Eski ve ihmal edilmiş. Onlarca yıl boyunca çocuklar ya da yetişkinler tarafından dokunulmamıştı. Paslanmış iki salıncağı ve sonradan eklendiğini düşündüğü bir adet plastik bebek salıncağı vardı. Mary evi gönül rızasıyla Charlotte'a satmıştı ki bu olduça şaşırtıcı bir şeydi. Güzel bir sürpriz. Charlotte, Mary'nin çocukluğunun geçtiği ev hakkında sayısız hikâye duymuştu. Hikayelerin çoğunda Mary'nin yaz ayları boyunca bahçedeki salıncakta sallanıp arka bahçede bulunan yaşlı elma ağacının gölgesine çiçek diktiğinden bahsediliyordu. Mary kocası ile Billings'e taşındıktan sonra da evi kiraya vermişti ve bu evde yaşadığı süre boyunca diğer çocuklar salıncağı kullanmaya izinliydi. Bir zamanlar canlı kırmızı olan salıncak soluk kahveye dönmüş olsa da bu Zuzu'nun umurunda değildi. Zim onu montuna sıkı sıkıya sarmıştı. Ayakkabısız minik ayakları salıncaktan sarkıyordu. Yanakları pembeleşmişti ve saçları Zim salıncağı yavaşça salladığında havada dalgalanıyordu.

Hoş bir çocuktu.

Şüphesiz.

Ayrıca yaygaracı bir çocuktu.

Charlotte'ın başı uykusuz bir geceden ve saatlerce süren sohbetlerden dolayı ağrıyordu. Zim gibi çenesi düşük birini evine aldığından beri o gün yapacağı şeyleri yapamamıştı. Az da olsa uyumak istiyordu ama kurabiyelerini pişirmesi ve zamanında teslim etmesi de lazımdı. İtibarı buna bağlıydı. Apple Valley gibi bir kasabada bu, küçük işletmeler için önemli bir şeydi.

Şu anda işler iyi gidiyor, para kazanıyor, kazancını harcamadan biriktiriyordu. Birikimleri neredeyse gözüne kestirdiği dükkânın bir yıllık kirasını karşılıyor gibiydi. Ana caddede, Riley Parkı'nın yakınında, ellili yıllarda kalma ve soda satan bir dükkân, yetmişli yılların başında açılmış bir tuhafiyeye ve son yıllarda açılmış bir kafe vardı. Şu anki sahibi mülkü kiralayacak birini bulduğu anda Florida'ya taşınmayı planlıyordu.

Charlotte o kişi olmak istiyordu. Bu dükkânı o kadar çok istiyordu ki geçen ay neredeyse kontrat imzalıyordu. İlk yılın kirasını karşılayacak kadar birikimi olmuş olsaydı imzalarla ama Brett'in ölümüyle birlikte her şeye hazırlıklı olmayı çoktan öğrenmişti. Kendine ait olduğunu düşündüğü şeyler aslında ona ait değildi ve bir işi olmamış olsaydı büyük bir ihtimalle iş buluncaya kadar arabasında yatıp kalkmak zorunda kalacaktı.

Brett alçak herifin tekiydi ama babalarının kendilerine ve annelerine bıraktığı mülkü geri almak için çocukları tarafından açılmış, sonu gelmeyen davalardan daha iyisini hak ediyordu.

Diğer karısı.

Aklına geldiğinde kanı donuyordu.

Charlotte evden ayrıldı, mülkü ve Brett'in gizli bir hesapta sakladığı parayı diğer ailesine bıraktı. Ayrıca düğün hediyesi olarak gelen tencere, tava ve yatak takımlarından vazgeçti.

Onları öylece geride bıraktı.

Keşke anılarını da bırakabilseydi. Çoğu zaman Brett için çarçur ettiği yılları düşünmüyordu ama Zuzu'ya baktığında... Evet. Bu gerçekten zordu.

Çocuk sahibi olmayı hiçbir şeyi istemediği kadar çok istemişti.

Belki bu kasabaya biraz daha alışıp, biraz daha para biriktirdikten sonra evlat edinebilirdi.

Bu şekilde devam ettiği takdirde bunu ancak doksan yaşında yapabilecekti.

Derin bir iç çekti ve kurabiyelerini fırından çıkarttı. Nar gibi kızarmış, üzeri çikolata parçacıklı kurabiyeler mükemmel görünüyordu.

Belki düşündüğü evliliğe sahip olamamıştı ya da hayalini kurduğu hayatı yaşamıyordu ama mükemmel kurabiyeler pişirebiliyordu. Ve bu her şeye değerdi.

Bölüm 5

Charlotte'ın planladığından beş dakika önce evden çıktılar. Gecikmesi göz önünde bulundurulduğunda bu bir mucizeydi.

“Sen Zuzu’yu araba koltuğuna oturt ben de teslimatı bagaja yerleştireyim. Acele edersek toplantı başlamadan sofrayı kuracak kadar zamanımız kalır.” İki tepsi kurabiyeyi arabasının bagajına koydu.

“Sofrayı kurmak zorunda mıyız?” diye sordu Zim, Zuzu’yu araba koltuğuna yerleştirirken homurdanarak. “Ben sadece kurabiyeleri teslim etmek zorunda olduğumuzu düşündüm.”

“Sadece bir dakika sürer. Tabii ki Zuzu’ya göz kulak olabilirsen...”

“Bütün gün olmadım mı?”

“Oldun tabii ki ve bunu takdir ediyorum. Şu dağıtım işini bitirir bitirmez evine gidip-”

Zim akşamüstü ne yapıyordu?

Televizyon izlemek?

Okumak?

“Beni akşam yemeğine davet etmeyecek misin?” Zim ellerini beline koydu ve gözleri parladı.

“Zuzu gibi davranıyorsun,” dedi eve doğru ilerlerken. “Ama seni yine de davet edeceğim.”

“Yemekte ne var?” diye sordu.

Sorunun cevabını bilmediğinden duymazdan geldi ve eve girdi. Oturma odası karmakarışık olmuş battaniyelerden kale yapılmış ve yemek odasındaki sandalyeler yere devrilmişti. Koltuklarda tek bir yastık kalmamıştı ki buna en sevdiği koltuk da dahildi. Muhtemelen battaniden yapılmış kalenin içindeydiler ama bunu kontrol edecek zamanı yoktu.

Kâğıt tabaklar, peçeteler ve masa örtüsü ile doldurduğu kutuyu kaptı ve önceki gün satın aldığı çiçeklerle dolu eski demliği aldı. Beyaz ve sarı papatyalar. Harika bir şey değildi, ancak öğretmenler ve veliler, sunumu en az kurabiyeler kadar takdir edecekti. Sözkonusu iş olduğunda takdir edilmek önemliydi.

Beyninde tıklayan bir saat elleri kolları dolu halde dışarı bir adım attı. Belki de duyduğu ses başının arkasına zonklayan baş ağrısıydı. Kurabiyeleri pişirirken ağrı kesici almalıydı ancak siparişleri yetişmekle meşgul olduğundan unutmuştu.

Verandanın basamaklarından inerken bir araba kaldırıma park etti. Koyu mavi ve zarif görünümlü, havalı olabilecek kadar eski ya da hoş olabilecek kadar yeni değildi. Charlotte bu arabayı daha önce kasabada görmüş olduğundan emin olamadı. Muhtemelen birileri sipariş vermek için gelmişti. Zamanı yoktu, ama en azından bir telefon numarası alabilirdi. Kutuyu arabanın bagajına arkasına koydu ve Zim’e çaydanlığı verdi.

“Bunları tutabilir misin? Suyun dökülmesini istemiyorum. ”

“Tabii ki.” Park eden arabaya baktı.

“Daisy’nin burada ne işi var?”

“Daisy?”

“Forester. Onun arabası,” dedi Zim arabada Zuzu’nun yanına oturmadan önce. “Ona konuşamayacak kadar meşgul olduğunu söylemen çok daha iyi olacak. Bu kadın susmasını bilmez.”

“Bunu bilmiyordum.” Charlotte’ın kütüphaneye gidecek zamanı yoktu. Okumak için çok nadir zaman bulurdu. Bulduğunda da eski yemek kitaplarını karıştırmayı tercih ederdi. Ayrıca yatağının altındaki kutunun içinde sakladığı bir yığın aşk romanı olmasına rağmen bunu asla itiraf etmeyecekti.

“Ama ben biliyorum. Ayrıca zamanın daraldığını ve halen yola çıkamadığımızı da biliyorum. Üstelik acıkmaya başladım ve akşam yemeğinde sevdiğim bir şeyi planladığını umut ediyorum. Köfte belki. Patates püresi. Havuç.” Kapısını kapattı.

Birkaç saniye sonra, Daisy arabadan indi uzun siyah eteği kışlık kuru otları yalarken ayağındaki siyah tenis ayakkabıları göründü.

“Selam, Charlotte!” dedi. “Gitmek üzere gibisin.”

“Dağıtım yapıyorum.”

“Seni tutmayayım o zaman.” Bagajın arkasına geçti çamurluğa iki adım kala pozisyon aldı.

“Teşekkürler.” Charlotte, Daisy’nin kendisini gerçekten tutmayacağını umut ederek arabasının kapısını açtı.

“Arabadaki Zim mi?” diye sordu Daisy, Charlotte’ın onu bırakıp gideceğinden endişe duymamışçasına.

“Evet. Dağıtımda bana yardımcı oluyor. Yani birkaç dakika içinde yapmam gereken.”

“Ah o zaman yolundan çekileyim.”

Lütfen çekil. Sözcükler dilinin ucuna kadar geldi ama söylemeye fırsat bulamadan Daisy konuşmaya devam etti. “Ah az kal-sın unutuyordum sana sipariş vermem mümkün mü?”

“Akşamüstü ararsan-”

“Çok büyük bir şey değil.” Daisy kırılğan bir gülümseme eşli-ğinde bir tutam kahverengi saç telini kulağının arkasına attı. “Sa-dece birkaç tane çikolata dolgulu kapkek.”

Harika. Yine başlıyoruz.

“Artık onları yapmıyorum, Daisy.”

“Ama neden?”

“Onları yapacak zamanım yok.” Zamanı olsa bile yapma-yacaktı. Kapkeklerin iç dolgu malzemesinin Apple Valley’deki adamları evlilik teklifine getirecek şekilde sihirli bir malzemeden oluşmadığını daha kaç defa anlatacaktı. “Ama sana çikolatalı kek pişirmekten zevk duyarım. Ya da Boston kremalı birkaç tane. On-ları hiç tattın mı?”

“Başka bir şeye ilgi duymuyorum.” Daisy kaşlarını çatı. “Pi-şirecek zamanın yoksa kendim yaparım. Bana tarifi vermen ye-terli.”

“Başkalarına tarif vermiyorum.” Özellikle de bahsi edilen özel keklerin. Evinin önünde sıralanmış mutsuz kadınlar, Charlotte’ın ihtiyaç duyacağı son şeydi.

“Ama bu haksızlık, Charlotte! Herkes o kekleri bili-” Arabaya baktı büyük bir ihtimalle Zim’in konuşulanları dinleyip dinleme-diğini öğrenmek istiyordu. “O dolgulu keke ihtiyacım var. Sade-ce bir tane.”

“Çok üzgünüm, Daisy.” Gerçekten de üzgündü çünkü zavalı Daisy her an için ağlayacakmış gibi duruyordu. “Beni yarın aramaya ne dersin? O zaman seçenekler hakkında daha ayrıntılı konuşabiliriz. Ama şimdi gitmek zorundayım.”

Charlotte arabasına bindi kapıyı kapattı ve yola çıkabilmesi için Daisy’nin yolundan çekilmesini tüm kalbiyle diledi.

Ama kendisine en az iki beden büyük yün mantolu kadın, kök salmışçasına olduğu yerde kaldı.

“Şu çılgın hatun ne istiyor?” dedi Zim oflayarak.

Charlotte’ın hayatını karartıyordu. Evet, yaptığı şey buydu.

“Çılgın hatun!” diye bağırdı Zuzu, Zim pencereyi indirip kafasını dışarı çıkartırken.

“Daisy! Halen ne bekliyorsun? Gidecek yerlerimiz var!”

“Tamam!” Daisy yoldan çekildi.

Charlotte kadının giderken söylendiğinden kesinlikle emindi. Birkaç saniye sonra kutu kadar küçük araba arkasından yoğun gri bir toz bulutu bırakarak uzaklaştı.

“Haydi, gazla, Charlotte!” dedi Zim ısrarla.

Geri vitesine attı ve araba yolundan çıkmak için geri geri gitmeye başladı.

“Çişim var!” diye bağırdı Zuzu.

“Bekleyemez mi?”

“Üç yaşındaki çocuk gibi konuşuyorsun,” dedi Zim terslercesine. “İdrar kesesini kontrol edebileceğini düşünüyorsan gazla ve okula sür.”

Charlotte geç kalmak istemiyordu.

Tabii ki çişli bir araba koltuğu da istediği bir şey değildi.

“Güzel.” Frene hızla bastı kontağı, kapattı ve ardından arabadan indi. Zuzu’yu araba koltuğunda alıp kucakladı.

“Acele et Charlotte. Bu yaştaki kızlar çok fazla bekleyemez,” dedi Zim acele içinde eve doğru koşarken.

Acele etmek?

Sabahtan beri yaptığı tek şey buydu ama ne kadar acele etse de hiçbir şeye yetişemiyordu.

Bir mola bile veremiyordu.

Hayatı boyunca hiç mola vermemişti.

Sanki yirmi sekiz yıl boyunca bir yerlere yetişmeye çalışmıştı. Sorun nereye yetişeceğini ve oraya yetiştiğinde ilk olarak ve yapacağını bilmiyor oluşuydu. Bir süreliğine bu yerin ve amacın Brett olduğunu düşünmüştü.

Ama değildi.

Belki Apple Valley’di. Belki de ana caddedeki küçük fırındı. Belki de bir ya da iki yıl içinde başka bir yer bulup oraya taşınmasıydı.

Şu anda istediği tek şey Zuzu’yu banyoya götürüp çişini yaptırdıktan sonra yola çıkmaktı.

Çünkü pişirmiş olduğu kekleri veli toplantısına yetiştirdiği takdirde diğer tüm olumsuzlukları bir kenara bırakabilirdi.

Max’in gün boyunca, ağlayan kadınlara trafik cezası kesmesi hoşlandığı bir iş değildi. Özellikle de ağlayan kadınlar yüzleri gözleri kızarmış halde, hıçkırıqlarla ağlıyorsa.

“Sakin ol, Daisy,” dedi kütüphaneci kadının ehliyetini ve ruhsatını aldığı anda.

“Polis tarafından durdurulmak dünyanın sonu değil.”

“Be ben” –Hıçkırık– “Asla” –Derin bir iç geçirme– “Be-ben... Asla durdurulmadım...” –Hıçkırık– “Daha önce.” Torpidoyu açtı ve küçük bir paket kâğıt mendil çıkarttı.

“Her şeyin bir ilki vardır ve görünüşe bakılırsa bu ilk.” Plakayı kontrol etme gereği duymadı. Kadını bu kasabada tanıdığı herkes kadar iyi tanıyordu. Aranana biri değildi herhangi bir sabıkası yoktu ve başı yasalarla asla derde girmemişti.

“Biliyorum ama ben sadece...” –Derin bir iç çekiş– “Hız...”

“Hız sınırı otuz olan bir bölgede yetmişle gidiyordun. Bu çok tehlikeli. Özellikle de etrafta bu kadar çok ev varken. Ya küçük bir çocuk caddeye fırlasaydı ne olurdu? Arabayı durduracak zamanın olmayacaktı.” Ceza makbuzunu çıkarttı. Kadına uyarıdan farklı bir şey yazma niyetinde değildi ama makbuzla kalemi gören kadın öylesine yüksek sesle haykırmaya başladı ki yakınlarındaki ağaçtan birkaç sığırcık kuşu uçtu.

“Ben başarısızın tekiyim. İşte bu yüzden Jerry bana evlilik teklifinde bulunmuyor!” diye ağladı. Yüzü ağlamaktan ıslanmış ve kızarmıştı.

“Sana teklif etmeyecek çünkü sen daha iyisini hak ediyorsun,” dedi Max içtenlikle.

Ve olan oldu. Vanalar kapandı Daisy doğruldu ve gözleri parıldamaya başladı.

“Jerry’nin başıma gelen en iyi şey olduğunu bilmeni isterim. Daha geçen hafta bana sebepsiz yere bir düzine gül aldı.”

Max bunu yapması için bir sebebi olduğundan emindi ama yeterince konuşmuştu. “Üzgünüm. Hakaret etmek istemedim.”

“Anlamıyorsun, Max. Sen sahada kalmayı tercih ediyorsun. Her hafta sonu yeni bir kadın istiyorsun ve seçtiğin kadın haftanın her gün başka bir adam istiyor.”

Ah.

Bu acıtmıştı.

Ama bu sadece hafif bir abartıydı. Abartı olmasa bile onunla ağız dalaşı yapmayacaktı. Daisy ya da diğerlerinin ne düşündüğü çok faza umurunda değildi.

“Sen ne düşünüyorsun, Daisy?”

“Jerry ve ben çok özeliz. Yıllardan beri.”

Özel? Daisy olabilirdi ama Max, Jerry’nin özel olduğunu düşünmüyordu. Ama bu da Max’in sözlere dökmediği başka bir şeydi.

“Bunu duyduğuma memnun oldum” dedi mırıldanarak sesindeki iğneleyici her bir ögeyi saklamaya çalışarak.

“Kesinlikle öyleyiz,” dedi kadın ısrar ederek Max karşıt fikir sunmamış olmasına rağmen. “Ve Jerry trafik cezası aldığımı duyarsa kesinlikle altüst olur. Yüksek çözünürlüğe sahip yepyeni bir televizyon almayı planlıyoruz. Trafik cezasını ödemek zorunda kalırsam televizyon alacak param kalmaz.”

“Belki de para bulma işini ona bırakmalısın,” dedi Max öne-ride bulunurcasına.

“Aslında bulur ama yarımzamanlı işini bırakmak zorunda kaldı. Yazdığı kitabı bitirmeye çalışıyor.”

“Eminim öyledir.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu kadın kızgın bir sesle.

“Önemli bir şey değil.” Yazdığı makbuzu koparttı ve kadına

uzattı. “Seni para cezasına çarptırmadım, Daisy. Bu sefer. Bir uyarıda bulunmakla yetindim. Kasabada hız yapmaya devam edersen para cezasına çarptırılırsın. Yani bir dahaki sefere kasabanın içinde uçmaya karar vermeden önce bunu hatırlarsan iyi olacak.”

“Sadece bir uyarı mı? Max, sen hayatımı kurtardın!” Kadın gülümsedi ve Max kadının ne denli genç ve hoş görüldüğüne şaşırdı. Onun kırklı yaşlarında olduğunu düşünüyordu ama gülümsediğinde en az on yaş daha genç duruyordu.

“Seni bu sefer affettim çünkü daha önceye ait hiçbir trafik suçun yok. Ama bir sonraki sefer bu kadar olay olmayacak.” Kadına ehliyeti ve ruhsatı geri verdi.

“Anlıyorum. Teşekkür ederim!” Penceresini açtı ve uzaklaştı, o kadar yavaş ilerledi ki bu kez de trafiği tehlikeye attığı için onu durdurabilirdi. Ama trafik yoktu, o yüzden yapmadı. Ayrıca, sığırları toplama işinden sonra Zuzu’yu kontrol etmek ve yanına aldığı eşyaları bırakmak için Charlotte’a uğramak zorundaydı.

Bu çok zamanını almıştı.

İnek gibi koktuğu, kir ve çim lekeleriyle kaplı olduğu gerçeğinden bahsetmiyordu bile. Ofiste başka bir üniforma daha vardı. Geri döndüğünde değişecekti. Şansı yaver giderse, günün geri kalanı sorunsuz geçecekti. Aslında her zaman sorunsuz geçmesini istemiyordu. Biraz heyecan sevdiği bir şeydi. Birkaç küçük problem onu meşgul edecekti. Ama şu anda istediği tek şey sessiz bir oda ve huzurdu.

Kaldırımından uzaklaştı, ters yönde ilerleyen arabayı gördüğünde kaşlarını çattı. Sadece herhangi bir araba değildi. Charlot-

te'ın epey yıpranmış, 1969 model, donuk yeşil bedeni paslanmış Chevy'sini tanımak zor değildi. Şehir merkezine doğru ilerlerken Max de Charlotte'ı takip etti.

Dağıtım yapıyor olmalıydı. Her nereye gidiyorsa onu takip edecek, kıyafetleri verip programını bildirdikten sonra tabii ki çocuğu da kontrol edecekti. Zuzu büyük bir ihtimalle yüzüne bakar bakmaz yine çığlık çığlığa ağlamaya başlayacaktı. Kızın üzerinde ağlama etkisi yaratıyordu.

Bu çok da şaşırtıcı değildi. Emma haklıydı. O çocuk bakacak biri değildi. Görebildiği kadarıyla çocuk sahibi olmanın çok matah bir tarafı yoktu. Tabii ki bazı insanlar ebeveyn olmak istiyordu. Bu tarz insanlar doğurmak ve yetiştirmeye dair içten gelen bir his taşıdığını iddia ediyordu.

Max onlardan biri değildi. Ailesi, onu yetiştirmek için çaresizce çok az paralara çalışmıştı ve o kendi çocuğu için aynısını yapmak istemediğinden emindi. Ayrıca sorumluluk almayı istemiyor ve özgür kalmayı tercih ediyordu. Günün birinde, Seattle'a bir hafta sonu gezisi yapmak ya da Los Angeles'a bir uçak rezervasyonu yapmak istediğinde, bunu kimseyi geride bırakmaktan endişe duymadan yapabilmeliydi.

En azından önceki geceye kadar bunu yapabiliyordu. Cade döndüğünde bir iki günlüğüne kaçmayı planlamıştı. Morgan gelip Las Vegas'a gitmeden önce de çocuğu ona bırakmamış olsaydı her şey planladığı gibi olacaktı.

Aslında Zuzu'yu alıp annesine bıraktıktan sonra bir-iki gece Las Vegas'ın tadını çıkartması mümkün olabilirdi.

Bu fikri sevmişti.

Araba Apple Valley İlkokulu'nun bahçesine saptı. Arabayı binanın arkasında bulunan dağıtım kapısına kadar takip etti. Arka bahçede birkaç araba park etmişti. Oyun alanı ve okulun etrafı boştu. Hafta sonu okul olmadığından çocuklar başka yerde oynuyor ya da birtakım aktivitelerle uğraşıyor olmalıydı. İlkokul yıllarında Max köşedeki 7-Eleven mağazasından sabun ya da küçük şampuanlar alıyor ya da annesinin cüzdanındaki bozuklukları alarak okuma kitabı almak ya da herhangi bir spor faaliyetine katılmak yerine öğle yemeği alabiliyordu. Çocuk olacak zamanı olmamıştı. Hayatta kalabilmek için çok fazla zaman harcaması gerekmişti.

Charlotte acele içinde arabanın arka tarafına geçerken adamın bulunduğu tarafa kısaca bakıp gülümsedi.

Parlak pembe bir önlük ince beline sarılmış, siyah uzun kollu tişörtü göğüslerini ortaya çıkartacak şekilde vücuduna yapışmıştı. Böylesine bir vücut kasabadaki birçok adamın aklını başından alıp Charlotte'a ilgi duymasına sebep olmuş olmalıydı. Charlotte bunun farkında değil gibiydi. Arabanın bagajını açtı ve bir şey almak için eğildi. Apple Valley'de dikkatini çekmeyecek adam yoktu. Ancak Max, evlenmek niyetinde olmadığı için kadınları oyalamıyordu. Ve Charlotte kesinlikle oyalanacak kadınlardan biri değildi.

Adam polis aracından çıkarken Charlotte keklerin bulunduğu tepsiye bagajdan çıkartmakla meşguldü.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” dedi Max teklifte bulunurcasına, Charlotte'ın cevabını beklemeden tepsiyi almaya çalışırken.

“Zuzu'yu almak için gelmedikçe yardımcı olamazsın. O za-

mana kadar bana hiçbir yardımın dokunamaz,” dedi. Gülümse-miyordu.

“Bütün gün ağladı mı?” diye sordu.

“Hayır, ama Zim ve onunla birlikte programımı yetiştirme ko-nusunda zorluk çekiyorum.” Saatine baktı ve kaşlarını çatı. “Öğ-retmenlerin kabul günü için masayı hazırlama için sadece yedi dakikam kaldı.”

“Sanırsam o zaman yardımına ihtiyacın olacak. Çift vardiya çalıştıgımdan çocuğu alamayacağım için sana sofrayı kurma ko-nusunda yardımcı olacağım.”

“Harika,” dedi mırıldanarak ikinci tepsiyi kaldırırken. “İşin kaçta bitecek?”

“On birde.”

“Bir sonraki günün hazırlıklarını akşam yapıyorum. Zuzu ve Zim ayağımın altınayken bunu nasıl yapacağım?” Sesi bitkin ve yorgun çıkmıştı. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu ve teni solgundu. Mantosunu giymeyi unutmuştu. Güneş battıktan sonra sıcaklık aniden düşeceğinden, bu iyi bir şey değildi. Kendi ceketini çıkartıp kadının omuzlarına sarmak istedi ama o çoktan binaya doğru ilerlemeye başlamıştı.

Arabanın içine baktığında elinde içinde çiçekler bulunan çay-danlığı tutan Zimmerman Beck'i gördü. Harika. Mükemmel. Adamın kullanmaktan hoşlandığı bir çenesi vardı. Sonsuza kadar Zuzu hakkında konuşabilirdi.

Max arka camı tıklattı ve Zim pencereyi indirir indirmez par-mağını dudaklarına götürdü. “Şşş! Küçük kız uyuyor,” dedi fısıl-dayarak. “Uyandırmaman çok daha iyi olacak.”

Max bakışlarını yaşlı adamdan Zuzu'ya kaydırdı. Zuzu gözleri sıkı sıkıya kapanmış, dudakları büzülmüş, başparmağı ağzının kenarında asılı bir şekilde uyuyordu. Uyurken başparmağını emiyor olmalıydı. Halen ayakkabısı ve montu yoktu ama böbrek yetmezliğinden ölecekmiş gibi de durmuyordu. Bu iyiydi.

“Polis arabasında onun için birkaç parça elbise ve işine yarar bir şeyler var. Charlotte’a yardım ettikten sonra getiririm.”

“Yanma getirdiğin ıvır zıvırın içinde ayakkabı ve mont vardır umarım. Bir babanın bunları unutmuş olması büyük hata,” dedi Zim mavi gözleri sinirle bakarken.

“Ben bir baba değilim,” dedi Max ifade edercesine. Zim’e bir açıklama yapmak zorunda olmadığından, annesi iş mülakatına gitmek için çocuğu bıraktığından beri gözünü bir dakika bile kırpmadığından bahsetmedi.

“Bu kesin,” dedi Zim elindeki çaydanlığı Max’in boşta kalan eline sıkıştırıp yaşına meydan okuyan bir hızla pencereyi kapatmadan önce.

Onu resmen kovmuştu, bu yüzden Max çaydanlığı peçeteler ve tabaklarla dolu bir kutuya koydu, tepsiyi üstüne koyup binaya taşıdı. Acı rüzgâr paltosunu savuruyor ve üniformasının içine sızıyordu. Zim haklıydı. Hiçbir baba, böyle soğuk bir günde bir çocuğun montunu unutamazdı. Aslında Max de unutmazdı. Ama Zuzu ile güreşecek zamanı yoktu. Battaniye o an için mantıklı bir çözüm gibi gelmişti. Aslında ayakkabılarını da almalıydı ama unutmuştu. İşte büyük bir ihtimalle baba değildi ve hiçbir zaman olmayacaktı.

Teslimat kapısına yaklaştığında Charlotte belirdi. İpeksi par-

lak kahverengi atkuyruğu, omuzlarına düşmüştü. Acele etmesi için işaret ederken güzel görünüyordu, sadece biraz yorgundu.

“Neredeyse hazır, Max. Acele etmemiz gerek.”

“Bu ne ki? Bir veli toplantısı mı? Eminim ki birkaç dakika bekleyebilirler.”

“Hayır, bekleyemezler,” dedi kadın çabucak. “Masanın dört buçukta hazır olacağına dair söz verdim. Ve neredeyse zaman doldu.” Saatine baktı. “Saat dört yirmi altı. İşimi bitirmeye tam anlamıyla dört dakikam var.”

“Beş olursa ne olur ki? Okul havaya mı uçar?” dedi Max şaka yaparak ama ardından hemen pişman oldu.

Charlotte eğlenmiş görünmüyordu. Dudaklarını birbirine bastırmıştı ve gözleri birer hançer misali sinirli duruyordu. “Hiç komik değil, Max.”

“Söylerken komik olmadığını düşünemedim,” dedi Charlotte’ı okul kafeteryasına giderken takip ettiği sırada. Üzerleri mavi masa örtüsüyle örtülmüş dört yuvarlak masa vardı. İçleri mavi karanfillerle dolu sarı vazolar masaların ortasına yerleştirilmişti. Mavi ve sarı, Apple Valley Panthers okulunun renkleriydi ve görünüşe bakılırsa birileri bunu ilk bakışta görmelerini istemişti.

Odanın arkasında uzun bir masa vardı, boştu ama daha önce Charlotte’ın taşımış olduğu büyük kurabiye tepsisi için boş bırakılmış gibiydi. Çenesini işaret ederek kaldırdı. “Masa örtüsünü kutudan çıkarabilir ve masaya örtebilir misin? Yapamazsan kutuyu masalardan birinin üstüne koy, ben hallederim.”

“Az önce yirmi kaçak sığırı bir araya topladım, sanırım bir masa örtüsü ile başa çıkabilirim,” dedi cevaben.

Eşyaları yuvarlak masalardan birine üzerine koydu ve masa örtüsünü bulana kadar kutunun içini karıştırdı. Sarıydı. Görünüşe göre Charlotte tema hakkında not almıştı. Ne yazık ki, masa boyutu hakkında not almayı unutmuştu. Kumaşı ne kadar gerse de tüm masayı kapatmasına imkân yoktu.

“Kahretsin,” dedi Charlotte çok sert olmayan bir ses tonuyla. Böylece Max kadının gerçekten küfür edip etmediğinden ya da düşüncelerinin yansımaları duyup duymadığından emin olamadı.

“Masa haddinden fazla büyük.” Kadın elini sarı kumaşın üzerinde gezindirerek derin bir iç çekti.

“Ya da masa örtüsü haddinden fazla küçük,” dedi Max ve ödüllü, sıcak bir bakış oldu.

“Ölçüleri toplantı başkanı verdi. Yani örtünün tam geleceğinden emin olmak istedim Ama bu” -masa örtüsünü işaret etti- “uymadı. Hem zamanım yok, hem de ihtiyacım olan şeye sahip değilim. Bir salak gibi gözükeceğim.” Sesi titredi ve gözlerinde yaşlar birikmeye başladı.

Max’in ağlayan bir kadın görmeye tahammülü yoktu. Annesi her ne kadar kaybedenler kulübünün bir üyesi olsa da yaşadığı her hayal kırıklığından sonra döktüğü gözyaşları için onu teselli etmeye çalışmıştı.

“Ağlama, Charlotte,” dedi çünkü ağlamaya başlarsa problemi çözmek için bir çözüm bulmak zorunda kalacaktı. Gerçekten de doğru masa örtüsünü bulmak içi kafeteryada araştırma yapacak havada değildi.

“Ağlamıyorum.” Charlotte ensesini ovdu ve gözyaşlarının akmasını engellemek için hızlıca gözlerini kırpmaya başladı.

Ne olursa olsun Max'ın karşısında ağlamayacaktı.

“Tamam,” dedi kolayca hemfikir olmuşçasına ama gök mavisi gözlerinin üzerindeki kaşlar çatıktı. Saçları sığır toplama işinden dolayı dağılmış, üniforması buruşmuş ve lekelenmişti. Gerçi el-leri temizdi ama kravatı, gevşemiş halde boynunun etrafında du-ruyordu. Salaş ve dağınık olmasına rağmen iyi görünmeye hak kazanmış birçok erkekten daha iyi durumdaydı.

O an, bunlara kafa yoracak doğru zaman değildi.

Bir buçuk dakika içinde kurması gereken bir sofraya vardı.

“İşte bu,” dedi Max masa örtüsünü alıp ince uzun bir dikdört-gen şeklinde katlayarak. Örtüyü, masanın ortasından geçen bir şerit gibi yerleştirdi ve dekoratif bir sofraya örtüsüne dönüştürdü.

“Sadece ortada dursun.” İçinde çiçeklerin bulunduğu çaydan-lığı aldı ve üzerine koydu. “Bu da burada dursun.” Örtünün her iki yanına kurabiye tepsilerini koydu ve peçetelerden oluşmuş is-tifi de koyu renk tabakların sağma koydu.

Aslında... Gerçekten güzel durmuştu. Planlanmış gibi. Sanki masayı bu şekilde kurma niyetindeymiş gibi.

“Güzel oldu,” dedi Max kafeteryanın kapısı açılıp Wanda Mallory kafasını uzattığında. Renk açıcıyla açılmış saçları haya-tın ahengiyle sallanıyordu.

“Nasıl gidiyor, Charlotte? Öğretmenler dışarıda toplandı. Dört buçuk demiştik.” Wanda gülümsedi, ama yılan gözlere sahipti -soğuk ve sarsılmaz.

Brett'in gözleri.

Charlotte titredi ve masadan bir adım uzaklaştı. “Az önce bi-tirdik.”

“Harika! Çok güzel görünüyor.” Bakışları değişti ve Max’e yöneldi. Üç çocuğu olan bekâr bir anneydi ve herkes tarafından biliniyordu. Çok iyi bilinmese de. Onu tanıdığını söyleyenlere göre Wanda, ayakkabı koleksiyonu yapan kadınların aksine erkek koleksiyonu yapıyordu.

Charlotte’ı ilgilendirmezdi fakat Wanda açlıktan ölüyormuş da kendisi, yemeklere dolu bir yemek masasıymış gibi Max’e bakıyordu.

“Selam, Max!” dedi hızlıca adama yaklaşp her iki eliyle adamın elini tutarak. “Ne güzel sürpriz böyle! Beni görmeye mi geldin? Buluşmamızdan sonra seni defalarca aradım...”

“Buraya Charlotte ile birlikte geldim,” dedi.

“Ah. Anladım.”

“Anladığını sanmıyorum,” dedi Charlotte. Max onu düğünde kullanmıştı ama kadının bunu bir kez daha yapmasına izin verecek gibi durmuyordu. İzin verdiği takdirde kasabanın yarısı Max ile gerçekten çıktığını düşünecekti. “Biz birlikte değil-”

“Getirmemi istediğin ya da ihtiyaç duyduğun bir şey var mı, Charlotte?” dedi Max elini kadının eğilmiş sırtına koyarak. Max’in, ensesinden beline doğru ilerleyen elinin sıcaklığını hissetti. Beynine hücum eden düşünceler neredeyse imkânsıza yakındı.

Ki bu çok kötü bir şeydi çünkü Max ve Wanda ondan bir cevap bekliyormuşçasına bakıyordu.

“Çünkü halen görev başındayım ve eminim ki evinde yapacak bir sürü işin vardır. Yani buradaki işimiz biter bitmez sanırım gitmek zorundayız,” dedi Max.

“Tabii ki.” Wanda haddinden fazla coşkulu bir eda ile Max’e katıldı. Charlotte’a bir zarf uzattı. “İçinde ödemenin geri kalanı ve bahşişin var. Bu kısa zamanda bizim için yaptıklarını gerçekten takdir ediyoruz.”

“Benim için bir zevkti.” Charlotte sonunda doğru bir şey söylemeyi başarmıştı. “Çaydanlığı ve masa örtüsünü kutuya koyduktan sonra ofisine götürürsen yarın senden alırım.”

“Buna gerek yok. Eve giderken sana getirmekten mutluluk duyarım.”

“Sana zahmet vermek istemem, Wanda.” Kadının gelmesini gerçekten istemiyordu çünkü çaydanlığı ve masa örtüsünü bırakmak, Wanda’nın ajandasında yazan tek şey değildi. Büyük bir ihtimalle Max ile aralarında ne olup bittiğini öğrenmek için başının etini yiyecekti. Tabii ki bu sadece başlangıçtı ve sonsuza kadar devam edecekti.

“Zahmet olmaz. Ben de hemen köşe başında oturuyorum. Yani tabii ki o kadar da yakın değil ama arkadaşlar arasında mesafenin lafı olur mu? Şimdi öğretmenlerin yanına dönmem gerek. Kurabiyeleri seveceklerinden eminim! Sonra görüşürüz!” Kadın el salladı ve bekleme salonuna geri döndü.

“Vay canına!” dedi Max mırıldanarak, kadın dışarı çıkarken.

“Ne vay canına?”

“Sadece... Vay canına. Bu kadın bir başyapıt.” Max, polis arabasına kadar Charlotte’a eşlik etti.

“Buluştuğun bir başyapıt,” dedi Charlotte vakit kaybetmeden.

“Bir yıl önce sadece bir kez buluştuk.”

“Açıklama yapmana gerek yok.”

“Açıklama yapmıyorum. Sadece gerçeği söylüyorum.” Yolcu tarafının kapısını açtı ve küçük kız çocuğu kıyafetine benzeyen bir yığın çıkarttı. “Bunları Zuzu için getirdim. Pijamaların yanında başka şeylere de ihtiyacı olduğunu anladım.”

Bu konuda endişe etmesi için biraz geç kalmıştı ama yine de soruna yaklaşım tarzı hoştu.

“Sabahtan beri her yere pijamalarıyla götürmek zorunda kaldık. Bu konuda birileri seni ararsa şaşırma sakın.”

“Aramak mı? Ofisimde kız çocuklarına verilebilecek neredeyse on ton ıvır zıvır var.” Adam sırttı ve yolcu koltuğundan bir bez bebek aldı. “Apple Valley’nin iyi kalpli kadınları benim iyi bir bebek bakıcısı olamayacağıma kanaat getirmiş olmalı.”

“Sadece yardım etmeye çalışıyorlar.”

“Ne yaptığını bilmeyen bir adama yardım etmeye çalışıyorlar.”

“Öyle misin?”

“Sanırım değilim. Zuzu’nun annesini bulmayı düşünüyorum. Çocuğun yabancı birinin yanında durmasının doğru olduğunu düşünmüyorum.”

“Öyleyse neden yapmıyorsun?” Charlotte kıyafet yığınına arabasının bagajına koydu ve ardından oyuncak bebeği aldı. Mavi gözlü, tatlı bir bebektir ve üzerinde pembe bir elbise vardı.

“Sanırım sonrasında nereye gideceğinden endişeliyim.” Arabaya baktı. “Belki en iyi seçenek olmayabilirim ama en kötüsüdür değilim. En azında ben besleneceğine, temizleneceğine ve güvende duracağına garanti verebilirim.”

“Seninle ne kadar kalacak?”

“Morgan geri gelip Zuzu’yu almaya karar verinceye kadar ki önce dönmesi gerek.”

Max bu durumdan dolayı şaşkın, biraz da canı sıkılmış gibiydi. Charlotte neredeyse ona acıyacaktı.

Belki de acıyordu.

Max, hayır diyebilir, Zuzu’yu eski sevgilisiyle gönderip olacakları umursamayabilirdi. Ama yapmamıştı ve bunu yaptığı için ya da çocuğa yeteri kadar bakmadığından dolayı onu suçlayamazdı. “Kasabadan ayrıldığından beri Morgan’dan haber aldın mı?”

“Hayır. Ama bu akşam arayacağını umut ediyorum.”

Aramadığı takdirde kadının ebeveynlik yetisini sorgulayacaktı. Her şey bir yana bir kadının, çocuğunu uzun bir zamandan beri görmediği bir adama bırakıp aramaması, sorgulanması gereken bir şeydi. Charlotte kadının yerinde olsaydı her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak için her saat başı arardı.

Gerçi Charlotte, Zuzu’yu ne Max’e ne de başka birine bırakırdı.

“Ya aramazsa?” diye sordu Charlotte, buz gibi esen rüzgâr tişörtünden içeri dolarken. O kadar acele içindeydi ki montunu bile almaya fırsatı olmamıştı. Her geçen saniyede hayıflandığı bir hataydı. Kollarını ovdu ve çenesinin titremesini önlemek için sıkı sıkıya kapattı. Arabası durduğu yerde çalışıyordu. Zim’in kalori-feri sonuna kadar açmış olmasını diledi.

“Donacaksın.” Max üzerindeki deri ceketini çıkarttı ve kadının omuzlarına sardı. Tıraş losyonu kokuyordu ve vücudu da en az avcunun içi kadar sıcaktı.

Ceketin içine gömülmek istedi ama bu gerçekten kötü bir fikir gibi duruyordu. “Şimdi de sen üşüyeceksin.” Ceketi çıkartmaya çalıştı ama adam her iki tarafını sıkı sıkıya tutarak ceketi daha sıkı sardı.

“Bu tarz bir havaya alışabilecek kadar uzun zaman geçirdim ben, kuzeybatının dondurucu soğukunda yeteri kadar kaldım.” Adam elini çekerken parmaklarının boğumu kadının çenesine değdi. “Gitmeden önce senden bir isteğim olacak.”

“Ne gibi?” Kalbi deli gibi attı karnında kelebekler uçuştı.

Haddinden fazla yakın duruyorlardı. Öylesine yakınlardı ki nefesindeki kahve kokusunu ve kot pantolonunun sarmış olduğu bedeninden yayılan sıcaklığı alabiliyordu. Bugüne kadar gördüğü en mavi gözlere sahipti. Yaz günlerinde Montana gökyüzünden daha mavi. Bir kadın kendini bu gözlerde kaybedebilirdi. Yavaşça kafasını oynattı bakışları dudaklarına sabitlenmişti.

“Kartvizitin,” dedi.

Algılaması aşağı yukarı otuz saniye sürdü ki bu oldukça uzun bir süreydi. Söyleneni anladığında bir adım geri attı ve soğuk havayı içine çekti.

“Herhangi bir organizasyon için hamur işi mi istiyorsun?”

“Zuzu ile birlikteyken seni arayabilmeyi istiyorum. Bugün seni arayacaktım ama numaranın bende olmadığını fark ettim.”

“Ah, tabii ki.” Elini çantasının içine attı ve kartvizitini çıkarttı. “İşte burada.”

“Sağ ol. Saat on bire doğru işim bitmiş olur.” Kartviziti cebine koydu. “Sana uymazsa eve gelinceye kadar Zuzu’ya bakması için Ida ile konuşabilirim.”

“Sorun yok. İşin bitinceye kadar ona göz kulak olurum.” Sarf ettiği kelimelerin ne anlama geldiğini fark edemeden, sözler ağzından öylece çıkmıştı. Aslında söylemesi gereken şey *evet lütfen Ida ile konuş* olmalıydı.

Max gülümsedi, bembeyaz dişleri ortaya çıktı.

Tabii ki.

Tabii ki dişleri çarpık olamazdı. Ya da eksik. Mükemmel dişlere, mükemmel bir bedene ve mükemmel bir üne sahipti. Kadınları etkilemenin yanında, görünüşü de Apple Valley’de efsane olmuştu.

“Sen bir cankurtaransın, Charlotte,” dedi ama kadın gerçekte öyle hissetmediğini düşündü. Ona yardım etmeye devam etmesi için Charlotte’ı mutlu edecek sözler sarf ediyordu. Bu tarz adamlar hakkında her şeyi biliyordu. Yıllarca bu tarz biriyle evli kalmıştı.

“Beşiğim yok,” dedi Charlotte çünkü Max’in, Zuzu ve Zim ikilisinden daha fazla sorun yaratacağını düşünmeye başlamıştı.

“Dün gece yatakta herhangi bir sorun yaşamadan yattı.”

“Ah.” Kadının teklifini geri çekmemesi için başarılı bir denemeydi. “Gerçi gecenin bir vaktinde onu uyandırmak zorunda kalacaksın. Ki bu kadar kolay olmayacak.”

“Bunu düşünmemiştim,” dedi kaşlarını çatarak. “Onu bu gece bana getirmek ister misin? Böylece kendi yatağında uyur.”

“Ben... Bilemiyorum.”

“Bavulu burada. Kıyafetleri. Bavulun içine bakmadım ama mutlaka içinde birkaç oyuncak vardır.”

“Ben...”

“Charlotte!” Zim arabadan kafasını çıkarttı. Kafasının etrafını saran ak düşmüş saçları dimdik olmuştu. “Zuzu uyandı ve tuvalete gitmesi gerektiğini söylüyor.”

“Yine mi? Daha evden çıkmadan gitmemiş miydi?”

“Daha üç yaşında. İdrar torbası ne kadar büyük olabilir ki?” dedi Zim şiddetle.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Charlotte söylenerek. “Ve bilmek de istemiyorum. Gitsem iyi olacak. Sonra görüşürüz, Max.”

“Okula götürmemi ister misin? İşe gitmeden önce onu tuvalete götürebilirim,” dedi teklifte bulunurcasına, Charlotte arabanın kapısını açarken.

“Sorun yok. Başarabilirim.” Zuzu’nun emniyet kemerini çözdü ve araba koltuğundan kaldırdı.

“Bu ne?” Zuzu, Charlotte’ın elinde tuttuğu oyuncak bebeğe bakıyordu.

“Oyuncak bebek.”

“Benim için mi?”

“Evet.” Bebeği Zuzu’ya uzattı. “Max senin için getirdi.”

“Ayrıca mont da getirdim,” dedi Max söze girerek, 1950’lerden gelmiş benzeyen pembe bir manto tutarken.

“Mont olmaz!” Zuzu hayır dercesine kafasını sallarken siyah saçları etrafa savruldu.

“Mont olur,” dedi Max onun gibi konuşarak.

“Onunla zıtlaşırken korkarım ki altına kaçıracak” dedi Zim söze girerek. “Ona montu sonra giydiririm ben.”

Charlotte Max’in elinde tuttuğu montu aldı. “Sağ ol, Max.” Zim’in haklı olmasından korktuğundan, okulun arka kapısına doğru koşarak ilerlediler.

Bölüm 6

Zuzu için *olmaz*, gecenin kelimesi olmalıydı.

Mont olmaz.

Ayakkabı olmaz.

Akşam yemeği olmaz.

Yatak olmaz.

Max'in evine ulaştıklarında şimşek hızıyla oturma odasından mutfığa koşarken pembe elbisesiyle mavi külotlu çoraplarını giyme konusunda oldukça ısrar etmişti.

"Olmaz, olmaz, olmaz!" diye bağırdı kendini paslanmaz çelik masanın altına atarken.

Charlotte da aynısını yapmak istiyordu, tabii ki kendini yere atma haricinde. Sevddiği tekli koltuğunda oturup fırında pişirdiği kurabiyelerin tadını çıkartırken yatağının altındaki kutuda sakladığı kitabını okumak istiyordu. Max döndüğünde küçük canavarın ayakta olması kimin umurundaydı? Onu yatağa yatırıp uyutma işiyle Max uğraşabilirdi.

Charlotte öylece oturup kurabiyesini yemek ve Zuzu'nun sorumluluğu kendinde değilmiş gibi davranmak istiyordu.

Ama sorumluluk ondaydı ve Charlotte küçük kız için en iyisini yapamama fikrini kabullenemiyordu. Dokuz buçuğa kadar ayakta kalmasına izin verecekti ama sonrasında yatma vaktiydi.

Masanın altına emekledi ve kaçmaya fırsat bulamadan Zuzu'nun eteğinden tuttu. "Dur bakalım küçük kız. Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Annişi arıyorum," dedi Zuzu kocaman mavi gözleri yaş içinde.

Charlotte'ın rahatsızlığı, küçük kızın yüzüne baktığında yok olup gitti. "Max annişini bulacak ama şimdi yatman gerekiyor."

"Annişe iyi geceler demek istiyorum," dedi Zuzu başparmağı ağzında, yaşlar yanaklarına süzülürken ısrar ederek. Charlotte, garip bir kasabada, garip insanlarla birlikte bırakılıp annesini bir daha ne zaman göreceğini bilmiyor olsaydı Zuzu gibi ağlayacağını düşündü. Zuzu'nun bildiği bir şey vardı, o da annesinin gitmiş olduğuydu.

"Çok üzgünüm tatlım," dedi Charlotte yavaşça küçük kızı kucağına alıp sıkı sıkıya göğsüne bastırarak. Zuzu'nun minicik kolları Charlotte'ın ensesini sardı ve Zuzu'nun ipeksi saçları Charlotte'ın çenesine değdi. Charlotte'ın kalbi aklına gelen şeyden dolayı deli gibi atmaya başladı.

Bunu istiyordu. Bir çocuğa annelik yapmak istiyordu ve bir çocuk, sadece bir çocuk için yıllarca yalvarmıştı. Doğum kontrol haplarını bıraktığı ve bu konuda Brett'e yalan söylediği zamanlar olmuştu. Ama Brett'in hamileliğe ya da bir çocuğa hazır olmadığını anladığında denemekten vazgeçmişti.

Zoraki bir şey yapmak istememişti çünkü dünyaya istenme-

yen bir çocuk getirmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordu. İst-enmeyen biri olmanın ne anlama geldiğini... Hayatının ilk on yılını kendinden nefret eden bir baba ve bu durumu görmezden gelen bir anne ile geçirmişti.

Boğazı düğümlendi, gözleri yanmaya başladı ve gözyaşların hâkim olmaya çalıştı. Yirmi yedi yıl boyunca gözyaşlarına hâkim olmayı başarmıştı ama yirmi sekizinci yılı göreceğinden emin değildi.

Evet, başarırısın! Çünkü üç yaşında değilsin ve kendini mükemmel bir şekilde kontrol edebilirsin.

Beyni gözyaşlarına hâkim olacağına kalbinden çok daha emindi. Kollarında Zuzu, masanın altından çıkarken içi acıyor, kalbi deli gibi atıyordu.

“Gerçekten çok üzgünüm, Zuzu,” dedi mırıldanarak. “Annen ile ne şekilde iletişime geçileceğini bilmiyorum. Telefon numarasını biliyor olsaydım onu arardım ama-”

“Ben biliyorum!” Zuzu başını kaldırdığında yüzü, burunları birbirine neredeyse dokunacak kadar yakındı.

“Neyi biliyorsun?”

“Baak!” Zuzu elinden tuttu ve dar koridorda ilerlerken ayaklarının atındaki ahşap zemin gıcırdadı. Daire şık ya da gösterişli değildi. Duvarlar boş, mobilyalar eski ama işlevseldi. Charlotte, Max’in evinden ne beklediğini bilmiyordu, ama sade bir ev ve modası geçmiş mobilyalar beklemiyordu.

Ne saçmalıyordu böyle? Adamın yerleri pırıl pırıldı ve okula sığırları yakaladıktan sonra gelmiş olmasına rağmen kıyafetlerinde tek bir kırıksıklık, saçında dağınık bir tel yoktu. Söylentilere

bakılırsa kullandığı restore edilmiş eski bir Corvette marka otomobilini her hafta yıkayıp cilalıyordu. Bu dairesine yansısı iyi olmaz mıydı? Süslü mobilyalar ve paslanmaz çelik aksesuarlar olabilirdi.

Zuzu, Charlotte'ı yatak odasına soktu ve üç kapaklı elbise dolabının kapaklarından birini açtı. Koyu renk mobilyalar odanın büyük bir bölümünü kaplıyordu. Büyük bir yatağın önüne küçük bir kilim atılmıştı. Duvarlardan birinde duvarın tamamını kaplayan bir elbise dolabı, diğerinde pencere, üçüncü duvarın önünde de şifonyer vardı. Kendi şahsına ait herhangi bir resim ya da fotoğraf yoktu. Charlotte bunun Max'in odası olduğundan emindi.

Zuzu, Charlotte'ın elini bıraktı ve yatağın altından küçük siyah bavulunu çekerek çıkarttı. Bavul eski ve yıpranmıştı ve Max'in dairesine ulaşıncaya kadar birçok yeri gezmiş gibi duruyordu. Zuzu bavulun ön cebini açtı, elini içine soktu ve aradığı şeye konsantre olurken dilini çıkarttı.

"Yardıma ihtiyacın var mı, Zuzu?" Charlotte küçük kızın yanına diz çöktü ama Zuzu hayır dercesine başını salladı.

"Buldum bile," dedi yıpranmış bir kartvizit çıkartırken. Yüzünde mutlu bir gülümseme ile Charlotte'ın eline tutuşturdu. "Annişin numarası."

"Gerçekten mi?" Charlotte şüphe içinde kartvizitin üstünü okudu. Morgan Fairmont, Psikolojik Danışman. Cep telefonu numarası. Adres yoktu. Max, Morgan'ın adından daha önce bahsetmemiş olsaydı Charlotte, Psikolojik Danışman Morgan Fairmont'un Zuzu'nun annesi olduğuna inanmazdı

"Haydi, arayalım onu." Zuzu hızla odadan çıktı. Charlotte ar-

kasından koştı. Bu kız fırsat sunulduğunda ne şekilde kargaşa yaratılacağını iyi biliyordu. Charlotte köfte tavasını temizleyip Max için hazırladığı akşam yemeğini paketlerken Zuzu banyo-sundaki kâğıt mendil kutusunu boşaltmış diş macununu mermere ve aynaya sürmüştü.

Zuzu'nun elinden telefon ahizesini zamanında alabilmek için hızlı adımlarla oturma odasına ilerledi.

“Ben arasam daha iyi olacak,” dedi Charlotte kartvizitin üzerinde yazan numarayı çevirirken. Telefon kendini psikolojik danışman olarak takdim eden telesekreterdeki kadının sesini duymadan önce beş altı kez çaldı. Charlotte tabii ki kadının sesini tanıyamamıştı ama Zuzu heyecan içinde zıplamaya başladı.

“Anniş!” diye bağırdı. “Anniş selam!”

Zavallı küçük çocuk. Tüm bu heyecanı annesinin sesini duyduğu içindi. Bu arada annesi Zuzu'nun sesini duymaya hevesli değildi.

Bu konuda Charlotte'ın yapabileceği bir şey olmadığından Zuzu'nun telesekretere mesaj bırakmasına izin verdi. Tabii ki annesiyle birebir konuşmak gibi değildi ama Zuzu yine de mutlu olmuşa benziyordu. On beş dakika sonra küçük kız yatağa girmişti.

Şükürler olsun.

Charlotte saate baktı. Max'in mesaisi yakında bitecekti ve artık evine dönebilecekti. Huzur köşesini büyük bir ihtimalle önceki gecelerden çok daha fazla hak ediyordu.

Ya da köşesinde çok daha boş ve sessiz hissedecekti.

Oturma odasına girdi yerden çantasını aldı ve paketlemiş olduğu kurabiyelerini çıkarttı. Bir tanesi bitter çikolata ve yulaf ez-

mesi dolguluydu. Diğeri ahududulu. Diğeri bir lokmada mideye indirmelik karamelli. Üç kurabiye biraz aşırıya kaçmak olabilirdi ama yaşadığı günden sonra bunu hak ettiğini düşündü. Kitabını çantasının yan gözünden çıkarttı. Normal şartlarda bu saatlerde bir sonraki günün hazırlıklarını yapardı. Ama evde olmadığı için oturup beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Garip bir histi. Sevmediği bir his. Son birkaç yıl oldukça yoğun geçmiş; günler haftalara, haftalar da öylesine çabuk aylara dönmüştü ki nefes alacak zaman bile bulamamıştı. Yeni evinde daha sakin bir hayat süreceğini umut etmiş olsa da hiç olmadığı kadar yoğun geçmişti. Küçük bir işletme kurmak kolaydı ama zor olan onun devamlılığını sağlamaktı.

Ayakkabılarını çıkarttı, koltuğa uzanmadan önce yastığı sırtına dayadı ve kitabını açtı. Kırsal alandaki bir prens hakkındaydı. Bu kitabı kütüphanenin doksan dokuz sent kutusundan almıştı. Kapağında İskoç etekli, kaslı bir adam vardı. Neden olmasın ki?

İlk kurabiyeden bir ısırık aldığında gördüğünü sandığı bir şey neredeyse kalbinin durmasına neden olacaktı. Fırlarcasına uzandığı yerden kalktığında koltuğun atından miskin miskin çıkan yaşlı, çirkin kediye fark etti. Kedinin sadece tek bir gözü vardı, tüyleri keçeleşmiş ve kuyruğu birileri tarafından çiğnenmiş hatta bir kısmı koparılmış gibi duruyordu.

Kedilerden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Ama bu çok korkunç bir kediydi. “Sana bir şey söyleyeyim mi?” dedi mırıldanarak geri dönüp koltuğa oturmadan önce. “Sen orada duruyorsun, ben de burada. Birbirimizden ayrı durarak çok mutlu olacağız.”

Kedi anlamış gibi durmuyordu.

Anlamış olsa bile çok fazla umursamamıştı. Koltuğa doğru ilerledi, koltuğun koluna zıpladı ve Charlotte'ın kafasının arkasına sokuldu.

“Lütfen yüzümü tırmalama,” dedi fısıldayarak dudaklarını her ihtimale karşı hareket ettiremeye olağanüstü bir gayret gösterek.

Kedi hırladı ve vücudu titremeye başladı.

Belki de hırlama değil sadece mırıltıydı.

Charlotte kafasını yavaça döndürdüğünde kedinin altın hareli yeşil gözlerine ve sadece anne kedinin sevebileceği yüzüne baktı. Kedi miyavladı ve kafasını Charlotte'ın omzuna sürttü.

“Ne oldu?”

Kedi bir kez daha miyavladı.

“Aç mısın?”

Koltuktan atladı ve mutfığa doğru ilerledi. Charlotte onu görmezden gelebilirdi ama kedinin gerçekten aç olduğunu düşünüyordu ve bir insanın ya da hayvanın aç olması fikrine tahammülü yoktu.

Elindeki kitabını koltuğa, kurabiyeyi de sehpaye bıraktı ve mutfığa doğru ilerledi. Kedi lavabonun altındaki dolabın önünde duruyordu. İçinde kedi maması bulunan plastik kabın orada olduğundan emin gibiydi.

“Maman nerede?” diye sordu sanki kedi cevap verebilecekmiş gibi. Kedi tek gözünü kırpmadan öylece yüzüne bakıyordu.

Kedi maması paketini eline aldığı anda arka tarafta duran iki kap dikkatini çekti. Biri mama diğeri su olmalıydı. Belki de Max kapları Zuzu geldiğinde kaldırmıştı. Kedinin mamasını yemeye

çalışacağını ya da suyu etrafa dökeceğini tahmin etmiş olmalıydı.

“Her şey yolunda oğlum. Seni doyuracağım. Ardından yine koltuğun altına saklanabilirsin.” Charlotte mama kabını doldurdu ve diğer kaba da su koyduktan sonra yere bıraktı.

Güzel olmuştu.

Koltuğa geri döndü kitabını açtı ve ahududu dolgulı kurabiyesinden bir ısırık aldı. Tereyağı ağzında eriyip tatlı ahududu tadını aldığında kendini cennetteymiş gibi hissetti. “Harika!” dedi kitabın ilk sayfasını açıp McDermott klanının son üyesi Allister McDermott ile tanıştı. Adam ya acilen bir eş bulmak zorundaydı ya da liderliği kaybedecekti.

“Büyük sorun,” dedi Charlotte ahududulu kurabiyeyi bitirip çikolata ve yulaf ezmesi kurabiyeye uzanırken mırıldanarak.

“Miyav!” diye miyavladı kedi, koltuğun koluna bir kez daha zıplamadan önce.

“Bir anlaşma yaptığımızı düşünüyordum.” Kedinin çirkin yüzüne baktı. Belki de o kadar çirkin değildi hatta kendine has bir güzelliği bile olabilirdi. “Koltuğun altına gir.”

Kedi karnının üzerine yattı ve patilerini, Charlotte’ın saçlarına birkaç milim kalacak kadar uzattı. Kadın kediyi indirmek istedi ama bir kez daha mırıldanmaya başladığı için gönlü elvermedi.

Bunun yerine kitabına ve kurabiyesine yöneldi. Belki de Max eve dönmeden önce prensin kime ilgi duyduğunu öğrenebilirdi. Aksi takdirde kitabı bir kez daha eline alması bir yıl sürebilirdi.

Dışarıda rüzgâr, ağaç dallarını savuruyordu. Soğuk hava Charlotte’ın arkasındaki pencereden sızdığında üşüdüğünden ellerini ceplerine soktu ve yumuşak bir şey hissettiğinde kaşlarını çatı.

Beyaz tüyü çıkardı, parmaklarını üzerinde gezdirdi ve cebine geri koydu. Tessa onu geri isteyebilirdi. Veya Gertrude. Unutmazsa soracaktı.

Rüzgâr bir kez daha esti. Serin hava eskimiş duvarlardan sızmayı başarıyordu. Battaniye bulmak için koridora gitmeye cesaret edemedi. Zuzu'yu uyandırmaktan korkuyordu. Eve vardığında mutfaktaki sandalyenin arkasından aldığı deri ceketi bacaklarına örttü. Max gibi kokuyordu. Baharatlı ama erkeksi.

Titredi, kendi kendine bunun sebebinin soğuk olduğunu söyledi ve Max'in dönüşünü beklerken kitaba odaklanmaya çalıştı.

Charlotte onu öldürecekti.

Max duvardaki saate onuncu kez baktı. Sanki baktıkça saat değişecekmiş gibi. Saat birdi.

Charlotte onu kesinlikle öldürecekti.

Ya da en azından etlerini koparacaktı.

Evinin önündeki garaj yoluna girdi. Morgan'ın arabasından iz yoktu. Döndüğünde hem orada olmasını hem de Zuzu'yu yanına alıp çoktan gitmiş olmasını umuyordu. Charlotte'ın arabasının orada olduğunu görünce, Morgan'ın gelmemiş olduğunu anladı. Oturma odasının penceresinden ışık sızıyordu. Charlotte büyük bir ihtimalle saldırıya hazır bir şekilde koridoru turluyordu.

Max merdivenleri çıktı ve dairesine girdiğinde kızgın bir kadının selamıyla karşılaşmayı bekliyordu. Ama bir şey olmadı. Tek bir ses bile yoktu. Avazı çıktığı kadar ağlayan bir çocuk da yoktu. Şikâyet eden bir pastacı yoktu. Pete bile ortalarda görünmüyordu.

Oturma odasında göz gezdirdi. Kürklü bir şeyin en sevdiği koltuğunda yattığını gördü. Olamaz. En sevdiği koltukta olamaz.

Pete, Charlotte'ın üzerini örttüğü deri ceketinin üzerinde yatıyordu. Charlotte'ın kafası öne düşmüştü ve elinde bir kitap vardı. Yanındaki sehpanın üzerinde de bir kurabiye.

Pete, Max yaklaştığında kafasını kaldırdı ve tek gözüyle adamın yüzüne baktı. "Seni besledi değil mi?" dedi Max mırıldanarak kediye ceketinin üzerinden kovarak.

Charlotte döndüğünde elindeki kitap yere düştü. Kitabın kapağında bir adamın fotoğrafı vardı. Eli kılıçlı İskoç eteği giymiş adam He-Man gibi duruyordu. Hiçbir erkeğin bu kadar şişkin kasları olamazdı. Steroid almadığı sürece.

"Charlotte?" Kadının omzuna dokundu ve kadın öylesine döndü ki kucağındaki deri ceket yere düştü. Hırkası açılmış, tişörtü de karnının bir kısmı görünecek şekilde yukarı kaymıştı. Max'in midesi kasıldı. Elini kadının ipeksi teninde gezdirip sıcaklığını hissetmek istedi.

"Kahretsin," dedi Max, Charlotte'ın omzunu biraz daha sert dürtmeden önce. "Charlotte! Uyan. Geldim."

Kadın çığlık attı. Şaşkınlığın vermiş olduğu hafif bir çığlık değildi bu. Öylesine şiddetle bağırmıştı ki Max'in korkudan ensesindeki tüyleri diken diken olmuştu.

"Charlotte?!" Kadının çenesine dokunduğunda gözleri açıldı yanakları al al olmuştu. Tanrım ne kadar da güzeldi.

"Neler oluyor?" Charlotte, aralarına mesafe koymak istercesine şimşek hızıyla doğruldu.

"Çığlık atıyordun."

"Çığlık mı?" Kaşlarını çatı, yere düşen kitabı kaldırdı ve çantasına koydu.

“Yüksek sesle. Zuzu’nun uyanmamış olmasına şaşırdım.”

“Çok şükür. Uyanmadığına sevindim.” Ayakkabılarını giydi.
“Saat kaç?”

“Biri biraz geçiyor.”

“Vardiyan uzun sürmüş.”

“Kamu malına zarar veren birkaç genç ile uğraşmak zorunda kaldım. Okul binasının duvarını spreyci boyacı ile boyamışlar.”

“Onları hapse mi attın?” diye sordu kadın, üzerin kapatılmış plastik tabağı buzdolabından çıkartırken. Tabakta yiyecek bir şeyler vardı. Hazır ambalajlı gıdalara benzemiyordu. Karnı guruldadığında gülümseyerek, “Aç mısın?” diye sordu.

“Sadece biraz.”

“O zaman sana akşam yemeği getirmekle iyi etmişim.” Charlotte tabağı mikrodalgaya yerleştirdi.

“Tabakta ne var?”

“Köfte. Patates püresi. Bezelye. Zim havuç istedi ama ben Zuzu’nun minik topları tabağında kovalamaktan hoşlanacağını düşündüm.”

“Hoşlandı mı peki?”

“Evet. Yakalamaya çalışırken onları yere, saçlarına hatta tavana atmayı başardı.”

“Tavana mı?”

“Kolları oldukça uzun.”

Max güldü ve saatlerden beri gördüklerinden sonra ilk kez rahatladığını hissetti. Hazır olmadığı bir sorumluluğu almakla kendini zor duruma sokmuştu ama Charlotte’ın sakin tavrı, onu az da olsa sakinleştirmişti. “Morgan’ın bunu duymaktan mutlu

olacağını düşünüyorum. Gerçi onu az da olsa tanıyorsam, birilerinin kızında *manken olma potansiyeli var* demesi onu daha çok mutlu ederdi.”

“Cidden de olabilir. İnanılmaz sevimli bir kız.”

“Morgan sevimlilik kavramına inanmaz. O güzelliğe inanır. Onun dünyasında ne istediğini bilen insanlar vardır.”

“İlginç bir hayat felsefesi,” dedi Charlotte esnerken.

“Morgan’dan konu açılmışken... Zuzu bana bir şey verdi.” Charlotte oturma odasına gitti ve elinde kartvizit ile döndü. “Bunun sizin Morgan’a ait olduğundan emin değildim ama Zuzu onunla konuşma konusunda ısrar edince numarayı çevirmek zorunda kaldık.”

“O benim herhangi bir şeyim değil ama bu onun ismi.” Max kartvizitin üzerini inceledi. “Miami’deyken yeni bir alana el atmış olmalı. Telefonunuza cevap verdi mi?”

“Vermedi ama Zuzu telesekretere bırakmış olduğu sesini duyduğundan telefona cevap verdiğini sandı.”

“Bu da bir şey.” Elindeki kartviziti cebine koydu. Yarın sabah, akşamüstü ve gece arayacaktı. Morgan cevap verinceye kadar ısrarla aramaya kararlıydı. Zuzu’yu almak için ne zaman geleceğini dün olduğu gibi bugün de bilmek istiyordu aslında.

Mikrodalga öttüğünde Charlotte yerleştirdiği tabağı çıkarttı. “Masaya geç. Soda ya da başka bir şey ister misin?”

“Yok böylesi daha iyi.” Yemeğin kokusu gerçekten nefisti. Karnı bir kez daha guruldadığında Charlotte bir kez daha gülümsemedi. “Sen yemeğe devam et, ben de evime gideyim.”

Charlotte’m uzaklaşmasına fırsat vermeden kolundan tuttu.

“Burada iki kişiye yetecek kadar yemek var. Paylaşabiliriz.”

“Yemek yiyeceğimi düşün-”

“Korktun mu?” diye sordu Max, parmakları Charlotte’ın bileğini okşarken bedeninde yayılan sıcaklığın tadını çıkartırcasına.

“Korkmak? Senden mi?” Kadın güldü ama sesi titrek ve güvensiz çıkmıştı.

“Olabilir.” Onu öylesine kendine doğru çekti ki dizleri birbirine değdi. “Bana neden çılgılık attığını söylemedin.”

Charlotte göz göze gelmemeye gayret edencesine kot pantolondaki görünmez tozu temizledi. “Uyuyordum. Beni sen uyandırdın. Çılgılık attım. Öylece karşımda duruyordun.”

“Bugüne kadar birçok kişiyi uyandırdım ama hiçbirini karşılarında Freddy Krueger varmışçasına çılgılık atmadı.”

“Muhtemelen içlerinden hiçbirisi üç yaşındaki küçük bir kız ve huysuz bir ihtiyar ile on beş saatten fazla zaman geçirmemiştir,” dedi Charlotte kuru bir sesle, elini kurtarıırken.

“Ah bu gerçekten korkutucu olmalı,” dedi kadının çılgılık atmasının gerçek sebebinin bu olmadığını bile bile. Çok fazla zorladığı takdirde gideceğini biliyordu ve Max buna hazır değildi. Bir şey vardı... Charlotte’ı ifade eden güzel bir şey vardı. Memnun edici.

Ve aynı zamanda da hayat veren. “Kâbus gördürecek kadar korkutucu olduğunu düşünüyorum.”

Charlotte *bilmem* dercesine omuz silkmiş olsa da Max onun bildiğini biliyordu.

“Nerelisin, Charlotte?” diye sordu çünkü birdenbire kadının nereden geldiğini ve ardında neler bıraktığını bilmek istedi.

“Apple Valley. Senin gibi.”

“Demek istediğimi biliyorsun.”

“Biliyor muyum?” Bir tutam saç kulağının arkasına attı ve kaşlarını çatı.

“Sen akıllı bir kadınsın ve evet ne demek istediğini anladın.” Köfteyi böldü ve ağzına attığında neredeyse inledi. O denli lezzetliydi. “Tanrı aşkına elin çok lezzetli!” dedi mırıldanarak, başka bir ısırık almadan önce. “Brett de ona ilk kez yemek pişirdiğimde aynı şeyi söylemişti,” dedi Charlotte daha fazlasını söylememek için dudaklarını ısırmadan önce.

“Brett de kim?”

“Kocamdı. İki yıl önce öldü.”

Dul olamayacak kadar gençti ama kocalarını genç yaşta kaybeden birkaç kadın tanıyordu. “Kaybın için çok üzgünüm.”

“Sağ ol,” dedi tam anlamıyla duygulardan arınmış bir ses tonuyla. “Önce gemiciydi ardından kamyon şoförlüğü yaptı. Böbrek kanserinden öldü.”

“Siz ikiniz nerede tanıştınız?”

“Bunu neden bilmek istiyorsun ki?”

“Merak?”

“Merak için biraz geç bir saat değil mi?” Çantasını omzuna attı. “Ve sanırsam ikimiz de çok yorgunuz. Artık gitsem iyi olacak.”

“Sana arabaya kadar eşlik edeyim.” Max ayağa kalktı ama Charlotte hayır dercesine başını salladı.

“Zuzu’yu yalnız başına mı bırakacaksın?”

“Sana arabaya kadar eşlik etmeyi teklif ettim Charlotte, seni eve götürmeyi değil.”

“Biliyorum ama inan bana o küçük kız beş saniye içinde evin altını üstüne getirebilecek kapasitede. Burada onun yanında kal-san daha iyi olacak.” Gülümsedi ve mutfaktan çıktı.

Max arkasından gitmedi.

Charlotte haklıydı. Zuzu küçük bir çocuktı ve küçük çocuklar ne şekilde büyük kargaşalar yaratabileceklerini çok iyi biliyordu. Kayıp bir çocuğun bulunması ya da çocuğu saçma sapan şeyler yapan bir ebeveyne yardım etmek ya da buna benzer şeyler için sayısız çağrı almıştı. Her zaman işler iyi bir son ile noktalanmı-yordu. Bunu bildiğinden, ön kapı açılıp kapandığında bile mut-faktan ayrılmadı.

Max kulak kabarttığı anda arabanın motorunun çıkarttığı sesi duydu.

Charlotte birkaç dakika içinde evinde olacaktı ve büyük bir ihtimalle kocaman evi sadece kendine kalacağı için inanılmaz bir heyecan yaşayacaktı.

Bir kez daha sandalyesine oturdu ve Pete ağır adımlarla odaya girdiğinde bir parça köfteyi yere attı. Kedi köfte parçasını birkaç kez patisinde döndürdükten sonra ağzına attı.

Çift vardiya çalıştıktan sonra evde yalnız olmanın tadını çıkar-tamayacak kadar yorgundu.

Yalnız değildi. Zuzu vardı.

Ve Pete.

Kediye köfteden bir parça daha attı.

Geri kalanını kendi yiyecekti. Her şey bir yana, hoş bir kadı-nın elinden bu kadar lezzetli bir ev yemeği yemesi çok sık olan bir şey değildi. Morgan onu terk ettikten sonra yemek işini Apple

Valley'nin yaşı kadınları sayesinde halletmişti. *Sana acıdıkları için seni besliyorlar.* Ida'nın söylediği şey buydu. Max ise *damat adayı avı*, diyordu çünkü ona yemek veren kadınlardan her biri, yemek esnasında ya kızları, ya yeğenleri ya da torunlarından bahsetmeye başlıyorlardı.

İçlerinden çok azının eli lezzetliydi. Hiçbiri Charlotte gibi yemek pişiremiyordu. Bezelyelerin tadı bile enfesti ve Max'in damak tadına bu denli uygun olması inanılmazdı.

Patateslerin üzerini kapattı, buzdolabına doğru ilerledi ve neredeyse tamamen boş olan raflardan birine koydu. Alışverişe çıkması gerekiyordu. Kendisi abur cubur ve kahve ile hayatını sürdürebilirdi ama Zuzu'nun bunu yapmasına imkân yoktu.

Bardağını su ile doldurdu ve masaya oturdu.

İhtiyaç duyduğu şeylerin listesini yapacaktı. Alışverişe git- tiğinde, listenin yanında olduğundan emin olmalıydı. Zuzu için alışveriş yapmanın kendisi için alışveriş yapmaktan farklı oldu- ğunu hatırlatan tek şey, yapmış olduğu listeydi. Küçük çocukların iyi bir beslenme düzenine ihtiyacı vardı, öyle değil mi? Sebze. Meyve. Tam tahıllı ekmek. En azından Zuzu yaşındaki bir çocuk bunları yemeli, diye düşündü.

Charlotte'ı arayabilirdi. Bunu bilebilecek biri gibi duruyordu. Büyük bir ihtimalle hayatında yüzlerce kez bebek bakmıştı. Cüz- danını açtı ve ehliyetinin arkasına koyduğu kartviziti çıkarttı.

Gerçi Charlotte onun için yeterince şey yapmıştı.

Onlar için.

O ve Zuzu, başkalarından yardım istemeden, bir arada yaşa- manın yolunu bulacaktı.

Diğer yandan Charlotte'ı aramak için başka sebepleri vardı ama bu sebeplerin onun hoşuna gidip gitmeyeceğine dair şüpheleri vardı. Kaşlarını çattı.

Charlotte'dan hoşlanıyordu. Onu ilk gördüğü andan beri hoşlanmıştı. Sessiz, çalışkan, hedefine kilitlenmiş, dram yaratmayan ve yaratan insanlardan uzak duran biriydi. Kendi işine bakıyor ve herkesin de kendi işine bakmasını istiyordu. Kasabaya geldiğinden beri geçmişi hakkında birçok dedikodu yayılmış ama Apple Valley'deki yaşantısı hakkında asla konuşulmamıştı. Ortaya çıkmış gizli saklısı yoktu. Başka birinin erkek arkadaşını çalmamış hatta hiç kimsenin beş kuruşuna göz dikmemişti. Ne kadar lezzetli şeyler pişirdiğini söylemeye gerek bile yoktu ve kendi çapına edinmiş olduğu ün ile yürüyüp gitmişti.

Küçük bir kasabada böylesine bir şeyi başarmak önemliydi ve dikkatinden kaçmamıştı.

Gerçi kadının sırları vardı. Max bundan kesinlikle emindi. Bu sırları öğrenmek için can atıyordu. Büyük bir ihtimalle Charlotte'tan on yaş büyük olan kocası hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordu. Bir kamyon şoförü olduğunu söylemişti. Bir denizci. Despot biri? Büyük bir olasılıkla öyleydi. Charlotte'ın yara izleri vardı. Şakağındaki yara izi oldukça barizdi ama uzun kollu kazağından sadece ucunu gördüğü kolunda da bir tane olduğunu görmüştü.

Kazağının kolunu katladığında yakından bakmak isterdi ama o zamanlar onu doğru dürüst tanıımıyordu bile. Onu akşam yemeğine davet etmişti, çünkü genellikle çıktığı kadınlara göre daha sessiz, daha sakın ve içedönüktü. Bu tarz kadınları seviyordu.

Konuşmadan önce düşünen, talep ettiğinden fazlasını veren ve sadece bir akşam yemeğine çıkmak isteyen adamlara değer veren kadınlar.

Ama Charlotte hayır dediğinde her zaman yaptığı gibi vakit kaybetmeden başkasına yönelmişti.

Belki de Charlotte'ı ikna etmeye çalışmamak büyük bir hataydı. Kasabanın gözdelerinden biriydi ve çok iyi yemek yapıyordu. Bu, oldukça etkileyici bir kombinasyondur.

Czdanını kenara koydu, bir kalem ve not defteri buldu ve liste yapmaya başladı.

Bölüm 7

Az kalsın Max'i dinleyecek ve onunla biraz daha kalacaktı ve bunun nedenini bilmiyordu.

Belki de biliyordu.

Max hoş bir adamdı ve Charlotte bunu takdir edecek bir kadındı. Bunu fark etmiş olmak suç değildi ama Max'in evinin etrafında dolanmanın, güvenli ya da iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar aptal değildi.

Max ve onun kadınlar konusundaki başarısı hakkında çok şey duymuştu. Hemen hemen Apple Valley'deki her kadınla çıkmıştı ve söylentiler doğruysa, yeni kan arayışı için Spokane şehir merkezinde dolaşmaya başlamıştı.

Onunla çıkan kadınların hiçbiri bu durumdan şikâyetçi değildi. İlk buluşmaya gitmeden önce herkes skoru biliyor gibiydi. Max'in onlara işlerin ne şekilde ilerleyeceğini önceden bildirmiş olması bir bakıma iyi bir şeydi.

Aslında Charlotte'ın da umurunda olduğundan değildi. Bu kadar yorgun olmasaydı Max ile aynı masada bir süreliğine oturmayacaktı da. Kalsaydı büyük bir ihtimalle çılgınlık yaptığını düşünecekti. Gerçi tam da şu anda, onunla biraz daha zaman geçirme-

nin nasıl bir şey olacağını düşündüğünde kalbinin hızla attığını itiraf etmesi gerekiyordu.

“Salaksın,” dedi kendi kendine, araba yoluna saparken.

Genelde gece dışarı çıktığında verandanın ışığını açık bırakırdı. Karanlık bir eve adım atmak nefret ettiği bir şeydi.

Arabasından indiğinde rüzgâr yerdeki kurumuş yaprakları kaldırıma savurduğunda çıkan ses, birbirine sürten kemikleri andırıyordu. Kâbus gördükten sonra karşılaşması hoş bir mianzara değildi. Max haklıydı, çok az insan uykusunda çılglık atıyordu.

Charlotte bunlardan biriydi.

Çok sık olmasa da geçmişin hayaleti arada bir ziyarete geliyordu. Ürperdi. Babası ile karşılaştırıldığında Brett bir azıydı. Evliliğinde güzel bir şey var mıydı diye sorsalar, sadece bunu söyleyebilirdi.

Verandanın basamaklarına yöneldiğinde buz gibi esen rüzgâr yüzünü acıttı. Bu kadar geç olmasaydı kendine bir fincan kahve yapacaktı.

Geç değildi.

Erken.

Ön kapının kilidini açtı ve eve girdiğinde evinin sıcaklığı tarafından kucaklanmayı bekledi. Ev olması gerektiğinden çok daha soğuktu ve almış olduğu nefesi verdiğinde havada beyaz bir bulutun asılı kaldığını gördü.

“Harika! Isıtma tertibatı bozulmuş.” Işığı açtı elini eskimiş radyatörün üzerine koyduğunda radyatörden yayılan sıcaklık donmuş parmaklarına nüfuz etti.

Isıtma tertibatı bozuk değildi. Güzel çünkü eski tertibatı yeni-

siyle değiştirmek için para harcamak istemiyordu. Tabii ki evin içi halen soğuktu ve problem henüz çözülmüş değildi. Oturma odasında etrafına bakındı. Her şey bıraktığı gibiydi. Pencereler sıkı sıkıya kapalıydı. Zuzu'nun battaniyesi yerdeydi. Battaniyeyi bir ara Max'e götürmesi gerekiyordu.

Saçaklara vuran yağmur damlaları ve ıslık çalarak esen rüzgâr, kapının hızla çarpmasına neden olduğunda Charlotte'ın ödü patladı.

Vakit kaybetmeden arkasını döndü, evden çıktı ve arabasına bindi. Nereye gideceğini bilmesine de evine dönmeyeceği kesindi. En azından yalnız.

Cep telefonunu aldı ve 911'i çevirirken bakışları evinin ön kapısına sabitlendi. Kalbi o denli hızlı atıyordu ki operatörün sesini zar zor duyuyordu. Her an ön kapı açılabilir ve bir hayalet ortaya çıkabilirdi. Bir canı. Bir seri katil. Birileri ya da korkunç bir şey. Charlotte bundan emindi.

Anahtarını kontağa yerleştirdi motoru çalıştırdı ve ana caddeye çıktı. Polis varmadan gitmek istemiyordu ama araba yolunda öylece evden gelecek korkunç şeyi beklemeye de niyeti yoktu.

Mantıklı olan geri çekilmesiydi ancak Charlotte sadece Oradan Buradan Antikalar'ın giriş yoluna kadar geri çekilebildi. Dükkanlar çoktan kapanmıştı ve caddenin alt tarafı karanlıktı. Komşu evlerden birinde soluk bir ışık yansıyordu. Büyük bir ihtimalle Alex'in odasına açılan koridorun ışığıydı. Tessa'nın yeğeni hakkında söylediklerine göre o da Charlotte gibi karanlıktan hoşlanmıyordu.

Direksiyona yaslandı, kasları gergindi ve bağırsakları duyduğu korkudan dolayı düğümlemiş gibiydi. Karla karışık yağmur

bahçeyi kısa bir sürede beyaz bir örtü ile kaplamıştı. Sokaktaki her bir evin kapı ve penceresinde Noel ışıkları parlıyordu. İnsanı neşelendiren ve rahatlatan bir atmosfer olmalıydı ama Charlotte bu büyüleyici sahneyi fark edemeyecek kadar dehşet içindeydi.

Apple Valley küçük, hoş bir kasabaydı ama bu, kötü şeylerin olmayacağı anlamına gelmiyordu. Daha geçen yıl, Byron Sheffield penceresinden, onu nikâh masasında bırakan Emma May Pott'un gıcır gıcır Cadillac'ına ateş etmişti.

Şükürler olsun ki adam evlilik teklifi öncesinde Charlotte'ın çift dolgulu çikolatalı keklerinden yememişti. Yoksa büyük bir ihtimalle onu da kovalardı!

Sirenler çaldı ve polis arabalarından biri yaklaştığında arabanın farları, buzla kaplı kaldırımı aydınlattı. Araba Charlotte'ın araba yoluna saptı ve iki polis memuru arabadan indi.

Charlotte arabasından indi ve memurların dikkatini çekmek için bağırdı. "Buraya!" Sokak lambalarının yaydığı ışıktaki yüzleri net bir şekilde görünen siyah üniformalı iki polis memuru karanlığın içinde ilerlemeye başladı. Her iki memur kadının bulunduğu yöne doğru ilerledi. Charlotte her ikisini de tanıdı. Elizabeth Duncan ve Simon Baylor. İkisi de Charlotte'ın kasabada bulunduğu süreden daha fazla bir zamandan beri Apple Valley Polis Departmanı için çalışıyorlardı.

"Neler oluyor, Charlotte?" diye sordu Elizabeth. Kısa kesilmiş sarı saçlı kadın, uzun boylu ve incedi ve yarızamanlı olarak polis memurluğu ve yarızamanlı olarak lisede öğretmenlik yapıyordu. İlk işi ikincisinden muhtemelen çok daha kolaydı.

"Eve girdiğimde kapının büyük bir hızla kapandığını duydum."

“Girdiğin kapıdan başkası mı? Oldukça rüzgârlı bir gece. Bu tarz şeyler sık sık olur,” dedi Simon. Başka biri söylemiş olsaydı dalga geçtiğini zannederdi ama Simon bunu büyük bir kibarlıkla söylemişti. Simon, Charlotte’ın ilgi duymayı isteyeceği türden erkeklerdendi. Hoştu. Gerçekten hoş. Her zaman herkesin yardımına koşar, bu konuda en ufak bir şikâyetle bulunmazdı. Dedi-kodu yapmaz, kimseye çelme takmaz, köpekleri tekmelemez ve çocukların elindeki şekerlemelere sulanmazdı. Görünüşe bakılırsa bu özellikler Apple Valley’deki bekâr kızları bu gençten uzak tutuyordu ki bu çok garipti çünkü adam sadece hoş değil, aynı zamanda yakışıklıydı ve okyanus yeşili gözleri bir bakanın bir kez daha bakmasını sağlıyordu. Ayrıca ikizleri olan bir duldu. Bu, Apple Valley gibi bir yerde kızların dikkatini çekmek için yeter de artardı.

“Ön kapıyı kapatmıştım ki başka bir kapı çarptı belki de arka kapı. Eve girdiğimde içerisi oldukça soğuktu.”

“Eski ev,” dedi Elizabeth işaret ederek. “İçeri girip bakalım ve endişelenecek bir şey olup olmadığını bulmaya çalışalım. Sen burada kal. Haydi, Si!”

Charlotte arabaya bindi ve Simon ve Elizabeth’in caddenin karşısına geçişini izledi. Cesur değildi. Cesur gibi davranma arzusu içinde de değildi. Doğruyu söylemek gerekirse seçim hakkı olsaydı evi ve içinde her ne varsa öylece bırakıp uzaklaşmak isterdi.

Elizabeth ona beklemesini söylediğine göre o da aksini yapmayacaktı.

Birisi arabanın arka camına tıklattı.

Arkasını döndü ve arabanın arka penceresindeki gölgeyi fark ettiğinde kalbi deli gibi atmaya başladı. Darmadağın olmuş portakal renkli saçlar. Solgun yüz. Parlak kırmızı dudaklarının arasında yakılmamız bir sigara sarkıyordu.

Pencereyi indirdi ve kafasını çıkarttı.

“Gertrude! Burada ne arıyorsun?”

“Sen benim araba yolumda ne arıyorsun? Benim de bilmek istediğim şey bu, Charlie.” Gertrude arabanın etrafından dolaştı ve göz göze gelecek şekilde eğildi. “Güzellik uykumdaydım ve birdenbire siren sesini ve hızla kapanan kapılar duydum.” Saçlarına dokundu ve etrafı kokladı.

“Gürültüden dolayı uyandığın için çok üzgünüm.”

“Üzgün de olmalısın zaten. Benim yaşımdaki bir kadın uykunun tek bir dakikasını bile ziyan etmemelidir.” Dudaklarının arasındaki sigarayı kulağının arkasına koydu ve ön kapıyı açtı.

“Yana kay. Dışarıda resmen kocakarı soğuğu var.”

Yapmış olduğu yorum Charlotte’ı güldürdü.

Gertrude işte. Tam anlamıyla özür dilemeyen, engellenemez ve sözünü esirgemeyen biriydi. Charlotte’ın ters düşmek isteyeceği biri değildi ama Gertrude birine önem verdiğinde onun için her şeyi yapardı.

“Dünyayı çok farklı bir şekilde tasvir ediyorsun, Gertrude,” dedi Charlotte, yaşlı kadın koltuğa yerleşmeye çalışırken.

“Tabii ki, yani bu dünyada benim kadar çok yaşarsan olaylara çok daha olgun bir gözle bakmayı öğrenirsin.”

“Daha olgun, ha?”

“Nasıl yani? Benim olgun olmadığımı mı düşünüyorsun?”

Gertrude havayı bir kez daha kokladı. “Ben bu civarda yaşayan en olgun kişiyim.”

“Zim’in bu konuda hemfikir olacağını sanmıyorum.”

“Onun bu konuyla ne ilgisi var?” diye sordu Gertrude. “Bugün bana çok yardımcı oldu.”

“Büyük bir ihtimalle kendisi için yemek pişirmeni isteyecektir.”

“Belki de.”

“O adam ev yemeklerini seviyor. Sanırsam karısı onu çok şımartmış. Her gün yemek pişirerek. Yani en azından o öyle diyor. Doğru hatırladığından çok da emin değilim.”

“Son zamanlarda Zim ile çok fazla zaman geçiriyorsun, yanlış mıyım? Yoksa çıkıyor musunuz?” Onları evlerinden çıkarken, akşam yemeğinde ve Paskalya’da kiliseden çıkarken görmüştü.

“Ben ve o yaşlı osuruk mu? Bunu nasıl düşünebilirsin?!” Gertrude kızardı, gözleri biraz fazla öfkeyle parlıyordu.

“Haklısın, nasıl düşünebilirim? Sen ve iyi görünümlü bir yaşlı beyefendi birlikte vakit geçiriyor musunuz? Çok hoş!”

“Sen ne bilirsin, Charlie? Genç ve hoşsun. Bu kasabada istediğin herkesle sevgili olabilirsin. Birinin peşinden gitmek yerine, insanlara kek ve kurabiye pişirmek için gün boyunca kendini eve kapatıyorsun.”

“Ne olmuş yani?”

“Olan şu... Zamanını çarçur ediyorsun.” Gertrude kollarını cılız göğsünün üzerinde birleştirdi. Gözleri parlıyordu.

“Güven bana. Benim zaman çizelgem çok düzenli ve bir dakikasını bile boşa harcamıyorum.”

“Konuyu saptırma. Ne demek istediğimi anlıyorsun. Senin yaşındaki biri büyük bir ihtimalle mükemmel adamı bulmak için çok zamanı olduğunu düşünür. Sana söylemek istediğim şey, zamanın biz meşgulken su gibi akıp gittiğidir. O kız aynı zamanda yaşlı bir kadın olup yatağında yalnız başına yattığında, başarısı için bu kadar çok zaman harcayacağına zamanını hayatının aşkını bulmak için harcamış olmayı dileyecektir.”

Bu kulağa çok korkunç geliyordu.

Hüzünlü.

Yalnız.

Ama bir insanın istediği tek şey hayatını, kalbini ve yatağını dolduracak birini bulmak mıydı?

“Senin yaptığın şey bu mu?” diye sordu Charlotte. “Yatakta yalnız yatarken, hayatını hayatının aşkını bulmak için harcamış olmayı mı diliyorsun?”

Gertrude güldü. Sesi çatallı ve zemine sürten zımpara kâğıdı gibi hışırtılıydı. “Ben mi? Bir adam ile yatmaktansa bir kertenkele ile yatmayı tercih ederim. Tabii ki biraz heyecana karşı olduğumu sanma. Uzun bir akşamüstü yatakta bir-”

“Konuyu değiştirmeye ne dersin?” diye sordu Charlotte çabucak lafını keserek. Gertrude’un âşığının kim olduğunu bilmek istemiyordu ya da akşamüstünü ne yaparak geçirdiğini...

“Neden ki? Yetmişimde olduğumdan dolayı bazı şeylerin tadını çıkartamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Demek istediğim, bekâr kalmak senin için yeteri kadar iyiye benim için de sorun olmamalı.”

“Sen gençsin. Hayatının geri kalanını yalnız geçirmek istemezsin.”

Evet, istiyordu. Yalnız olmak, sevmediğin biriyle birlikte olmaktan çok daha kolaydı.

“Göreceğiz.” Aslında bu, görünürde en iyi cevaptı ve böylesine bir cevap, geçmişe dair ettikleri sohbetin devamını getirmeyecek gibiydi. Gertrude’u tanıyorsa bu konunun sonunu getirmeyecekti.

Farların yaydığı ışık buz tutmuş kaldırıma yansdıktan sonra ana caddede ilerleyen bir araba görüldü. Yanlarına yaklaşıncaya yavaşladı ve ardından durdu. Charlotte bu arabayı biliyordu. Apple Valley’de bu arabayı bilmeyen çok az kişi vardı. Max’in eski Corvette’i kolayca tanınıyordu

“Burada ne arıyor?” diye sordu Gertrude boynunu büküp gösterge paneline bakarak.

“O bir polis memuru.”

“O Corvette’i kullandığında değil. Şu anda görevde değil ve yine de burada. Peki Max burada ise herkesin konuştuğu çocuk nerede?”

“Zuzu mu?”

“Kim çocuğuna Zuzu adını verir ki? İşte bunu gerçekten bilmek istiyorum,” dedi Gertrude yakınarak.

“Ben bilmi-” Düşünceler bulutu Max’in arabadan inmesi ile dağıldı. Tanrım çok iyi görünüyordu. Yüzünü sokak lambasının yaydığı ışıktaki çok fazla seçemese de karanlıkta, karla karışık yağın yağmur ve ılık çalan rüzgârda bile iyi görünüyordu. O, bugüne kadar gördüğü en görkemli adamdı.

Yürüyüşü, dik vücudu, uzun ve kendinden emin adımları ve kıyafetlerin kaslı vücuduna oturuş şekli... Her yanı erkekliğin vücut bulmuş hali ve bu görmezden gelinecek bir şey değildi.

Kalbi buz tutmuş, dul Charlotte için bile.

“Ne diyordun?” diye sordu Gertrude.

“Annesi bu ismi sevmiş olmalı. Kızına Zuzu adını verdiğine göre.”

“Hım. Sevmiş mi? Bence ne kadar farklı ve havalı olduğunu göstermek için yapmıştır. Ama sorun şu ki zavallı kızına hayatının sonuna kadar insanların yorum yapacağı bir isim vermiş olması.”

“Bence hoş bir isim.”

“Eğer çocuksan hoş. Liseye gittiğinde ne olacak? Üniversiteye? Kariyer sahibi olduğunda? Morgan kızına isim verdiğinde bunları düşünmemiş olduğuna her türlü bahse girerim.”

“Sanırsam düşünmemiş.”

“Sanırsam mı? Tabii ki düşünmemiş! Morgan Fairmont’un birkaç tahtası eksik. Zaten hep öyle olduğunu düşünmüştüm ve çocuğuna Zuzu adını vermek bunu kanıtlıyor,” dedi Gertrude belli belirsiz iç çekerek.

“Onu tanıyor muydun?”

“Kasabada onu tanımayan çok az insan vardır. İki yıl boyunca Max ile birlikte yaşadı. Gerçi onun için çok uygun biri değildi. Çok şey istiyordu ve Max sahip olduklarıyla yetinen bir adamdı.”

“Ayrılmalarının nedeni bu mu?”

“Bilmiyorum. Kendisi bize doğru geliyor. Neden ona sormuyoruz ki?” Haklıydı. Max dosdoğru onlara doğru geliyordu.

“Umarım şaka yapıyorsundur.”

“Neden yapayım ki? Daha öncesinde neden ayrıldıklarını hiç düşünmemiştim ama şimdi sorduğunda gerçekten merakımı

uyandırdı. Buraya birlikte Los Angeles'tan taşınmışlar. Büyük bir ihtimalle Morgan orada büyümüş. Onu burada hatırladığımı söyleyemem. Gerçi yerinde duramayan maceraperest kızlardan biri de olabilir. Tessa'nın takılmayı tercih edeceği kızlardan biri değildi."

"Merak et ya da etme, Gertrude ama Max'e neden ayrıldıklarını sormamalısın. Bu acı veren bir konu."

"Ama yıllar oldu. Artık acı veren bir konu olduğunu düşünmüyorum."

"Sadece..." Max, Gertrude'un bulunduğu tarafa yöneldi ve camdan içeri baktı. "İyi misin?" diye sordu Charlotte ile göz göze geldiğinde.

"İyi misin diye soruyor," Gertrude sanki Charlotte soruyu anlamamış da Gertrude yüksek sesle konuşursa anlayacakmış gibi bağırarak konuşuyordu. Charlotte'ın bir tercümana ihtiyacı olduğundan değildi. Onu gayet net duyabiliyordu. Ama Gertrude kulağının dibinde bağırmaya devam ederse bu durum değişebilirdi.

"İyiyim," dedi cevaben.

"Artık Max yanında olduğuna göre yatağıma dönüp yarına kadar biraz dinlenebilirim. Tessa öğlene doğru gelmiş olacak ve karşısına uykusuz olduğum için aksi bir halde çıkmam istemem."

Charlotte bir an için Tessa'nın, teyzesinin sürekli olarak aksi olduğunu söyleyişini düşündü. Ama bu düşüncüyü kendine sakladı.

"Benimle burada beklediğin için teşekkür ederim, Gertrude."

"Lafı bile olmaz çocuk." Gertrude, Charlotte'ın koluna hafifçe dokundu ve ardından arabadan indi. "Komşular bunun içindir."

Yaşlı kadın evine doğru ilerlerken hafifçe arkasını döndü ve belli belirsiz belirsiz el salladı.

“Benim için de yer var mı?” Max kafasını arabanın penceresinden uzattı ve gözlerinin kenarlarında kırışıklık oluşturacak şekilde gülümsedi. Brett’in de çizgileri vardı ama bunlar gülümsemeye bağlı değildi. Gözlerinin kenarındaki çizgiler, kamyon sürerken güneşten korunmak için gözlerini kısmasından, iki kaşının ortasındaki derin çizgi de sürekli olarak somurtmasından kaynaklanıyordu. Bir yıllık evliyken aralarındaki on yıllık yaş farkı, birdenbire yirmiye çıkmış gibiydi.

Büyük bir ihtimalle iki eş ve dört çocuk ile uğraşmak, yaşlanmak için yeterliydi.

Zihninin gittiği yer çok da iyi bir yer değildi.

Max’i çağırırçasına Gertrude’un kalktığı koltuğa eliyle hafifçe vurdu. “Burada sadece ben varım, yani çok yerimiz var. Zuzu nerede?”

“Ida’dan, duruma bakıp dönünceye kadar yanında kalmasını rica ettim.” Max arabaya bindi.

Gertrude’un kapladığından daha fazla yer kapladığı için koltuğa oturduğunda kolu Charlotte’ın koluna değdi.

“Buraya gelebilmek için Ida’yı mı uyandırdın?”

Max omuz silkti. “O da benim kadar endişelendiğinden bunu sorun etmedi. Neler olduğunu bana anlatacak mısın? Siren sesini duydum ve telsizi açtım. Birileri eve mi girmiş?”

“Birileri girmiş mi bilmiyorum.”

Daha öncesinden yaptığı gibi her şeyi bir kez daha anlattı. Öglene doğru tüm kasaba Charlotte’ın evine girdiğini, kapının

çarptığını ve canını kurtarıncasına kaçtığını öğrenecekti. Birçok insan elektrikli testereli katil tarafından kovalandığını bile söyleyecekti. İlk dağıtımını yapmadan önce sağlam miktarda kahve içtiğinden emin olacağını zihninin bir köşesine yazdı. Aldığı kafeinin beynini açık tutacağını umuyordu çünkü cevaplaması gereken çok soru olacaktı. Torpidoya lazım olması ihtimaline karşı birkaç şekerleme de saklayacaktı.

“Elizabeth ve Simon içeri girdi, değil mi?” diye sordu Max gözlerini eve dikmiş halde. Evin kapatılmış tüm ışıkları yeniden açılmış gibiydi. “Onlar her şeyin icabına bakar.”

“Sen neden geldin o zaman?”

“Varlığımdan memnun olacağını sanmıştım,” dedi gülerek.

“Affedersin, düşündüğün gibi demek istemedim.”

“İstemedin mi?” Kum rengindeki kaşlarından birini kaldırdı.

“Tamam, belki de istedim,” dedi kadın itirafta bulunurcasına. “Koşa koşu beni kurtarmaya gelmene ihtiyacım yok, Max. Kendime mükemmel bir şekilde bakabilirim.”

“Ben tamamen merakımdan geldim, Charlotte. Apple Valley’de çok fazla hareketlilik yaşanmaz. Ve hareketlilik olduğunda orada olmak isterim.”

“Ah o zaman iyi-” Doğru zamanda doğru şeyi söyleyemediğinden kadın bir an için kendini aptal gibi hissetti.

“Tabii ki başka birinin evi olsaydı,” dedi devam ederek, “muhtemelen evden çıkmazdım. Hava rüzgârlı ve soğuk ve endişelenmem gereken bir Zuzu var. Yine de her şeyin yolunda olduğunu görmek istedim. Bugün bana yardım ettin ve sana borçluyum.”

“Bana borçlu musun yoksa bir daha Zuzu’ya göz kulak olabilmem için sağ salim kaldığımdan emin mi olmak istiyorsun?”

Bir kez daha güldü ve gülüşü arabanın içinde yankılandıktan sonra Charlotte'ın kalbinin tam ortasına saplandı.

Kahretsin, inanılmaz etkileyiciydi.

Max'in gülüşünü sevmiyordu.

Gözlerinin içine baktığında erimek de istemiyordu.

"Zuzu'ya bakmana gerek yok. Ida yarın ona göz kulak olacak. Umarım yakın zamanda tamzamanlı bir bakıcı bulabilirim. Ida kulak kabarttı ve öyle bir iş arayan birini bulur bulmaz bana bildirecekmiş."

"Herhangi biri mi?"

"Tabii ki öyle değil, Charlotte," dedi cevaben. "Birini işe almadan önce geçmişini araştırırım ama haftada beş altı gün ya da gece çalışıyorum ve evde olmadığım zaman güvenebileceğim birine ihtiyacım var."

"Kulağa Zuzu'ya uzun bir süre boyunca bakacakmışsın gibi geliyor."

"Birkaç güne kadar gideceğini umut ediyorum ama yine de hazırlıklı olmam gerek. Her ihtimale karşı."

"İzcilerin parolası da bu değil mi? Hazırlıklı olmak?"

"Ben bilmem."

"İzci değil miydin?"

"Ben daha çok sokak serserilerinden biriydim ama o başka bir hikâye ve evden çıkan sadece Simon olduğuna göre bir sorun yok gibi."

Charlotte caddenin karşısına baktı. Max haklıydı Simon basamaklardan iniyordu.

Onu gördüğüne neredeyse üzülecekti.

Max ve serserilik günleri hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Onun bakımlı ve yakışıklı yüzüne baktığında okulun en aranan çocuğu olduğunu düşünmüştü. Her kız babasının, damadı olarak görmekten mutluluk duyacağı biri.

Arabanın kapısını açtı inip Simon'a doğru ilerlemek istedi ama Max mantosundan yakaladı.

"Burada bekle," dedi mırıldanarak ve mantoyu Charlotte'ı gersingeriye oturtacak kadar sıkı tutarak.

"Hey!"

"Üzgünüm ama Simon her şey net deyinceye kadar arabadan çıkmanı istemiyorum."

"Her şey net derken?"

"Yani evde birilerinin olmadığını-"

"Kimse olmasaydı eve girdiğimde evde olduğunu bildirmek için kapıyı çarpmazdı," dedi sözünü keserek çünkü evde birilerinin onu bekliyor olması fikrine bile katlanması imkânsızdı.

"Garip şeyler oluyor, Charlotte. Los Angeles'ta çalıştığım zamanlarda nelere şahit olduğumu tahmin bile edemezsin."

Doğruyu söylediğini tahmin edebiliyordu. Charlotte çocukluğunun büyük bir bölümünü Chicago'nun oldukça tehlikeli bir bölgesi olan dış eteklerinde geçirmişti. Liseden mezun olduğunda bir çocuğun görmesi gerektiğinden daha çok şey görmüştü ve bunların çoğuna memleketinde şahit olmuştu.

Titredi.

"Üşüdün mü?" diye sordu Max üzerindeki ceketini çıkartmaya çalışırken. Ceketinin sıcaklığını ve içini eriten o kokuyu bir kez daha duymaya hiçbir şekilde niyetli değildi.

“Çok değil,” dedi yalan söyleyerek. Aslında üşümüştü, buz gibi esen rüzgâr, eski aracın tam anlamıyla kapanmayan pencerelelerinden sızıyordu. Yorgun düşmüş ısıtıcı, dondurucu soğuk ile başa çıkmak istercesine elinden geldiğince sıcak hava üflemeye çalışıyordu.

“Yalancı,” dedi mırıldanarak.

Charlotte cevap verecek zamanı bulamadı çünkü Simon sonunda arabaya ulaşmış pencereyi tıklatmıştı. Arabadan indi ve esen buz gibi rüzgâra karşı mantosunun önünü sıkı sıkıya kapattı. “Bir şey bulabildiniz mi?” diye sordu kadın.

“Arka kapın kilitli değilmiş. Rüzgârdan açılmış, sonra da çarpmış. Büyük bir ihtimalle duyduğun ses oydu.”

Çok doğru bir tespit değildi.

Kapının sesini duymuştu. Evin arka tarafına çarpan bir şey yoktu. Ama herhangi bir şey söylemeden önce Simon kolunu tuttu.

“Haydi, eve girelim. Kapının çarpmasına kulak verip düşündüğünü söyleyebilirsin.”

“Tamam.” Arabaya eğildi. “Arabayı onun için caddenin karşı tarafına getirir misin? Yol oldukça buz tutmuş.”

“Ben yapabilir-”

“Hiç sorun değil. Evin önüne geldiğimde içeri bakmamın bir sakıncası var mı?” diye sordu Max.

“Benim için sorun değil. Elizabeth ile birlikte bakmak zorunda kalacaksın. Nasıl olduğunu bilirsin.” Kapıyı kapattı ve Charlotte’ın yolun karşısına geçmesine yardımcı oldu.

Bölüm 8

Max arabayı evin önüne çekmeden önce Charlotte ve Simon'ın karşıdan karşıya geçmesini bekledi. Eski araba caddenin karşısına geçerken eskimiş tekerler geniş buz tabakası yüzünden birkaç kez kayma tehlikesi yaşattı.

Bu iyi bir şey değildi.

Hava şartları iyileşinceye kadar uzun bir süre kötü olacaktı ve Charlotte bir sürü dağıtım yapmak zorundaydı. Yani Max'i ilgilendirdiğinden değil ama bu lastiklerle arabayı sürdüğünü düşünmekten nefret ediyordu.

Arabadan indiğinde tekerlerin ne denli kötü olduğunu tespit etmek için kontrol etti. Charlotte'ın yeni kar lastiklerine ihtiyacı vardı. Tercihen çivili veya zincirlenmiş olanlardan. Bunu duymak isteyeceğinden emin değildi ama yine de bir şey söylemesi gerekiyordu. Ona borçluydu ve öyle ya da böyle, borcunu ödeyecekti.

Charlotte ve Simon çoktan içeri girmiş olduğundan, veranda'nın basamaklarını hızla çıktı ve içeri daldı. Zili çalma ya da kapıya tıklama zahmetinde bulunmamıştı. Elizabeth'in nasıl biri olduğunu kesinlikle biliyordu. Yetki alanını sonuna kadar korurdu.

Apple Valley’de haddinden fazla dava olduğundan değildi. Polis gücü öylesine azdı ki bir davası herkese yetebilirdi. İşte bu yüzden davanın üzerinde hep birlikte çalışıyorlardı. İşte bu yüzden Max, Apple Valley Polis Departmanı’nda çalışmayı seviyordu.

Charlotte’ın oturma odası boştu, koridorun orta yerinde bir battaniye duruyordu. Bakar bakmaz Zuzu’ya ait olduğunu anladı. Elizabeth, battaniyeye evi suç mahali olarak ilan etme ihtimaline karşı dokunmadı.

Mutfaktan gelen sesleri takip ederken ayaklarının altındaki eski ahşap zemin gıcırdadı. Evler hakkında asla kafa yormazdı. Ucuz motellerde ve hamamböcekli dairelerde yaşamıştı. Büyük-babasının Los Angeles’ın eteklerinde bulunan iki yatak odalı tek katlı evine taşındığında, ölüp cennete gittiğini sanmıştı. Morgan’ın evi daha büyüktü. Üç yatak odası, iki banyo, bodrum katında büyük bir eğlence odası ve yatak odasına dönüştürülen bir çatı katı vardı. Hoşuna gitmişti ama daha küçük ve daha bakımsız bir yerde de yaşayabileceğini biliyordu. Şimdiki dairesi daha küçük ama temiz ve güzeldi. Ev sahibesini ve oturduğu apartman dairesini seviyordu. Halinden memnundu ama zaten memnun olmayı uzun zaman önce öğrenmişti.

Yine de, yaşayacak bir yer seçmek zorunda kalsa Charlotte’ın evi gibi bir yer seçerdi. Ne çok büyük ne de küçük. Eski ahşap zemin döşemesi. Rüzgârın sesinin sızmasına izin veren eski tek camlı pencereler. Hatta uzak geçmişte beyaza boyanmış radyatörler bile hoşuna gitmişti.

Elizabeth mutfaktan kafasını çıkartıp baktı. “Burada ne arıyorsun, Max?” diye sordu terslercesine, koyu kahverengi gözle-

rinden ateş saçarak.

“Bir sıkıntı olduğunu duydum. Bir göz atayım dedim.”

“Çünkü bizim bu işi hakkınca yapacağımıza güvenmiyorsun, öyle mi?” diye sordu elleri kalçasında.

“Çünkü Charlotte arkadaşım.” Bir şekilde. “Ve her şeyin yolunda olduğundan emin olma istedim.”

“Hım!” dedi Elizabeth cevaben. Muhtemelen ikna olmamıştı. Güzel. Buraya burnunu sokma niyetiyle gelmemişti ve böylesine bir planı da yoktu. Zaten öylesine bir planı olmuş olsa Cade döner dönmez bundan haberdar olurdu. Tabii ki Max patronunun söyleyecekleri konusunda endişeli değildi. Ama Cade ofise adımını atar atmaz herhangi bir konu hakkında tartışmak istemiyordu.

“Buradaki işin bitinceye kadar dışarıda beklememi ister misin?” diye sordu sesinin oldukça kibar çıkıp yüzündeki gülümsemenin eksilmemesine gayret ederek.

“Doğrusu...” Yutkunmak zorunda kaldığı için cümlesini tamamlayamadı. Omzunun üzerinden geriye baktı. “Buydu, Charlotte, değil mi? Çarpan kapı?”

Çıkan ses, Max’in bugüne duyduğu çarpan kapı sesine benze-miyordu ama herhangi bir yorumda bulunmadı.

Charlotte mutfağa doğru ilerlerken onu takip etti.

Evin diğer bölümüne nazaran bu odada modern elektronik cihazlar ve süslü bir tezgâh vardı. Odanın en ucunda, yemek malzemeleri ve ekipmanların bulunduğu bir kiler kapısı bulunuyordu. Charlotte ve Simon başlarını yana eğmiş halde kapının yanında durdu.

Güm!

Arka kapı bir kez daha çarptı.

“Bu muydu?!” diye sordu Elizabeth. “Duyduğun ses bu değil miydi?”

“Aynı ses olduğunu sanmıyorum,” dedi Charlotte kaşlarını çatarak. Kilere girdi ve rüzgârın kapattığı kapıyı baktı. “Ayrıca ben dışarısı rüzgârlı olduğunda bu kapıyı her zaman kilitli tutarım.”

“Bugün unutmuş olman mümkün mü?” diye sordu Simon. Güzel soru. Özellikle de Zuzu gün boyunca Charlotte’ın evindeyken.

“Mümkün. Bugün evde başkaları da vardı. Bir süre boyunca arka bahçede oynadılar.” Bakışları Max’e kilitlendi ama Zuzu’nun adını telaffuz etmedi.

Max şaşırmadı. Charlotte dedikodu yapan insanlardan değildi. Bir kez daha yanılmamış olmak, adamı oldukça memnun etti.

“Ve akşam evden ayrılmadan kapının kilitli olup olmadığını kontrol etmedin, değil mi?” diye sordu Elizabeth, parmaklarını uyluk kemiğine aralıksız vurarak. Hem tek taş yüzüğü hem de alyansı vardı ama her ikisini de sağ eline takmıştı. Max bunun nedenini asla çözememişti. Kasabadaki bazı insanlar bir denizciyle evli olduğunu ve birkaç yıl önce Irak’ta kaybolduğunu söylüyordu. Diğerleri ise hiç evlenmediğini ve insanların dul olduğunu düşüncelerini sağlamak için yüzük taktığını söylerdi. İki çocuğu vardı, ama Max kadının kasabadaki insanların bekâr bir ebeveyn olarak hakkında ne düşündüğüne aldırmış ettiğini düşünmüyordu.

“Hayır etmedim.” Charlotte kızardı. “Ama kapının çarpıldığını söyleyebilirim ve eve girdiğimde içerisi buz gibiydi.”

“Hım.” Simon kapıyı hafifçe aralık bıraktı ve bir adım geri

gitti. Rüzgâr önce kapıyı açtı, ardından büyük bir hızla çarparcasına kapattı.

“Duyduğun ses bu muydu?”

“Sanırsam bu,” dedi Charlotte kabul ederek. “Görünüşe bakılırsa birileri kapıyı hafif aralık bırakmış ve ön kapıyı açtığına meydana gelen cereyan, kapının çarpmasına neden olmuş gibi.”

Elizabeth onaylarcasına kafasını salladı. Büyük bir ihtimalle bulduklarından tatmin olmuştu.

“Sizi boşuna aradığım için çok üzgünüm.” Charlotte kapının koluna sıkı sıkıya tutundu. Parmaklarının boğumunda beyaz yara izleri vardı ki Max daha öncesinde bunu fark etmemişti.

“Buraya seve seve geldik.” Simon kibarca gülümsedi ve Charlotte kendine has gülümsemesi ile karşılık verdi. Max, Simon’ı severdi. İyi bir insandı ve karısı aşırı doz ilaç içerek ölünceye kadar da iyi bir evliliği vardı. Charlotte da genç bir duldu. İlişkiler, acı ve sahip oldukları ortak sorunlar hakkında çok şey biliyordu. Mükemmel bir çift olabilirlerdi. Ki bu bazı sebeplerden dolayı Max’in canını sıktı.

“Sonradan dövünmektense önlem almak her zaman çok daha iyidir,” dedi Elizabeth vurgulayarak. Kısa kesilmiş sarı saçları üniformasının şapkasından çıkmıştı ve yorgun görünüyordu. “Herhangi bir sorun yaşarsan bizi araman yeterli olacaktır. Hazır mısın, Simon?”

Simon cevap vermeye fırsat bulamadan çıkmıştı bile. Elizabeth işte. İyi bir polis memuruydu ama bir yerde haddinden fazla zaman harcamaktan hoşlanmıyordu.

“Sanırsam buradaki işimiz bitti o zaman.” Max, Simon’ın

bakışının Charlotte'ın üzerinde gerektiğinden fazla kaldığını düşündü.

“Al bunu.” Cüzdanından kartvizitini çıkarttı ve kadına uzattı. “Herhangi bir şey olursa araman yeterli.”

Charlotte kartviziti aldı ve Simon mutfaktan çıkarken onu takip etti.

Hoş bir adam.

Hoş bir kadın.

Mükemmel bir çift.

Ve bu Max'i gerçekten çok rahatsız ediyordu. Hiçbir zaman hoş olmamıştı ya da hoş olma planı yapmamıştı. Adaletli olmaya çalışmış, herkesin huzur içinde yaşayabilmesi için gereken kuralları uygulamaya çalışmıştı. Özellikle de sözkonusu ilişkiler olduğunda. Babası acımasız herifin tekiydi. Annesinin hayatında olan adamların hepsi aynıydı. İstedğini alıp, defolup giden tipler. Asla onlar gibi olmayacağına dair yemin etmişti. Her şey olabilirdi ama asla bir kadına saygısızca davranmayacaktı. Morgan'a bile.

Buzdolabını açtı ve Simon mırıldanarak Charlotte'a bir şeyler söylerken kulak kabarttı. Kadın kıkırdadı ve Max, oturma odasına gitmemek için kendine hâkim olmaya çalıştı. İkisi yakınlaşıyorsa bu onu ilgilendiren bir şey değildi. Ama lanet olsun ki onu ilgilendirsin istiyordu.

Kaşlarını çattı, buzdolabını kapattı ve tezgâhın üzerinde duran bir kurabiye kavanozunun içine daldı. Parlak pembe yanakları ve yuvarlak bir gövdesi olan bir domuz şeklindeydi ve Tessa'nın kız kardeşi ve kocası araba kazasında ölmenden önce işlettikleri anti-ka dükkânından alınmışa benziyordu.

Dükkân, Tessa yeğenine göz kulak olmak için geldiğinde sefil durumdaydı ama şu anda iyiye gidiyordu.

Kavanozun içine bakarken döşeme tahtaları gıcırdadı. Boştu. Kahretsin!

“Bir şey mi arıyorsun?” diye sordu Charlotte yumuşak bir yüz ifadesi ve dalgalanan saçlarıyla mutfığa girdiğinde. Güzel ve genç görünüyordu ve belki de Max gibi biri için fazlasıyla naifti.

“Kurabiye,” diye homurdandı, çünkü Charlotte hakkında düşünmek için çok fazla zaman harcıyordu. Düşünebileceği başka birçok kadın vardı ve çoğu da Max kendilerini düşündüğü için çok mutlu olurdu.

“Çok üzgünüm. Genelde evde çok fazla kurabiye tutmam. Çok kışkırtıcı. Ama istersen kilerdeki dondurucuda birkaç kalıp çikolata var.”

Kadın yanından geçerken elini tuttu. “Çikolata, kurabiyelerle mukayese edilemez. Kışkırtmanın nesi kötü?”

“Tabii ki değil. Aynanın karşısına geçip birkaç kilo aldığını fark edinceye kadar,” dedi Charlotte gülerek.

Kadının gülüşünü ve gülerken gözlerinde beliren parıltıyı seviyordu. Mutfakta yanında durmak hoşuna gidiyordu.

Parmakları kadının bileğinde, yumuşak ipeksi cildi avuçlarının arasındaydı.

“Bence birkaç kilo sana yakışır,” dedi flört ettiğini bile bile. Kadının gözleri açıldı, yanakları kızardı.

“Bahse girerim ki bunu tanıdığın fırıncıların hepsine söylüyorsundur.”

“Sadece beni köfte ve patates püresi ile besleyenlere.”

“Aynı şeyleri Zim ve Zuzu’ya da yedirdim,” dedi Charlotte vurgularcasına ama bileğini geri çekmedi. Aslında çekebilirdi. Adam parmaklarını hafifçe gevşetti başparmağını bileğinde gezdirdi.

“İkisinin de flört etmenin nasıl bir şey olduğunu bilseler seninle flört edeceklerinden eminim.”

Charlotte gergin bir şekilde güldü ve bileğini çekti. “Çok garip,” dedi kilere doğru ilerleyip arka kapıyı bir kez daha açarken. “Zim kapıyı açık bırakacak bir adam değil. Bence Apple Valley’de pencereleri ve kapıları kapatma konusunda benim kadar dikkatli biri varsa o da Zim’dir.”

Kadın haklıydı. Zim hiç kimseye güvenmeyen biriydi. Eğer söylentiler doğruysa, paralarını bankalara güvenmediği için evinde tutuyordu. Max, Zim genç bir adam iken ne yaptığını bilmiyordu ama şu anda yaşlı Zim, emlak işine para yatırıyordu. Kasabada çeşitli mülklere sahipti ve onları uygun fiyata yerel işletmelere kiraliyordu. Caddede güvenlik kameraları bulunan tek işletme onlardı.

Evet. Zim kesinlikle kapıyı kapatmayı unutacak biri değildi.

“Kapı zor mu kapanıyor?” Kapıyı kapattı. Kapı hiç boşluk kalmayacak şekilde kapandı. “Kapıda herhangi bir sorun yok. Kapatmış olsaydı kesinlikle açılmazdı.”

“Ben de aynı düşünüyorum.” Saçını geriye attı ki bu, yara izinin bir kez daha ortaya çıkmasına neden oldu. Adam yara izinin boyutunu öğrenmek istercesine parmağını üzerinde gezdirmek istedi. “Zim içeri girdiğinde Zuzu kucağındaydı. Büyük bir ihtimalle kapıyı tamamen kapatmayı unuttu.”

“İkna olmuşa benzemiyorsun.”

“Oldum. Oldukça mantıklı bir açıklama, öyle değil mi?”

“Öyle.” Ama kadın endişe içindeyse o da endişeli olacaktı. İş arkadaşlarının davetsiz misafir aramak için kapsamlı bir iş yapmadıklarını düşündüğü için değil ama bir kez daha evi kontrol etmekten zarar gelmeyeceğini düşündü. “Etrafı gezmeye ne dersin? Sadece pencerelerin kapalı olduğundan emin olmak için.”

“Ben...” dedi kadın iç çekerek. “Evi kontrol etmezsek gözüme uyku girmez, o yüzden sanırsam seninle aynı fikirdeyim.”

“Rahatlaman için. Yolu göster bana, Charlotte.”

“Ev o kadar büyük değil. Alt kattaki odalar ve üst kattaki yatak odası ve tavan arası. Sanırım ev yapıldıktan sonra banyoya dönüştürülmüş. Burada ayrıca ikinci bir banyo var.”

“Tavan arasını yatak odası olarak mı kullanıyorsun?”

“Hayır!”

“Çok sert tepki verdin, Charlotte,” dedi Charlotte’ın ardından oturma odasına girdiğinde yorumda bulunarak.

“Tavan arasından oldum olası hoşlanmam,” dedi Charlotte cevaben.

“Neden ki?”

“Bunun sebebi korku filmleri mi?”

Charlotte önemi yokmuş gibi omuz silkti ama Max ardında anlatılması gereken bir hikâye olduğu hissine kapıldı.

“Korku filmi izler misin?”

Kadın önce tereddüt etti ardından kafasını salladı. “Hayır. Tehlike altındaki çaresiz kurbanları izlemekten nefret ediyorum. Ayrıca karanlık mahzenlere ya da kutu kadar küçük tavan arasına

girildiğinde çalan müzik insanı ürpertiyor. Ya sen? Korku filmi sever misin?”

Charlotte konuyu değiştirmişti. Bu iyiydi. Sonunda tavan arasından neden korktuğunu öğrenmişti ve Charlotte hakkında daha fazla bilgi almak için can atıyordu. “Ben daha çok romantik filmlerden hoşlanan biriyim.”

“İnanmam!” Gözleri şüpheyile baktı.

“Ama doğru. Buluşmalarımı mutlu aynı zamanda da acıklı kılacak her şey ilgimi çeker.”

“İşte şimdi inandım!”

Ne demek istediğini sorma zahmetinde bulunmadı. Ününü biliyordu.

Oturma ve yemek odasının pencerelerini kontrol ederken esen rüzgâr tek camlı pencereyi titretiyordu. Evdeki her yer kilitliydi. Yatak odaları modern evlerdeki yatak odalarından daha küçüktü. İçlerinden biri evin yapımından beri oradaymışçasına duran tuvalet aynasını alacak kadar boştu.

Charlotte odadaki tek pencereye doğru ilerledi ve kilidini kontrol etti.

“Bu da kilitli,” dedi kadın Max’in yanından geçip koridora geri dönerken. Kadının omuzları gergin ve hareketleri hızlıydı ve Max her geçen dakikayla birlikte gerginliğinin daha da arttığını düşündü. “Kendimi gerçekten aptal gibi hissediyorum, Max. Neden evine dönmüyorsun? Ida’nın da yatağına geri dönmek istediğinden eminim.”

“Aptal gibi hissedecek ne var ki?”

“Şu halimize baksana. Polis güçlerinin gelip evde kimse ol-

madığım söylemesine rağmen evin içinde dolanıp kapı ve pencerelerin kilitli olup olmadığını kontrol ediyoruz.”

“Yatakların altına da bakabiliriz, istersen tabii,” dedi öneride bulunurcasına.

Charlotte istiyordu. Bunu gerçekten istiyordu. Yatakların altına, dolapların içine, koltuğun altına, mutfak dolabına bakmak istiyordu çünkü Elizabeth ve Simon ne düşünürse düşünsün, Zim’in arka kapıyı açık bırakmış olacağına ihtimal veremiyordu.

“Ama bunu yapmak daha büyük bir aptallık olurdu,” dedi kapıyı açarken Max’in omzuna değen nefesini fark etmemiş gibi davranarak. Onun burada olmasını gerçekten istemiyordu. Charlotte’in geride bırakmaya çalıştığı tüm özellikleri Max’te vardı: tatlı, alçakgönüllü, geleneksel ve sıkıcı.

Montana’yı terk ettikten sonra her şeyi geride bırakmıştı. Mutfağın, modern cihazlar ve son teknoloji ekipmanlarla dekore edildiğinden emin oldu. Birikiminin çoğunu, çoğu şefin seveceğini düşündüğü mutfağı oluşturmak için kullandı. Yaptığı şey hoşuna gitti, ama kendine dürüst davranması gerekirse, kiraz ağacı dolapları ve 1950’lerden kalma ocağıyla da mutluydu.

1970’lerin halısını oturma odasından kaldırdı ve eski ahşap zeminleri öylece bıraktı çünkü aldıkları modern koltuktansa bu eski ahşap zemin onun tarzına daha uygundu. Ne kadar çaba sarf etse de o gerçekte eski kafalı bir kızdı.

“Hoş oda,” dedi kapının eşiğinden geçerken mırıldanarak. Adamın yüzüne bakmaya cesaret edemedi. Onunla dalga geçiyorsa bunu bilmek istemiyordu.

“Sağ ol.”

“Mobilya zevkin inanılmaz iyi.” Elini Brett öldükten sonra aldığı antika karyolanın üzerinde gezdirdi. Normalde takdir ettiği türden bir şey değildi, ama Victoria Dönemi’ne ait parçayı beğendi. “Victoria Dönemi’ne ait, değil mi?”

“Evet.” Pencereyi kontrol etti. Sıkı sıkıya kilitliydi. Tahmin ettiği gibi.

“Peki bu?” Yatağın üzerindeki raftan eski bir Foley marka eziciyi aldı. Bu, onun gizli tutkusunun bir parçasıydı. Basit bir ezici. Pahalı mücevherler yok. Ayakkabı ya da elbise dolu dolaplar yok. Sadece eski mutfak eşyaları topluyordu.

“Bir Foley.”

“Anladım,” dedi adam elindekini rafa geri koyarken. “Çok yardımcı oldun.”

“Foley bir ezici. Ezme kabının içine pişmiş elmaları ya da patatesleri koyabilirsin.” Kabı havaya kaldırdı ve eziciyi hayranlıkla seyretmeye koyuldu.

“Önce altına bir kâse koyuyorsun. Ardından yapman gereken tek şey şu kolu çevirmek. Ezilmiş yiyecekler buradan akıyor. Çok güzel elma püresi yapıyor.”

“Hiç kullandın mı?”

“Sadece bir kez. Nasıl çalıştığını görmek istedim.”

“İlk sahibinin sıcak mutfağında, en yeni, en gelişmiş patates ezicisini kullanmaktan heyecan duyduğunu hayal ettiğine bahse girerim.”

Haklıydı.

Gerçekten de yaptığı şey buydu.

“Sadece bir tane daha yere yakın cam var. Banyoda,” dedi

çünkü çok özel bir alana adım atmak üzereydiler ve burası gitmekten kaçındığı bir yerdi.

“Charlotte.” Max kapıyla Charlotte’ın arasında durdu, ifadesi yumuşak, gözleri derin geceyarsı mavisiydi. Aslında sahip olduğu görünüşü ve ünü sayesinde hoş biri olmamalıydı ama Charlotte onun hoş olduğunu düşünmeye başlamıştı ve bu çok tehlikeli bir şeyin kanıtıydı.

“Geç oldu, Max. Zuzu’nun yanına dönmen gerek.” Adamı harekete geçirmeye çalıştı ama geri dönmek için çok da hevesli değildi.

“Neden kaçıyorsun, Charlotte?” diye sordu.

“Kaçmıyorum.”

“Beni kandıramazsın.” Bir tutam saçlı kadının kulağının arkasına sıkıştırdı ki bu, yıllardan beri alnında duran ve unuttuğu yara izinin ortaya çıkmasına neden oldu.

Neredeyse unuttuğu.

Kâbus görmene neden olan şeyleri unutmak kolay değildi.

“Oldukça büyük bir darbe almışsın,” dedi parmağını yara izinin üzerinde gezdirirken. Birinin ona dokunması güzel bir duyguydu ve uzun bir zamandan beri hiç kimse kendisine dokunmadığından Charlotte olduğu yerde kaldı ve adamın parmaklarının boynuna ardından da koluna kaymasına izin verdi.

“Ne oldu?”

“Kafamı çarptım. Aşağı yukarı iki hafta boyunca hastanede kaldım.” Çünkü çarptığı sadece kafası değildi. Ayrıca sırtındaki omurlardan birini ve kolunu da kırmıştı.

“Araba kazası mı?”

“Merdivenlerden düştüm.” En azından acildeki doktorların söylediği buydu. Polisin söylediği de bundan farklı değildi. Charlotte’ın annesi de defalarca aynı şeyi söylemişti ki o da inanmaya başlamıştı. Yalan söylemek böyle bir şeydi. Yalan yeteri kadar tekrar edildiğinde kendi doğrun haline geliyordu.

“Dik bir merdiven olmalı.”

“Chicago’daki eski bir apartman dairesinde, tavan arasına çıkan merdiven. Oldukça dikti ve ahşap zeminde sona eriyordu.”

“Bu açıklıyor işte.”

“Neyi açıklıyor?”

“Sebepsiz tavan arası korkunun.”

“Sebepsiz yere korkmuyorum. Korksam bile bunun düşmemle hiçbir alakası olamaz,” dedi karşı çıkarcasına ama Max haklıydı. O eski evin tavan arasından her zaman korkmuştu. Merdivenlerden düştüğu günden beri duyduğu korku günden güne güçlenerek kendini göstermeye başlamıştı.

İnsanın bir tavan arasından korkması için orada illa ki bir canavarın yaşaması gerekmiyordu.

“Güzeli, çünkü banyodaki pencereyi kontrol ettikten sonra gitmeden önce tavan arasını da kontrol etmek istiyorum.” Max, banyoya girip pencereyi kontrol etti ve ardından koridorun sonuna doğru ilerledi. Tavan arasının kapısı oradaydı. Kadın kapıyı kilitli tutuyordu. Bazı sebeplerden dolayı. Çünkü zalim babası ona musallat olmak için geri dönerse, planlarını gerçekleştirmek için gitmeye çalışacağı ilk yer çatı katı olurdu.

Max modası geçmiş kapı tokmağını döndürdü. “Anahtar nerede?”

“Odamda.”

“Getirmek ister misin?”

İstemem.

Ama bunu söylediği takdirde aptal gibi görüneceğini bildiğinden, mücevher kutusunda duran ve ucunda iskelet bulunan anahtarı kapıp Max’e uzattı. Anahtarın kapıyı açıp açmayacağından emin değildi. Taşındığında kapıda duruyordu. Kapıyı kilitledikten sonra onu mücevher kutusuna koymuş ve iki yıldır yerinden oynatmamıştı. Tavan arasında bir yatak odası ve banyo olduğunu biliyordu çünkü mülkü ona satmaya çalışan emlakçı bundan bahsetmişti. Aslında biraz pazarlık yaparak burayı satın alabilirdi. Sakin kasaba, evinin penceresinden baktığında uzaktan görünen dağlar ve alabildiğine yeşil orman manzarası huzur vericiydi. Ama ev kredisi ödemekten hoşlanmıyordu.

Ucunda iskelet bulunan anahtar kapının kilidine mükemmel uydular.

Max anahtarı döndürdü ve kapı gıcırdayarak açıldı.

“Menteşeleri yağlaman gerek,” dedi Max kapıyı ardına kadar açıp ışığı açmadan önce yorumda bulunurcasına. Omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çatı.

“Yukarı geliyor musun?”

“Tabii ki,” dedi çünkü Max ile tavan arasına çıkmak mantıklı ve yetişkin insanların yapacağı bir şeydi.

Aman Tanrım! Bunu gerçekten yapmak istemiyordu.

Ayaklarının altındaki basamaklar gıcırdadı. Tabii ki. Korku filmlerinde her zaman olan şey buydu. Kapılar gıcırıyor. Basamakları çıtırdıyordu. Zifiri karanlığın ardında tehlike kol gezi-

yordu. Kâbuslarında canavar ile karşılaştığında her zaman merdivenin en üst basamağındaydı.

Ama şu anda bunu düşünmek için uygun bir zaman değildi.

Max merdivenin üst basamağına ulaştı ve ayakları ahşap kaplı zeminde ses çıkartarak basamağı takip eden odanın içinde kayboldu. Onun odanın içini araştırmasını bekleyebilirdi ama bu korkaklık anlamına gelirdi.

Yıllarını bir aptal olarak geçirmiş olabilirdi ama asla bir korkak olmamıştı. Kalan birkaç basamağı çıktığında kalbi bir yarış atınıninki kadar hızlı çarpıyordu.

“Birileri burayı dekore etmek için çok para harcamış,” diye bağırdı Max, banyo olduğunu düşündüğü kapının eşiğinden.

Gerçekten mi? Bunu fark etmemişti. Merdivenlerden inmek için kendine hâkim olmaya çalıştı.

“Hey!” Kapıya doğru ilerledi ve elini kadının omzuna koydu. “Bu kadar korkmana gerek yok.”

“Korkmadım,” diyebildi. “Ürperdim.”

“Çok kötü. Burası çok güzel bir oda. Eğer korkunun üstesinden gelebilirsen-”

“Sana söyledim tavan arasından sebepsiz yere korkmuyorum! Korkum tamamen mantıklı ve normal,” dedi. Duyduğu öfke korkusunu az da olsa geçmişti çünkü birdenbire odanın güzelliğini fark etmişti. Duvarlar sarı ve beyaza boyanmış oda sessiz sakindi, ortasında dört direkli karyola ve eğrilmiş aynalı antika şifonyer ve eski kitapların bulunduğu bir kitaplık mevcuttu. Ana caddeye bakan geniş pencere ve arka bahçeye bakan bir pencere daha vardı.

“Tabii ki öyledir.”

“Öyle ve duyduğum korku mantıklı olmasa bile tavan arasından korkmam fobimin olduğu anlamına gelmez.”

“Ama fobi öyle bir şey değil mi zaten? Sebepsiz korku?” Eli kadının omzundan eline kaydı ve parmakları kadıninkilere dokundu.

“Tavan arası fobim yok benim,” dedi Charlotte karşı çıkarak ama Max büyük ihtimalle haklıydı. Buraya gelmemesinin nedeni de bu olmalıydı.

Ki bu utanç verici bir şeydi çünkü oda inanılmaz tozluydu ama muhteşemdi. Bu evin önceki sahibini detaylı olarak görebiliyordu. Tuvalet aynasının üzerindeki gümüş saç fırçası ve duvarda asılı duran melek figürleri... Evi kiralayanların böylesine güzel bir odayı kullanma hakkına sahip olmasına rağmen tavan arasına dokunmaması gerçekten mucizeviydi.

Bu odanın *tavan arasında* olması çok kötüydü.

“Tabii ki öyle ama ne dediklerini biliyorsun.”

“Kim onlar?”

“Her kim söylüyorsa.” Max, kadını elini tutarak odanın ortasına kadar çekti. “Bir fobinin üstesinden gelmenin en iyi yolu onunla yüzleşmektir. Eski korkularının yerine sana mutluluk veren anıları koymalısın.”

“Sözünü kesmek istemem, Max ama eski bir tavan arasında durmak mutluluk veren bir tecrübe değil.” Asla. Milyonlarca yıl geçse de. Yine de itiraf etmesi gerekiyordu ki bulunduğu alan bir tavan arasından çok, ahşap zemini çatırdayan sevimli bir yerdi. Birileri kubbeli tavana kristal bir avize asmıştı. Başka bir odada

şatafatlı dururdu ama kış sabahlarındaki karı andıran kristal avize bu odaya inanılmaz uymuştu.

“Bu konuda emin misin?” dedi mırıldanarak boştaki eli önce kadının bileğine ardından da tişörtünün altına kayıp belinde durdu.

Charlotte geri dönmeliydi. Gerçekten. Yapmalıydı ama Max’ın kokusu burnuna gelince yapamadı.

“Hangi konuda emin miyim?” diye sormaya çalıştı sesi kırıl-gan ve hafif.

Uzaklaş! dedi kadının beyni fısıldayarak.

Ama Max kadına doğru eğildi. Yüzü öylesine yakındı ki kadın koyu mavi gözlerindeki gümüş rengindeki hareleri gördü. “Eski anılarımızın yerine bizi mutlu eden anıları koyamayacağımız-dan?”

Charlotte, Max’e bundan emin olduğunu söylemek üzereydi ki adamın dudakları hafifçe dudaklarına dokundu. Tedbirli ve Charlotte’ın buna hazır olduğundan emin olmaya çalışarak.

“Ne diyorsun, Charlotte?” dedi mırıldanarak dudaklar kadı-nın çenesinde. “Seni memnun edecek hatıralar edinmek istiyor musun?”

Aman Tanrım, hayır!

Çünkü bu tarz hatıralar bir kez edinildiğinde bunları geri al-manın imkânı yoktu.

“Teşekkür ederim ama sanırsam üstesinden gelebilirim.”

Max *anladım* dercesine kafa salladı ama bakışlarını kadının dudaklarından ayıramadığından, Charlotte dudaklarındaki doku-nuşu hissetmeye devam etti.

“Oda temiz. Görünüşe bakılırsa artık yalnız kalabileceğine göre gitsem iyi olacak,” dedi Max sonunda. Ardından merdivenlerden indi ve başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıp gitti.

En iyisi buydu.

İkisinin de bu zayıflık anı, dudakların birbirine dokunduğu an, hakkında söyleyebilecekleri hiçbir şey yoktu.

Bir kez daha yapalım demek haricinde.

Bu muhtemelen her ikisini de olmak istediklerinden daha fazla sıkıntıya sokardı. İyi geceler demek ve her şeyi unutmak daha iyiydi, çünkü Max bir oyuncuydu ve Charlotte’ın hayatına böyle bir adamın girmesine ihtiyacı yoktu.

Bölüm 9

Max kartvizitin üzerindeki numarayı sabah sekizden önce üç kez aradı ama Morgan cevap vermedi. Zaten gerçekten cevap vermesini beklemiyordu. Her zaman her şeyi kendi istediği gibi ve istediği zaman yapıyordu. Hayatı boyunca cildi ve saçlarından başka sorumluluğu olmamıştı. Birlikte yaşadıklarında bu tarz işler için yoğun bir programı vardı. Onun haricindeki her şey olacağı zaman olurdu.

Max buna aldırış etmemişti. Kendine ait işleri vardı ve başkalarının yaptıklarını eleştirmek ona göre bir şey değildi. Morgan farklı bir felsefeye sahip olmasaydı halen birlikte olabiliyorlardı. Kadın yerinde duramayan ve sahip olduklarıyla yetinmeyen biri idi. Bu ilişkinin bu şekilde sona ereceğini çok öncesinden görmesi gerekiyordu.

Bunu görememek de sorunun kendisi kadar büyüktü.

Dikkatini daha fazla vermeliydi.

Telefonu kaldırdı, numarayı bir kez daha çevirdi. Sesli mesaj saniyesinde cevap verdi. Dördüncü mesajı bıraktı. “Morgan, sanıyorum ki halen hayattasın öyleyse arayıp çocuğun neler yaptığını

sormaya ne dersin? Akşama kadar senden haber alamazsam seni kayıplar listesine dahil edecek ve arabanı izlemeye alacağım.”

Bunu yapacaktı. Morgan’ın saçmalıklarına harcayacak zamanı yoktu. Max’in bir işi, bir hayatı ve küçük bir kıza bakmak yerine yapmak istediği şeyler vardı.

Zuzu’nun tatlı bir çocuk olduğunu yine de itiraf etmesi gerekiyordu. Büyük bir ihtimalle Max de küçükken böyleydi. Enerji dolu ve yaramaz.

Zuzu aklına gelmişken...

Oturma odasına göz attı. Zuzu televizyonun karşısına geçmiş, *hamster*’ların olduğu bir çizgi filmi izliyordu. Fare de olabilirlerdi. Öyle ya da böyle, küçük bir çocuk için en iyisinin ne olduğunu bilmiyordu.

“Ne izliyorsun, Zuzu?” diye sordu elindeki kartviziti cebine koyarken.

“Televizyon.”

“Hadi canı-” Bu cevabı alması normaldi çünkü soruyu üç yaşındaki bir çocuğa göre sormamıştı. “Ne hakkında?”

“Maymunlar.” Ekranda gördüğü şeyleri maymuna benzetememişti ama küçük bir çocuk ile ağız dalaşma girmeye niyeti yoktu.

“Çok güzel. Acıktın mı?”

“Kurabiye istiyorum,” dedi koltuktan inip ona doğru koşarak.

“Kahvaltıda olmaz.”

“Pizza istiyorum.”

“O da olmaz,” dedi kızı kucağına almadan önce. Kız kollarım adamın boynuna doladı ve yanağına öpücük kondurdu. “Lütfen?” dedi yalvararak.

Max güldü. Biraz da şaşırdı. Kızın küçük yaramazlıklarından memnun olmuştu. Sevimli, tatlı bir çocuktu ve onun çocuğu olsaydı, kendisinin sahip olamadığı bir çocukluk geçirdiğinden emin olmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Buzdolabından kraker ve son kalan peyniri aldı. Geçen gece yaptığı alışveriş listesini bulmak zorundaydı, çünkü bugün mutlaka alışveriş yapması gerekiyordu.

“Sana kraker sandviç yapacağım ve ardından işe gitmek zorundayım. Bugün Bayan Ida’nın yanında uslu duracaksın, tamam mı?”

Kız ellerini adamın yanaklarına koydu ve dosdoğru gözlerinin içine bakarak, “Sanmıyorum,” dedi.

“Ben sanıyorum. Eğer Bayan Ida sana bir daha bakamayacağını söylese mahvoluruz. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Kız ciddiyetle evet dercesine kafasını salladı.

“Büyük sorun var demek.” Onu yere indirdi ve dolaptan bir kâse aldı. Ayrıca bir kızartma tavaşı, iki ya da üç tabak ve birkaç bardağı vardı ama şu anda hepsi küçük bulaşık makinesinin içindeydi. Yıkanmamış halde. Bulaşık deterjanı alması gerekiyordu.

“Ben sorun yaratmam.” Zuzu ellerini kalçasına koymuş, alt dudağını uzatmıştı.

“Bayan Ida’nın yanında uslu duracaksın, tamam mı?” Krakerlerden birine peynir sürdü ve başka bir kraker ile kapattı.

“Al bakalım, çocuk.”

Kızı sandalyeye oturttu ve onu yerken kızı yalnız bıraktı. Ida birkaç dakika içinde evde olacağından, kadın gelmeden önce otur-

ma odasını toplaması gerekiyordu. Yere atılmış oyuncak bebekler vardı ve koltukların üzerinde kıyafetler duruyordu. Ofisten eve getirdiği her şey ortalığa saçılmıştı. Ida odayı bu şekilde gördüğü takdirde kalp krizi geçirebilirdi. Koluna kıyafetlerden birkaçını aldı ve misafir odasına doğru yönelirken kapının çaldığını duydu.

“Kahretsin!” dedi mırıldanarak. Elindekileri yatağa bıraktı ve koşarak kapıya gitti. Zuzu kapıya çoktan ulaşmıştı ve açmak için var gücüyle uğraşıyordu. Enerjik olması güzeldi ama diğer yandan kapının diğer tarafında kimin olduğunu bilmeden kapıyı açmasını istemiyordu. Ayrıca elinde üzerine peynir sürülmüş kraker parçası tutuyordu.

“Kapıyı açmama izin ver, Zuzu. Ayrıca kimin geldiğini bilmiyorsun.”

“İda geldi!” dedi bağırarak.

“Yine de beni beklemelisin.”

Bir sonraki sefer bunu vurgulamayı unutmaması gerekiyordu.

Kız yolundan çekildi ve Max kapıyı açtı.

“Günaydın,” dedi Ida güler yüzle. Pantolonu bol ve ütülü, mantosu eski, ayakkabıları rahattı.

“Erkencisin,” dedi cevaben.

İda böyleydi bu yüzden de alınmadı. “On beş dakika erken.” Kadın Zuzu’ya baktığında kızın elinde biriken kraker parçaları yere düştü. “Ama görüyorum ki tam da zamanında gelmişim. Elindekilerle birlikte benimle mutfağa gel güzelim.”

Zuzu’nun elini tuttu ve mutfağa doğru ilerledi. Büyük bir ihtimalle yolunun üzerinde duran ve kaldırılması gereken her bir kıyafeti, battaniyeyi ve oyuncakları aklına not ediyordu.

“Dağınıklık için özür dilerim, Ida,” diye söze başladı Max ama Ida elini kaldırdı ve *gerek yok* dercesine kafasını salladı.

“Özür dilenecek bir şey yok. Çocuk bakmak zor şey. Zuzu yaşında çocuğum varken dolu kirli sepetleri her yerdeydi ve yıkanmamış bulaşıklar tezgâhın üzerini kaplamıştı. Kocamın bana bulaşık makinesi aldığı günü kutsal gün ilan ettim inan bana!”

Mutfak bezlerinden birini aldı ve Zuzu’nun elini sildi. “Tabii ki çocukların bu yaşı çok çabuk geçiyor, bu yüzden dağınıklığı toplamak için çok fazla zaman harcamadığıma memnunum.” Zuzu’nun tekrar sandalyeye oturmasına yardımcı oldu. “Al canım kalanını masada bitirsen daha iyi olacak. Yemeğin bittiğinde bize geçeriz.”

“Bu konuda ciddi misin, Ida? Zuzu biraz-” Canavar diyecekti ama karşında duran kadının kullanmış olduğu dili takdir etmeyeceğinden emindi. “Sorun yaratabilir.”

“Torunlarım olduğunu unuttun herhalde. İçlerinden biri Zuzu’nun yaşına yakın. Küçük çocuklarla nasıl başa çıkıldığını biliyorum. Ayrıca hanımlar bir araya geliyoruz. Ve kahvaltıda Charlotte’nın kabak, kuru üzüm, limon ve yabanmersini dolgululu nefis çörekleri olacak.” Gözle görülür şekilde derin bir iç çekti.

Max iç çekmedi ama bir an için Charlotte çörekleri teslim ettikten sonra Ida’ya uğramayı düşündü. İnanılmaz çörekler hazırlıyordu. Bir insanın her gün yiyebileceği ve asla bıkmayacağı türden çörekler. Ayrıca kurabiyeleri, lezzetli köfteleri ve enfes patates püresi de vardı. Aslında doğruyu söylemek gerekirse dün akşamki öpücükten sonra Charlotte’nın elinin bir şekilde sihirli olduğuna dair söylentilerinin doğru olup olmadığını sorgulamaya başlamıştı.

Kaşları çatıldı ve düşüncelerini Charlotte'tan uzaklaştırmaya çalıştı çünkü onun hakkında düşünerek haddinden fazla zaman harcamıştı. "Kulağa hoş geliyor ama hem hanımlara hizmet etmek hem de Zuzu'ya bakmak zor olmayacak mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Hanımlar küçük kızınla tanışmak için can atıyor. Hepsi seve seve yardımcı olur." Battaniyeyi aldı ve özenle katladı.

"İda, sana daha önce de söyledim benim çocuğum olmad-"

"Şşş! Miniğin babası olduğunu reddettiğini duymasını mı istiyorsun?" dedi fısıldayarak.

Bunu istediğini sanmıyordu. "Söylediklerimizin tek bir kelimesini anladığını sanmıyorum."

"O çok akıllı bir çocuk, Max. Olmasa bile birinin onu reddetmesi çocuğun psikolojisi açısından iyi olmaz."

"Onu reddetmiyorum. Ben sadece diyorum ki-"

"Düşünmeden konuşma. Babalık testini eline alıncaya kadar bekle. Ardından öyle ya da böyle herkese gerçeği açıkla."

"Ben de bunu planlıyorum."

"Çok güzel planlamışsın. Ama unuttuğun bir şey var, o da Zuzu konuştuğun her şeyi anlayacak kapasitede olduğu. Ve inan bana Max, gerçek şu ki hiçbir doğum kontrolü yüzde yüz değildir. Morgan ve sen kısır olmadığın süre-"

"İda, bu sohbeti gerçekten devam ettirmek istemiyorum."

"Nasıl çocuk yapıldığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi gülerek. Max de gülümsemeye çalıştı ama yaptığı mimik daha çok kaş çatmayı andırmış olmalı ki İda yanağını okşayarak, "İşe git artık. Belediye başkanı olarak geç kaldığın için sana özür mektubu yazmaktan nefret ediyorum," dedi.

“Evet, efendim.” Montunu giydi, şapkasını aldı ve kafasına taktı. Aslında daha on beş dakikası vardı ama Ida onu gönderiyorsa gitmekten mutluluk duyacaktı.

“Görüşürüz, babiş!” diye bağırdı Zuzu.

Max’ın kanı öylesine soğudu ki bir an için damarlarının donacağını sandı. Kıza *ben senin baban değilim* demek istedi ama kalbi buna elvermedi. Çünkü ya gerçekten onun babasıysa?

Tanrım! Bu korkunç bir şey olmaz mıydı?

“Görüşürüz, Zuzu,” dedi.

Zuzu, Max’e öpücük gönderdi ve Max de öpücüğü yakalayıp karşılık verdi çünkü çocukların oldukça hassas duyguları oluyordu.

Önceki geceki fırtına dinmiş, hava kuru ve sakin olmasına rağmen, dondurucu soğuk Max Corvette’ine doğru ilerlerken içine işledi. Garajdan tuz dolu çuvalı aldı ve basamakları tuzladı. Ida ve Zuzu’nun düşmesini istemiyordu.

Elindeki çuvalı garaja geri koyarken Charlotte arkasında beyaz bir duman bulutu bırakarak yavaşça araba yoluna girdi.

Yanında çörek kabı vardı ama kapıyı açıp yardım etmek için elini uzatmasının nedeni bu değildi.

Tanrım, bu adamın Charlotte arabasını park ederken Ida’nın araba yolunda olması gerekiyor muydu? Ve Charlotte kendini bu denli bitkin ve her yönüyle kötü hissederken; Max bu kadar dinlenmiş, enerjik ve mutlu görünmek zorunda mıydı?

“Günaydın, Charlotte,” dedi arabadan avcunun sıcaklığı kadının bedenine doğru kayarken.

Kadının botlarının içindeki ayakları birbirine dolandı ve bir an için bedeninin eriyeceğini sandı.

Elini çekti.

“Güzel bir gün, değil mi?” diye sordu gülümseyerek.

“Öyle diyorsan,” dedi mırıldanarak saçlarını en azından kurutacak zaman bulmuş olmayı dileyerek. Eski evin gıcırıltıları ve cama vuran buz gibi rüzgâr sabaha karar uyanık kalmasına neden olmuştu. Bunun için de yataktan kalkıp pişirme işine başlamayı üç kez erteledi. Tüm bunlar dört saat önce yaşanmış olduğundan sadece bir saat uyuyabilmişti. Sert bir bakış attı ve arabanın arka tarafına geçti.

“Pek sabah insanı değil gibisin?” Max, Charlotte içi çörek dolu kutuyu arabadan indirirken ona yardımcı olmaya çalıştı.

“Ben hallederim, Max. İşe gitmen gerekiyorsan hiç durma git.”

“Başka bir deyişle beni burada istemiyorsun.”

“Doğrusu uzun bir konuşma yapma havamda değilim.”

“Gecen zor geçmiş gibi?”

“Öyle de denebilir.” İçinde çöreklerin bulunduğu ikinci kutuyu da aldı. Limon ve yabanmersini dolgulu. Fırından yeni çıkmış, sıcak. Charlotte meyve ve vanilya kokusunu aldığı anda midesi guruldadı.

“Çarpan başka kapı oldu mu?”

“Hayır.” Ama çarpan kapının çıkarttığı ses haricindeki her türlü sesi algılamıştı. Gıcırdayan ahşap zemin. Ağır nefes alışları. Gereksiz zamanlarda perdelerin hışırdaması. Şu anda gün ışığında bunlar aptalca geliyordu ama dün gece Max ile birlikte tüm evi kontrol etmemiş olsalardı birinin onunla birlikte evde yaşadığına yüzde yüz emin olabilirdi.

“Korkmadın ama değil mi?” Beline dokundu ve Ida’nın evine kadar, kaldırım taşı döşeli yolda ona eşlik etti.

“Polisi arayacak kadar değil.”

“Şaşırmadım.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Sen sürekli yardım almak için arayacak birine benzemiyorsun.”

“Dün aradım ama.”

“Çünkü tehlikede olduğunu sanıyordun.”

“Polisi aramak için başka sebepler de mi var?”

“Zim’e sor. Her gün saat başı arıyor.”

“Zim’in kendine has kuralları var ama iyi biri. Çevirdiği gizli işlere rağmen.”

“Gizli işler?”

“Biliyorsun işte... Saman atundan su yürütmesi falan.”

“Bu Zim’in kişiliğini tasvir etmek için mükemmel bir tanım.”

Ida’nın kocaman evine doğru ilerlerken kıkırdadılar.

Mermer yer karoları, muhteşem yağlıboya tablolar ve Ida’nın torunlarının geride bıraktığı ayakkabı sepeti. Sevimli ve karışık bir ev. Charlotte bu eve birkaç kez gelmişti ve her seferinde bulduğu çocukça şeyler hoşuna gitmişti. Burası her çocuğun hayatında ziyaret etmesi ya da bir süreliğine kalması gereken bir yerdi. Tabii ki mermer yer döşemelerine gerek yoktu. Veya yağlıboya tablolara. Büyük ya da lüks bir yer olmasına da gerek yoktu. Sadece çocukların hoş karşılandığı, istendiği, beslenebilecekleri ve sevinebilecekleri bir yer olmalıydı. Charlotte’ın çocuğu olsaydı onun için isteyeceği şey bu olurdu.

Yemek odası koridorun solundaydı ve Charlotte çörekleri odada

bulunan kiraz ağacı masanın üzerine koydu. Yanında çöreklerden ve plastik tabaklardan başka bir şey getirmemişti. Ida her şeyi, küçük antika dolabında tuttuğu gümüş tabaklarda ikram etmeyi seviyordu. Charlotte dolabın alt kapağını açtı ve ihtiyaç duyduğu şeyi aldı.

“Çok eğlenceli tabaklar,” dedi Max kadının elinden tabakları alıp masaya koyarken.

“Çok eğlenceli bir aile. Ida büyük büyük torununa evlilik hediyesi olarak geldiğini anlatmıştı.” Ida’nın sıcak su ile doldurup servis yapacağı gümüş rengindeki çaydanlığı aldı. Charlotte’ın ailesinden yadigâr kalan tek şey yaralardı ama çok fazla düşünmemeye çalıştı.

“Çok güzel görünüyorlar,” dedi Max çöreklerin bulunduğu kutuya bakarak. “Ayrıca çok da güzel kokuyor.”

“Bu bir ima mı?” dedi takılarak, sohbeti gece aralarında yaşanan şeyden uzak tutmaya çalışarak.

Geç bir saatti. İkisi de yorgundu. Oda romantik ve hoş bir havaya bürünmüştü. Bu anı unutmak için kafasında binlerce sebep uydurmuş olsa da unutamamıştı. Ve Tanrı biliyordu ki kafasından silmek için çok büyük bir çaba sarf etmişti.

“İmalar adamı değilim. Bir şey istediğimde bunu söylerim.” Bakışları kadının dudaklarına odaklandı ve Charlotte o an öpüşünü bir kez daha hissettiğine yemin edebilirdi.

Charlotte bakışlarını kaçırdı ve boğazını temizledi. “Bunu bilmem iyi oldu.”

“Şimdi imaların adamı olmadığımı göre bir çörek almak istediğime dair açıklama yapmak istiyorum. Zuzu bu sabah beni çok meşgul ettiğinden bir şeyler yiyecek zaman bulamadım.”

“Hangisinden istersin?”

“Neyli var?” Oldukça uzun erkeksi kollarını masaya yasladı ve kutunun içine baktı.

Charlotte, adamın ellerini tekrar teninde hayal ettiğinde kaslarının gevşediğini hissetti.

Sessizce, derin bir iç çekti çünkü bunu yüksek ses ile yapmanın imkânı yoktu.

Gerçek şu ki, Max oldukça çekici bir adamdı ve kendisi çok geç saatlere kadar çalışan ve arkadaşlık ya da eğlenceye vakit ayıramayan bir kadındı. Biraz gevşemesi ve kendine zaman ayırması gerekirdi böylece yakışıklı yüzler ve kaslar aklını başından alamayacaktı.

Yakışıklı bir yüz.

Max’in yakışıklı yüzü.

“Ne tür çörek olduğunu tahmin mi edeyim?” dedi Max sessizliği bozarak.

Neyli çörek getirmişti?

Bu cevap o kadar da zor olmamalıydı. Sabahın beşinden beri onları pişiriyordu.

“Balkabağı?” Belki. “Limon.”

“İda yabanmersinli yaptığını söyledi,” dedi Max yardımcı olmaya çalışarak.

Charlotte, onaylarcasına kafasını salladı. “Doğru, yabanmersini.”

“Onlardan birini almak isterim tabii senin için bir sakıncası yoksa.”

Sakıncası yoktu.

Ama çöreği vermeden önce hangi kutuya koyduğunu bulması gerekecekti. Genelde bu problem olmazdı. Örnekleri biliyordu. Yüzlerce kez pişirmişti.

Bazı sebeplerden dolayı beyni çalışmıyordu ve düşünceleri donmuş hatta paramparça olmuştu. Bunun sebebi Max değildi. Bundan emindi. Bunun sebebini daha çok uykusuz bir gece, her tarafı çatırdayan eski bir eve ve yatak odasının üzerindeki tavan arasına bağlamıştı.

Kutuya baktı ve yabanmersini dolgulu çöreklerle en çok benzeyenlerden birini alıp çıkarttı ve Max'e uzattı. "Üzgünüm ama peçetem yok. Ida temin edeceğini söylemişti."

"Kumaştan ve şu eğlenceli gümüş rengindeki tabaklara uygun olacağına her türlü bahse girerim." Çörekten bir parça aldı ve gözlerini kapattı.

"Tanrım, çok lezzetli, Charlotte."

"Sağ ol." Çörekleri gümüş rengindeki tabaklara koyarak kendini meşgul etmeye çalıştı çünkü Max'i çöreğini yerken izlemek biraz samimi gelebilirdi.

Garip çünkü fırında pişirdiği hamur işlerini yiyen insanları her zaman izlerdi. Genci, yaşlısı, orta yaşlısı, neredeyse Apple Valley'de yaşayan herkesi beslemişti ve yaptıklarının tadını çıkaran insanlara sırtını dönme ihtiyacı duymamıştı.

Şu ana kadar.

Tepsileri evden getirdiği plastik ambalajla kapattı. Burada yapacak bir şeyi kalmamıştı. Ida zor biri değildi. Peçeteleri, çatal kaşık takımını ve tabakları o ayarlamıştı. Charlotte'ı desteklemek istemese kendi çöreklerini de kendi pişirirdi.

Ida bir tür belediye başkanıydı ve kasabadaki biri yeni bir iş kurduğunda onu desteklemek için elinden gelen her şeyi yapardı.

“Bitirdin mi?” diye sordu Max boş kutuları kucaklarken.

“Evet. Bir sonraki dağıtım için acele etmem gerek.”

“Programında kim var?” Adam kutuları aldı.

“Tek başına yapabilirim, Max.”

“Biliyorum ama neden yapasın ki?”

“Çünkü...” Mantıklı bir cevap bulamadı. En azından ona Brett’i anımsatmayan bir cevap.

Max birkaç saniye boyunca kadının sabırsızlığını izleyerek öylece bekledi. “Bir sebep düşünemiyorsun, değil mi?”

“Düşünüyorum.”

“Ama?”

“Paylaşmak istediğim bir sebep yok.”

“Böylesine bir şey söylemenin nasıl bir sorun yaratacağını biliyorsun değil mi?” diye sordu yemek odasından çıkıp omzuyla ön kapıyı açarken.

“Nasıl?”

“Benimle paylaşmak istemediğin şeyi öğrenmek istememe yol açar.”

“Önemli bir şey değil,” dedi Charlotte, Max’in konuyu değiştireceğini umarak.

Konuyu değiştirmeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Max öğrenmek istediğini öğrenmek konusunda büyük bir üne sahipti. Bu özellik mesleği açısından iyi bir şeydi. Charlotte bunun, Max’in Charlotte’ın geçmişi hakkında bir şeyler öğrenmeye çalıştığında işe yarayıp yaramayacağından emin değildi.

“Demek önemli bir şey değil, öyle mi?” Arabaya doğru ilerledi ve kutuları bagaja koydu. Aydınlık kış güneşi koyu sarıyı andıran saçlarında hareler oluşturdu. Tıraşlı, pürüzsüz cildi erkeksi yakışıklılığını ortaya çıkartıyordu.

Onu incelemeyi artık bırakması gerekiyordu.

Bunu başaramadığı takdirde onun etrafında zaman geçirmekten vazgeçmesi gerekiyordu. Ondan kaçınmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Yapması gereken tek şey Ida’nın yerinden, Main Caddesi ve Riley Parkı’ndan uzak durmaktı. Büyük bir ihtimalle markete de gitmemeliydi. Çünkü şu ana kadar orada da iki ya da üç kez Max’e rastlamıştı.

Arabanın bagajını kapattı ve elleri göğsünde, yüzünü kadına döndü. Gece mavisi gözleri parlıyordu. “Kendi işine bak demenin farklı bir yolu mu bu?”

“Evet.”

“Ve gerçekten yapacağımı mı sanıyorsun?”

“Neden olmasın ki?” Sohbeti sonlandırmayı amaçlayarak sürücü koltuğuna oturdu.

“Çünkü ben bir polis memuruyum. Meraklı olmak, cevap almak için karşı tarafı zorlamak ve insanların ne yaptığını ve yaptıklarının diğerlerini ne şekilde etkileyeceğini ortaya çıkartmak benim işim.”

“Potansiyel suçlu olsaydım söylediklerin mantıklı olurdu.” Anahtarı kontağa yerleştirdi ve arabayı çalıştırdı. “Ama değilim. Kasabaya kısa bir süre önce geldim ve şu ana kadar hiçbir vukuatım olmadı.”

“Pişirdiğin bitter çikolatalı kapkek çılgınlığı dışında,” dedi sırtarak. “Henüz tadına bakmadım ama muhteşem olduklarını duydum.”

“Kız arkadaşlarından birinin keklerle aklını başından almaya çalışmasına şaşmamam gerek.”

“Aslında birkaç ay önce çıktığım biri keklerden birini yedirmeye çalışmıştı.”

“Onları pişirmeyi bırakmadan önce olmuş olmalı.”

“Neden pişirmiyorsun artık? Kadınların yorumlarına bakılırsa keklerden bir servet elde edebilirdin.” Gözleri neşe içinde parladı ve Charlotte da eğlenmiş olmayı diledi. Sırıtıp, çift dolgulu çikolatalı kekleri şakadan ibaretmiş gibi davranabilmeyi diledi.

Ama şu anda öyle bir havada değildi. Özellikle de oldukça yorucu bir gün ve gecenin ardından.

“Başka insanların aptallığı yüzünden servet elde etmek istemiyorum,” dedi cevaben.

“Aptallık mı? Öyle mi düşünüyorsun?”

“Tabii ki. İnsanı birine âşık eden ya da aşkı devamlı kılan sihirli bir formül yoktur.”

Düz nemli saçlarını düzeltirken elinin titriyor olmasından dolayı rahatsız oldu. Bu tarz şeyler hakkında konuşmaktan nefret ediyordu. Bu tarz konular her zaman sesinin titremesine ya da acıklı çıkmasına neden oluyordu.

“Aslında bir formülü var,” dedi karşı çıkarcasına. “Ve birkaç malzeme.”

“Ne gibi?”

“Bağlılık artı dostluk ve paylaşılan ilgi alanları. Biraz tutku

ve hayranlık ve ortaya çıkan sonuç aşk için mükemmel bir tarif.”

“Bu kadar kolay olsaydı herkes bu tarife sahip olurdu.”

“Kolay değil ama basit. Büyükbabam ile büyükbabama ne-redeyse yetmiş yıl boyunca evli kaldılar. İda altmış yıldır evli. Problemi olan bizim jenerasyon. Günümüzde birçok insan evliliklerini birkaç yıldan fazla sürdüremeyecek kadar bencil ve sabırsız.”

“Halen bekâr olduğunu hatırlatmama gerek yok herhalde, Max.”

“Ama hatırlattın,” dedi adam cevaben.

Kadın gerginliğini kısmen üzerinden atmışçasına güldü. “Çok haklısın. Pardon.”

“Hey, doğruyu söylüyorum, ben de en az bahsettiğim kişiler kadar bencil ve kendimi düşünen biriyim,” dedi ve yüz yüze gelecek şekilde eğildi, ardından da güldü. “Ayrıca sen de bekârsın.”

“Bahsettiğin bağıllığı kaldıramayacak kadar yoğunum.” Haddinden fazla yaşlı. Haddinden fazla korkmuş. Aşk ile bağlantılı her konuda haddinden fazla.... Her neyse.

“Cuma gecesi bir arkadaş ile yemeğe çıkamayacak kadar yoğun musun?”

Dikkatle, “Arkadaşlarıma ayıracak zamanım her zaman var,” dedi Charlotte çünkü Max’in kendisinin tam anlamıyla zavallı olduğunu düşünmesini istemiyordu.

“Güzel, o zaman seni altıda alırım.”

Max kapıyı kapatırken Charlotte onu engellemek istercesine elini pervaza koydu. “Neden bahsediyorsun sen?”

“Akşam yemeği.”

“Seninle akşam yemeğine çıkamam!”

“Neden olmasın?”

“Kimseyle çıkmıyorum.”

“Bu bir çıkma değil.”

“O zaman ne?”

“Sadece iki arkadaşın akşam yemeği yemesi. Zuzu konusunda bana yardım ettiğin için teşekkür maiyetinde.”

“Gerek olduğunu düşünmü-”

“Bak ne diyeceğim,” Saatine bakıyormuş gibi yaptı. “Şimdi yola çıkmadığım takdirde geç kalacağım. Cuma görüşürüz.”

“Cuma seninle yemeğe çıkmıyorum!” diye bağırdı Charlotte ama Max çoktan arabasına binmiş, araba yolundan çıkmak üzereydi.

Cuma günü evinin önünde bitecekti.

Bundan kesinlikle emindi.

O gün evde olmaması gerekiyordu.

Arkadaşlarıyla buluşup sinemaya gidebilirdi. Kasabadaki sinemada vizyona girmiş yeni bir film olmalıydı. Sorun şu ki uzun zamandan beri bir arkadaşıyla dışarı çıkmamıştı. Arkadaş edine-meyecek kadar yoğundu ve dükkânının vitrini için para biriktiriyordu. Büyük bir ihtimalle son zamandaki ruh halinin açıklaması da buydu.

Dışarıda yemek yemek iyi gelecekti.

Ayrıca Max’i biraz daha tanımak ve onu kafasından atmak için zaman geçirmeye ihtiyacı vardı. Onaylarcasına kendi keline kafa salladı, çünkü etrafta başka biri yoktu, ve bir sonraki dağıtımını yapmak için aceleyle yola koyuldu.

Bölüm 10

Sonunda Morgan, gidişinden üç gün sonra, sabahın beş buçuğunda aradı. Max telefon çaldığında derin bir uykuda olmasına rağmen gözünü açtığı anda numarayı tanıdı. Son günlerde on ikiden fazla aradığından, numarayı ezberlemişti. Numarayı on beşinci kez çevirdiğinde artık kartvizite bakmasına gerek kalmamıştı.

Cep telefonunu komodinin üzerinden kaparcasına aldı ve kulağına yapıştırdı. “Sonunda arayabildin,” dedi gürlercesine.

“Fırsatını bulur bulmaz aradım seni.”

“Senin bir çocuğun var, Morgan. Fırsatını bulur bulmaz aradım, iyi bir açıklama değil.” Zuzu’nun konuşmayı duyup gelmesi ihtimaline karşı yatağın yanındaki sandalyenin üzerindeki kot pantolonu aldı ve giydi.

“Beni yargılamaya nasıl cüret edersin!” dedi Morgan kendini savunurcasına devam ederek.

“Sen çocuğunu aramamaya nasıl cüret ediyorsan öyle. Bana her gece seni soruyor. Telefonuna beş kez sesli mesaj bıraktı-”

“Ancak bugün dinleme fırsatı bulabildim. Arabam bozuldu ve yapılcaya kadar küçük bir kasabada kalmak zorunda kaldım.”

“Bunun Zuzu’yu aramamanla ne ilgisi var?”

“Çok ilgisi var,” dedi derin bir iç çekişle. Strateji değiştirmeye karar vermişti. Max bu konuda ne denli uzman olduğunu unutmuştu. “Cep telefonumun şarjı bitti ve şarj aletim yoktu. Büyük bir ihtimalle Zuzu’nun bavulunda kalmış olmalı.”

“Bavulda değil. Bundan kesinlikle eminim.”

“O zaman evde bıraktım,” dedi, sanki Max onu yalan söylemekle suçlamamışçasına. Bir şey istiyor olmalıydı.

“Ve sıkışıp kaldığım küçük kasabadaki dükkânlarda şarj aleti bulamadım.”

“Otelden arayabilirdin.”

“Otel mi? O kadar param olduğunu gerçekten düşünüyor musun? Zaten arabanın tamiri için param ancak yetti. İki gündür tek bir lokma yemedim çünkü yiyecek alacak nakit param yok. Çok zor durumdayım, Max. Hiç olmadığı kadar zor durumdayım. Bazı yaşlı kadınlar beni evlerinde misafir ettiler böylece sokaklarda kalmaktan kurtuldum.”

“Hı-hım, öyledir.” Eğlenceli bir Las Vegas otelinde, yanında yiyecek dolu bir tepsiyle Morgan’ı düşünmek onu büyük bir ihtimalle kötü biri yapıyordu ama ona inanmıyordu. “Zuzu’yu uyandırmam için bana bir dakika ver, bunu ona anlattırın.”

“Onu uyandırma. Uykuya ihtiyacı var.”

“Ama seninle konuşmaya da ihtiyacı var.”

“Daha uygun bir saatte tekrar ararım. Telefonumu şarj edebildiğim için zamanı düşünemedim. Sadece seninle konuşmak istedim.”

“Şarjın olmadığını sanıyordum.”

“Yok zaten. Tamirhanede arabamı tamir eden adamlardan biri ödünç verdi. Büyük bir ihtimalle az sonra pilim biter.”

“O zaman pilin bitmeden Zuzu ile konuşman için acele etsem iyi olacak.”

“Max, bunu yapmanı istemiyorum. Uykusunu almadığı takdirde huysuzlaşıyor.”

“Bendeyken hiç huysuzluk yapmadı.” Sıradan çocuklardan farklıydı ama bu başka bir konuydu.

“Çünkü sen mükemmelsin ve şu üç günde, dört yılda öğrendiğimden daha çok şey öğrendin,” dedi Morgan nefes almaksızın.

“İğneleme tam sana göre, Morgan.”

“Pislik.”

“Niyetim kötü değildi.” Zuzu’yu uyandırma niyetiyle misafir odasına yöneldi. Zuzu uyandıktan sonra yatağına dönmeyi reddettiğinde bu kararından dolayı pişman olabilirdi ama annesi ile konuşma fırsatını kaçırmamasını istemiyordu.

Morgan bir kez daha iç çekti. “Çok üzgünüm, Max. Uzun bir yolculuk yaptım. İş mülakatım yarın ve ona hazırlanmam gerek. Bu işe gerçekten çok ihtiyacım var. Bu işi alamazsam Zuzu’ya bakmaya devam edemem.”

Ona sen bakmıyorsun. Ben bakıyorum, demek istedi ama kadının acelesi vardı ve Max de kadının gerçekten ne istediğini bilmek istiyordu. Amacı kızıyla konuşmak değildi. Zuzu’yu sormamıştı bile.

“Yani? Durum umutsuzmuş gibi duruyor.”

“Sandığından çok daha fazla. Bana birkaç yüz borç verebileceğini düşündüm. Sadece işi alıncaya kadar.”

“Çok üzgünüm böyle bir şey olmayacak.”

“Neden ki?”

“Çünkü gerçekten paraya ihtiyaç duyduğunu düşünmüyorum, Morgan.” Zuzu’nun omzuna dokundu ve küçük kız yan dönerek yavaşça gözlerini açtı.

“Annen. Ona merhaba demek ister misin?”

“Sana onu uyandırmamanı söylemiştim!” dedi Morgan sinirle.

“Ona bakan kişi ben olduğuma göre sonrasında da onunla uğraşacak yine ben olduğumdan, onu kaldırıp kaldırmama kararını verebilirim.”

Elindeki telefonu Zuzu’ya uzattı ve kulağına götürmesine yardımcı oldu. Halen yarı uyuklu olduğundan gözkapaklarını açmıyordu.

“Annene merhaba de,” dedi Max.

“Anniş?” Yatağın içinde doğruldu ve telefonu Max’in elinden aldı. Saçları darmadağın olmuştu. Saçını kurutmadan yatırmamalıydı.

“Neredesin?”

Kıza doğru eğildi ve Morgan’ın söyleyeceklerini duymaya çalıştı. Ama duyabildiği tek şey Vegas ve para benzeri mırıldanmalardı.

“Tamam,” dedi Zuzu cevaben, Morgan konuşmaya devam ederken başparmağını ağzına sokarak. Zuzu başparmağını emerken annesi otuz saniye boyunca konuşmaya devam etti.

“Görüştünüz!” dedi Max’in duyacağı kadar berrak bir sesle. Telefonu Zuzu’nun elinden kaparcasına aldı.

“Kapatma!” Ama telefonu çoktan kapatmıştı. “Daha-” Zuzu’ya baktı. Küçük kız, bugüne kadar bir çocuğun yüzünde gör-

mediği bir gülümsemeyle ve sevimli, kocaman mavi gözleriyle ona bakıyordu.

“Kahretsin kapatmış!”

“Kahretsin kapatmış!” diye tekrarladı küçük kız. Önce çenesi titredi, ardından başparmağını ağzından çıkarttı ve ilk tanıştıkları akşamki gibi avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı. Tek bir farkla: Şu anda sadece ağlayan küçük bir kızın sesini değil Zuzu’nun sesini duyuyordu ve bu, bin kat daha kötüydü.

“Ağlama, Zu,” dedi - kızın yanaklarından süzülen gözyaşlarını gördüğünde. Kızı kucağına aldığı anda kız ellerini adamın boyuna doladı ama ağlamaya devam etti. “Tamam canım, geçti.”

Kızın sırtına hafifçe dokundu ve kendini garip ve ne yapacağını bilmez hissetti. Böylesine bir duyguya alışkın değildi. Acil durumlarda ne yapılması gerektiğini, suçluları alaşağı etmeyi, bebek doğurtmayı ya da yaralanmalara ilk müdahalede bulunmayı biliyordu. Bilmediği şey -çünkü bu güne kadar bilmek istemiyordu- kendinden geçmişçesine ağlayan bir çocuğun ne şekilde sakinleştirileceğiydi. Zuzu hıçkırdı ve Max, kızın akşam yemeğinde yediği makara ve elmayı kusup kusmayacağını merak etti.

“Şşş...” Kızın minik sırtını hafifçe sıvazladı. Morgan’ın Max’ten para koparmakla meşgul olduğu için kızıyla çok az zaman geçirmiş olması onu inanılmaz rahatsız etti. “Endişelenme, Zuzu. Anneciğin yakında dönmüş olacak.”

“Vegas’a gidiyor ve beni götürmüyor,” dedi Zuzu ağlayarak.

“Her şey yoluna girecek tatlım.” Ida ona sık sık *tatlım* diyordu. Ona iyi gelen bir şeyse Max için de bir sakıncası yoktu. “Biz burada daha çok eğleneceğiz.”

“Ama orada bir kale var. Ve prensesler,” dedi açıklama yapması durumu değiştirecekmiş gibi.

“Disney World’den bahsetmediğinden emin misin?” diye sordu Max.

“Ben Disney’e gitmeyeceğim. Vegas’a gideceğim. Annemle.” Küçük kız Max’in sırtına ne istediğini anlayamayacak kadar aptalmışçasına hafifçe vurdu. “Sen de geliyorsun.”

“Çalışmak zorundayım. Unuttun mu?”

“Hayır değilsin.”

“Zorundayım.”

Yüzü düştü ve gözyaşları yanaklarından sicim gibi süzüldü. Zavallı çocuk. Onunla on otuz saniyeden fazla sohbet edecek daha iyi bir anneyi hak ediyordu.

“Vegas’a gidebilir miyiz?” diye sordu.

“Bugün olmaz.”

“Yarın?”

“O zaman da çalışmak zorundayım.” Cuma günleri boştu ama kısa bir gezi yapmak istemiyordu. Zuzu ile birlikte DNA testi yaptırmak için randevu almıştı. Gerçeği bilmek zorundaydı. Öyle ya da böyle. Yapılacak doğru ve adaletli şey buydu. Küçük kızın babası olduğu kanıtlandığında bir sonraki adım için karar verebilirdi. Onu sonsuza kadar yanında tutabilirdi ki bu kesindi ama bunu düşünmek, ne kadar kötü olursa olsun, onu annesine geri gönderme seçeneğinden daha ağır basıyordu.

“Ama cuma günü seni parka götürebilirim. Salıncakta sallanırsın ve kaydıraktan kayarsın.”

“Ve dondurma?”

“Dışarısı dondurma yenemeyecek kadar soğuk.”

“Kurabiye?”

“Bakınız.” Zuzu’yu yatağa oturttu ve küçük kız top gibi yuvarlanarak örtüyü kafasına kadar çekti. Büyük bir ihtimalle koza-sından çıktığında annesinin geri gelmiş olmasını umut ediyordu.

Zuzu burnunu çekmeye başladığında Max ışığı kapatmış ve ayağını koridora atmıştı. “Ağlamıyorsun tamam mı, Zuzu?”

“Evvet!” dedi çığlık atarak. Adam ensesini ovdu ve kıza iyi geceler dedikten sonra odadan çıkabileceğini düşündü ama öylece çıkıp gidemeyecekti. “Neden ağlıyorsun?”

“Bir kurabiye ihtiyacım var, Maxi. Bir kurabiye şu anda ihtiyacım var!”

Max, Zuzu’nun gerçekten ihtiyaç duyduğu şeyin Morgan olduğunu düşünmüştü. Belki de annesinin sürekli olarak yanında olmamasına çoktan alışmıştı. İnsanın kalbini kıran bir düşünceydi ama doğrudu. Morgan da en az Max kadar çocuk sahibi olmayı istemiyordu. Bunu her buluştuklarında vurgulayarak söylemiş ve Max de bu konuda hemfikir oldukları için mutlu olmuştu.

“Hiç kurabiyem yok.” Kurabiyesi olsaydı kutunun tamamını vermeye hazırdı.

“Charlotte’ın kurabiyesi var,” dedi Zuzu iç çekerek. “Charlotte’a ihtiyacım var.”

“Charlotte yatağında. Uyuyor. Kasabadaki diğer insanlar gibi,” dedi mırıldanarak ama ışığı bir kez daha açmak zorunda kaldı. Onu yatağın içinde ağlayarak bırakamazdı.

“Uyumuyor. Kurabiye pişiriyor.”

Çocuklar alışkanlıklara çabuk uyum sağlıyordu. Son iki gün

boyunca Charlotte gün doğmadan geliyor ve insanlar ilk kahvelerini içmeden kurabiyeleri dağıtmış oluyordu. Onu mutfakta saçlarını atkuyruğu yapmış, mutfak havlusu omzunda, fırında pişirirken hayal etti. Üzerinde fırırlı mutfak önlüklerinden biri olmalıydı. Kurabiyelerini ve çöreklerini fırına atarken şarkı mırıldanıyor olmalıydı.

Şimdi orada olsaydı ellerini beline dolar, saçlarının kokusunu içine çekerti. Saçları tarçın ve şeker kokuyor olmalıydı.

“Dışarısı halen karanlık, Zuzu.”

“Karanlık değil,” dedi karşı çıkarak.

“Bak.” Onu ana caddeye bakabilmesi için pencerenin kenarına kadar taşıdı. Gökyüzü lacivert renkteydi ve binlerce yıldız karanlığın içinde parlıyordu. Uzaklarda, yüksekte duran Apple Valley Toplum Kilisesi, Riley Parkı’na tepeden bakıyordu ve kilisenin her yıl Şükran Günü’nde kurduğu İsa’nın doğuş sahnesi tek bir spot ışık tarafından aydınlatılmıştı. İsa doğuş sahnesini bulunduğu yerden göremiyordu ama ışık, altın bir fener misali derin bir sırtın ve evrensel gerçekliğin yolunu işaret eder nitelikteydi.

“Bu ne?” dedi Zuzu ışığı göstererek fısıltıyla. “Bir melek mi?”

“Hayır. İsa’nın doğuşunu gösteren bir sahne. Noel için. Biliyorsun değil mi bebeğim? İsa ve Meryem.” Morgan’ın onu bugüne kadar kiliseye götürüp götürmediğinden emin değildi. Birlikte yaşadıkları dönemde pazarları kiliseye gitmiş olsalar da her ikisi de çok fazla dindar değildi.

“Ve Joseph, koyunları ve melekleri mi?” diye sordu Zuzu. Görünüşe bakılırsa hikâyeye aşinaydı.

“Evet canım.”

“Gidip görebilir miyiz?”

Hayır demek istedi ama küçük kızın yüzünde karşı koyulmaz bir ifade vardı ve gözyaşları da durmuştu. Artık kurabiye, dondurma ya da annesinin yanına gitmek istemiyordu. Şu anda istediği şey çok daha mantıklıydı. Dışarısı kimsenin dışarıda olmayacağı kadar soğuk ve karanlık olsa da kızın ricasını geri çevirmek için bir sebep görmedi. Vardiyası sabahın erken saatinde başlamayacağı için bu fırsatı bir daha bulamazdı.

“Tabii ki ama üzerimize kalın bir şeyler giyelim. Dışarıda kocaka-” diyecekken cümlesini tamamlamadı. Zuzu ile konuşurken kullandığı dile dikkat etmesi gerekiyordu çünkü küçük kız adamın söylediği her şeyi kopyalıyordu.

Dolabın çekmecesini çekti ve Ida’nın büyük bir özenle yerleştirdiği kıyafetlere göz attıktan sonra bir pantolon ve pembe kazak çıkartarak Zuzu’nun yatağına bıraktı. Zuzu pembe rengi seviyordu. “Dışarısı çok soğuk olduğundan ben üstümü giyininceye kadar sen de bunları giy. Çorap giymeyi de unutma.”

Top haline getirilmiş çoraplardan birini aldı ve kızın bulunduğu tarafa attı. Zuzu kıkırdarak çorabı yakalamaya çalıştı.

Pete o anda Zuzu’nun yatağının altından kafasını çıkarttı ama Zuzu korkudan çığlık atmadı. Pembeyi sevdiği kadar yaşlı kedileri de sevdiğine karar vermişti. Max kedinin Zuzu’ya karşı hislerinden çok da emin değildi. Gerçi Pete sevimli, tonton ihtiyar bir kediydi kimseyi tırmalamaz, ısırmaz ya da pençe atmazdı. Zuzu onu tarih toplantısının üyelerinin getirdiği berelerden birine bile sokmuştu.

“Pete!” dedi Zuzu çığlık atarak.

“İsa’nın doğuşunu görmeye gidiyoruz. Sen de gel. Bizimle gelebilir değil mi, Maxi?”

Hayır. Lanet olası kedi gelemes. Yol boyunca miyavlar.

“Araba ile gezmeyi sevmiyor, Zuzu.”

“Seviyoo! Seviyoo!” Karnının üstüne yattı ve Pete’in çirkin yüzüne baktı. “Değil mi, Pete?” Kedi miyavladı ve kocaman kafasını kızın kafasına sürttü.

“Sana bir şey diyeyim mi?” dedi Max, kızı ikna etmeye çalışarak. Kahveye ihtiyacı vardı. Kupalarca. “Ben giyinirken aranızda anlaşın.”

“Tamam,” dedi Zuzu ciddiyetle.

“Geri geldiğimde tüm kıyafetlerini giymeyi unutma.”

“Tamam,” dedi Zuzu bir kez daha, kıyafetlerine uzandığında. En azından kendi başına giyinebiliyor, yıkanıyor hatta dişlerini fırçalayabiliyordu. Her şey bir yana, Max’in düşündüğü kadar huzur bozucu bir çocuk değildi.

Max kapıyı kapattı ve odasına doğru ilerledi. Yoldan kahve ve birkaç şekerli çör almaya karar verdi. Zuzu büyük bir ihtimalle üzerinde bir miktar krema bulunan sıcak çikolata tercih ederdi. Büyüme çağındaki bir çocuk için mükemmel bir kahvaltı değildi ama Max’in enerji depolaması için gereken şey tam olarak buydu. Biraz şansı varsa Zuzu kiliseye giderken arabanın içinde uyuyakalırdı. Uykuya daldığı takdirde Max de kenara çekip biraz uyuyabilecekti.

Öleceğinden emindi. Kiliseye doğru giden buzlu caddenin ortasında, yüzü muhtemelen elinde taşıdığı kahveli keklerin bulun-

duğu kutunun içine gömülmüş şekilde duruyor olacaktı. Bedeni büyük bir ihtimalle sabah ibadeti için kiliseye gelen kadınlar tarafından yolun solundaki ağaçların altında bulunacaktı. Bazı talihsiz kadınlar, Charlotte'ın yerde yatan cansız bedeninden kaçmak için soldaki ormanlık yola sapacak ya da daha kötüsü direksiyonu sağa kırıp ve Riley Parkı'na giden yokuştan aşağı kayacaklardı.

Öyle ya da böyle, yaşanabilecek muhtemel kazalar ve Charlotte'ın donmuş cesedi, uzun bir süre boyunca Apple Valley'nin konuşma konusu olacaktı.

Hoş bir düşünce değildi ama düşünmeden edemiyordu. Yürümeye başlamadan önce Apple Valley Toplum Kilisesi yolunun ne kadar dik olduğunu fark edememişti. Dışarıda buz gibi esen rüzgârda on dakika geçirinceye kadar havanın ne denli soğuk olduğunu da fark etmemişti. Hiçbir şeye yaramayan arabasına ve yine hiçbir işe yaramayan lastiklerine bakmıştı. Arabanın yanına dönmek kiliseye gitmekten daha uzun süreceğinden yürümeye devam etmekten başka çaresi yoktu.

“Bunu atlatabilirsem spor merkezine üye olacağım,” dedi kendi kendine yemin ederek, vermiş olduğu nefes yüzünün önünde bulut şeklini alırken. “Ve her gün spor yapacağım ki aptal arabam bir dahaki sefere şu aptal tepeyi çıkamadığında ölümüne donmadan tepeyi birkaç adımda çıkabileyim.”

Tabii ki aşırı yüklenme kalp krizine yol açtığı takdirde donarak ölme konusunda endişe etmesine gerek kalmayacaktı.

Elindeki kutuları düzenledi. Altı adet kahveli kek sabah altıda papazın evinde gerçekleşecek kadınlar duası sonrasında ikram edilecekti.

Papazın evi kiliseden yüz-yüz elli metre daha uzaktaydı. Ve böylesine korkunç soğuk bir havada bu oldukça uzun bir mesafeydi.

Homurdandı ve yürümeye devam etti. Uzaktaki pembe gökyüzünde güneş doğarken, dağların tepesi gri ve mavi tonlara boyanmıştı. Buz kaplamış ağaçlar ve çimler, sabahın ilk ışıklarıyla parlıyordu. Sarf ettiği çaba ve dondurucu soğuk yüzünden ölmek üzere olmasaydı, Charlotte durup manzaranın tadını çıkartmak isteyebilirdi.

İkisi de şu an için mevcut olduğundan, elinde taşıdığı kutular attığı her adımda daha ağırlaşarak ilerlemesini zorlaştırıyordu. Arkasından hırlayarak yaklaşan bir motor sesi sabahın sessizliğini bozdu. Hafifçe kenara çekildi ama yürümeye devam etti. Durduğu takdirde bir daha yürüyemeyeceğini düşünüyordu.

Max'in Corvette'i yanından geçti ve birkaç metre ileride durdu.

Mükemmel. Saat sabahın altısında soğuktan donmuş ve nefes nefese kalmış halde ölmek üzereyken görmek istediği son kişi Max'ti.

Sürücü tarafının penceresi indi ve Max kafasını uzattı. "Arabaya binmek ister misin?"

"Evet."

"Bekle." Arabadan indi ve kadının yanına doğru ilerlerken elindeki anahtarlar elinde sallandı. Kutuları kadının elinden aldı. "Dışarısı on derece, Charlotte. Arabanın içinde kalıp yardım için aramalıydın."

"Kimi arayacaktım? Tanıdığım herkes emekli. Sabahın köründe onları uyandırmak istemedim."

“Yani soğuktan donmayı mı tercih ediyorsun?”

“Tam olarak öyle değil.”

Sessizce güldü ve arabanın kapısını açtı. “Sen bin ve ben kuletarı arkaya yerleştirirken arabayı çalıştır.”

Anahtarları kadının kucağına attı ve kapıyı kapattı. Kadın anahtarları kontağına yerleştirmeyi denemedi bile çünkü beş dakikalık yürüyüş, parmaklarının donmasına neden olmuştu.

“Charlotte!” diye bağırdı arka koltuktan Zuzu coşkuyla. “Sen de bizimle İsa doğuşu mu görmeye gidiyorsun?”

“İsa’nın doğuş sahnesi mi?” diye sordu Charlotte küçük kıza gülümseyerek. “Oraya mı gidiyorsunuz?”

Zuzu evet dercesine kafasını salladı elindeki kâğıt bardağı gösterdi. “Sıcak çikolata içiyorum.”

“Tadı güzel mi?”

“Yanında kurabiye olsa daha da iyi olurdu,” dedi Zuzu, Max arabaya binerken.

“Zu, kurabiyemiz olmadığını söyledim sana.” Anahtarları aldı ve motoru çalıştırdı. “Ayrıca sana şekerli çörek aldım.”

“Anniş bana hep kurabiye alıyor,” dedi Zuzu.

“Anniş burada değil ama,” dedi Max cevaben ve Charlotte, Max’in bıyık altından söylendiğinden kesinlikle emindi.

“Charlotte bana kurabiye verir.”

“Max kurabiye yok dedi. Ayrıca yanımda sadece kahveli kek var.”

“Kiliseye mi gidiyordun?”

“Papazın evine.”

“Bu sabah ayın var, yanılıyor muyum? İda ayın bitinceye kadar Zuzu’ya bakamayacağını söyledi.”

“Bebek bakıcısı bulamadın mı daha?”

“Düşündüğümden çok daha zormuş bu işler. Cuma boş olduğumda birkaç kişiyle görüşeceğim.”

Charlotte Max’e, Zuzu’nun hafta sonu da kalıp kalmayacağı konusunu Morgan ile konuşup konuşmadığını sormak istedi ama Zuzu arka koltukta oturuyordu ve annesinin gitmiş olmasından dolayı nasıl hissettiğinden emin değildi.

“Çevredeki günlük bakım merkezleri ile iletişime geçtin mi?”

“Kasabada bir tane var ama dolu. Ayrıca burada ne kadar kalacağına dair bir bilgim yok.” Arabanın klimasını açtı ve içinde kahve bulunan karton bardağı uzattı. “Biraz kahve iç.”

“Eve gidinceye kadar beklerim.”

“Charlotte, dişlerin takırdıyor. Isınmaya ihtiyacın var. Kahveyi iç.”

“İç onu!” diye bağırdı Zuzu çığlık atarak. Karton bardağın dışı sıcaktı ve Charlotte donuyordu. Kahveden bir yudum aldı. Sıcak ve nefisti. Koyu ve acı. Normalde sabahları içtiği kahveden farklıydı ama aldığı yudum boğazını ısıttıktan sonra midesine yerleşti. “Sağ ol. Sıcak iyi geldi.” Kâğıt bardağı geri vermek istedi ama Max hayır dercesine kafasını salladı.

“İç hepsini. O kadar çok kahve içtim ki sinirlerim tepeme çıkacak.”

“Uzun bir gece miydi?”

“Sabahın köründe aşağı yukarı beş buçukta telefonum çaldı.” Dikiz aynasından arabanın arkasına baktığında Charlotte, Morgan’ın aradığını anladı.

“Bu iyi bir şey, öyle değil mi?”

“Kötü. Bazı insanlar hak etmi-” Bir kez daha aynaya baktı. “Şu anda doğru zaman değil. Cuma akşam yemeğinde konuşuruz.”

Akşam yemeği. Evet.

Charlotte bu konuyu unutmaya çalışmıştı. Tabii ki kendi kendine yemeğe çıkmanın iyi bir şey olduğunu söylemişti ama çıkacak dedikoduları şimdiden duyabiliyordu. Bu dedikoduların merkezinde olmak, istediği son şeydi. Araba Apple Valley Toplum Kilisesi var olduğundan beri papazın evi olarak hizmet gören küçük bir evin önünde durdu. En azından Ida öyle olduğunu söylüyordu. Anlattıklarına göre kilisenin ilk papazı eşine kendine ait bir ev vermek istemişti ve kilise cemaatine kilisenin arazisine bir ev inşa edip edemeyeceğini sormuştu. Cemaat üyeleri onun için bir ev inşa etmek istemiş ve her şeyi planlamış. İnşaat başlamadan önce kilisenin papazı hem kendisinin hem de karısının büyük bir eve ihtiyaç duymadığını açık ve net belirtmişti. Sadece kışın ısınan, yaz aylarında da serin olan iki odalı bir ev istiyordu.

Charlotte her iki mevsimde de bu evde bulunmuştu ve evin inşasında emeği geçen herkesin, papazın isteğini dört dörtlük yere getirmiş olduğunu söyleyebilirdi. İnşa edilisinin üzerinden yüz yıldan fazla geçmiş olsa da bu küçük ev, Natalie ve Jethro Fisher’a mükemmel bir yuva olmaya devam ediyordu.

“Burada kal,” dedi Max. “Kahveli kekleri eve ben götürürüm.”

“Sorun yok, ben halledebilirim.” Charlotte arabadan indi ve aceleyle bagaja doğru ilerlerken buzlu zeminde kayıp az kalsın düşüyordu.

Yavaşlaması gerekiyordu.

Max'ın önünde poposunun üstüne düşmek istemiyordu. Max kutuları arka bagajdan aldı ve Charlotte'a uzattı. Artık onları dik tepe boyunca taşımak zorunda olmadığından, eskisi kadar ağır gelmiyorlardı.

Eve varmadan ön kapı açıldı ve Natalie Fisher kapının eşiğinde göründü. "Charlotte! Gelmeni sabırsızlıkla bekliyordum! Araban nerede?"

"Tepenin başında. Birden tepeyi çıkmak istemediğine karar verdi."

"Şu tepe yayan çıkılamayacak kadar dik, öyle değil mi? Ama görünüşe bakılırsa seni tepeden çıkartacak seksi bir kahraman çıkıvermiş karşına," dedi Natalie gülümseyerek ve Max'in Corvette'inin bulunduğu tarafa el sallayarak.

Seksi kahraman mı? Papazın karısı her zaman bu şekilde mi konuşuyordu?

"Evet, sanırsam öyle oldu," dedi duyulmayacak kadar kısık bir sesle. "Kahveli kekleri nereye bırakmamı istersiniz?"

"O işi ben hallederim." Natalie kutuları aldı. "Bunlar için benden tek bir kuruş almadığına göre benim için daha fazla yorulmana gönlüm razı değil."

"Kekleri seve seve pişirdim ve yaptıklarımı sofrada sergilemekten büyük bir keyif alırım." Masaların özel bir görüntüye ve hissiyata sahip olmasını seviyordu. Müşterilerinin organizasyonun her bir karesinden zevk almalarını istiyordu. Görünüş, tat ve pişirmiş olduğu hamur işlerinin yaydığı koku.

"Çok hoş görünmelerini sağlayacağıma söz veriyorum," dedi Natalie. "Ama cemaate yaptıklarından daha fazlasını istemeye

hakkım yok. Ayrıca Max'in tehlike altındaki güzel hanımını daha fazla beklemesine gerek yok."

"Ben-"

"Sadece şakaydı, Charlie. Kekler için çok teşekkür ederim." Natalie kutuları kucağına aldı. "Pazar sabahı görüşecek miyiz? Alex Riley, Tessa ve Cade'in düğünü şerefine özel bir konser verecek."

Büyük bir ihtimalle gelmeyecekti ama Charlotte konsere gitmek yerine servisten sonra uyumayı tercih ettiğini itiraf etmek istemedi. "Programıma bakmam gerek."

Natalie güldü ve Charlotte da gülümsedi. "Affedersin. Reddedileceğini bildiği halde akşam yemeğine davet eden birini ekiyor-muş gibi gözükmek istememiştim."

"En azından yalan söylemiyorsun. Isaac Millwood'u tanıyor musun?"

"Kasabanın doğu kanadında çiftliği olan adam değil mi?"

"Aynen o. Onu parkta gördüm ve pazar günü onu görüp görmeceğimizi sordum. Gelmek istediğini ama çiftlikten yirmi dakikalığına ayrıldığı takdirde ineklerin kaybolacağını söyledi."

"Doğru olabilir."

"Olabilir. Tabii ki inekleri olsaydı. Şimdi seni tutmayayım da git. Max'in yanında göz kulak olması gereken küçük bir hanımefendi yok mu?"

"Zuzu mu? O arabada."

"Öyle mi?" Natalie Corvette'in bulunduğu tarafa baktığında keder ve hüznün karışımı bir ifade yüzünü kapladı. Natalie ve Jethro'nun çocuğu yoktu ama söylentiler doğruysa çocuk sahibi

olmak istiyorlardı. Charlotte uzun bir süre boyunca anne baba olmak isteyip de olamamanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu.

Natalie'nin koluna dokundu. "Neden yanma gidip merhaba demiyorsun?"

"Bu sabah olmaz. Yapacak çok şey var," dedi Natalie acı acı gülümseyerek. "Bir kez daha sağ ol, Charlotte. Herkes keklerine bayılacak!" Eve doğru ilerledi ve sabahın sesliğinde yankılan bir ses ile kapıyı kapattı.

Bölüm 11

Charlotte arabaya doğru ilerlerlerken Max, kahvesini bitirmiş olmayı diledi. Max ayrıca Charlotte'ın yürüyüşünün ne denli çekici olduğunu da düşündü. Zarif. Şık. Renkli önlüğü ve kısa montunun atındaki dolgun kalçaları.

“Charlotte!” diye bağırdı Zuzu arka koltuktan. “Haydi, İsa'nın doğuş sahnesini gö-re-lim!”

“Bence Charlotte sadece arabasına geri dönmek istiyordur, Zu,” dedi Max, uyarıda bulunurcasına.

“Ama neden?”

“Çünkü çok yoğun.”

“Bir kız hiçbir zaman eğlenemeyecek kadar meşgul değildir,” dedi Zuzu vurgulayarak.

“Bunu da nereden duydu?”

“Annişten.”

Tabii ki. Morgan ile tanıştıklarında felsefesi şuydu: Eğlen, seni iyi hissettiren şeyleri yap ve hayatın tadını çıkart çünkü bu dünyaya sadece bir kez geldin. Los Angeles'a taşınmasının, Apple Valley'ye geri dönüp annesinden ve babasından kalma evi satmasının ve kasabayı sonsuza kadar terk etmesinin nedeni de

buydu. Max onu yargılamıyor olsa da onunla hiçbir şekilde hem-fikir değildi. Özellikle de sözkonusu ebeveyn olmak olduğunda. Eğlence peşinde koşmak, kendinden başka birinden sorumlu olmadığın zaman sorun değildi. Ama resme küçük bir çocuk dahil olduğunda öncelikler değişmek zoruna kalıyordu.

“Charlotte küçük bir kız değil,” dedi Max, Charlotte arabaya binerken. “Yetişkin bir kadın.”

“*Kim* kadın?” diye sordu Charlotte.

“Sen.”

Charlotte, “Hım, teşekkürler mi demem gerekiyor?” dedi ve güldü.

Charlotte emniyet kemerine uzandığında adamın burnuna bedeninden yayılan vanilya ve tarçın kokusu geldi. “Tanrım, çok güzel kokuyorsun,” dedi.

Evet. Kahvenin geri kalanını içmeli ve kendine gelmeliydi.

Kadın kaşlarından birini kaldırdığında ağzının kenarı hafifçe gülümsüyormuşçasına şekil aldı. “Peki.”

“Demek istediğim... Kek kokuyorsun ya da kurabiye. Ya da lezzetli bir şeyler.” Tadı da öyle olmalıydı. Bakışları kadının dudaklarına odaklandı. Onların tadına bir kez daha bakmak isterdi. Kesinlikle. Charlotte’a doğru eğildi ve onun da kendisine doğru eğildiğinden emindi. Birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorları ve aralarındaki mesafe bir nefes kadar kısaldı.

“Gerçekten çok kötü bir fikir,” dedi Charlotte fısıldayarak ama geri çekilmedi.

“Neden?” diye sordu Max çünkü aklına bir sebep gelmiyordu.

“Kimseyle buluşmuyorum.”

“Eee ne olmuş?”

“Sen birçok kadınla buluşuyorsun.”

“Eskiden çok kadınla buluşuyordum. Birkaç aydan beri hiç kimseyle buluşmadım.” Kadının saçlarından bir tutam aldı ve parmaklarının arasında kaydırıldı. İpek gibiydi, dümdüz ve dokunması hoş. “Çok güzel saçların var, Charlotte.”

“Ve herkesle flört ediyorsun.”

Bu konuda haklıydı. Kadınlarla flört etmişti. Kadınları seviyordu. Tüm kadınları. İyi anneleri, iyi öğretmenleri ve iyi polis memurlarını takdir ediyordu ve kadınların takdir edildiklerini bilmeleri hoşuna gidiyordu çünkü dünyada kadınları takdir eden çok fazla erkek yoktu.

“Eğer söylediklerin gerçeklerden ibaretse flört sayılmaz,” dedi. “Ve saçların *gerçekten* çok güzel ve çok lezzetli bir şey kuyorsun. Çok sevdiğim bir şe-”

“Bebek İsa’ya gitmek için can atıyorum,” dedi Zuzu söze girerek.

Charlotte sinirleri bozulmuş gibi güldü ve öylesine ani bir hareketle geri çekildi ki kafasını neredeyse arabanın kapısına çarpacaktı. “Bu güzel bir fikir. Bunu mutlaka gerçekleştirmemiz gerek.”

Max aslında Charlotte’ı arabasına götürmeyi planlamıştı ama mademki İsa’nın doğuşu sahnesini görmek istiyordu itiraz etmeyecekti.

Yolun kenarında bulunan kilise, ihtişamıyla göğe yükseliyordu. Arkasında, yamaç boyunca uzanan bir mezarlıkta, yemyeşil ve bakımlı bir bahçede gri mezar taşları vardı. Rahip Fisher kiliseyi ve

çevresini bakımlı tutmak için çok çaba sarf ediyordu. Yapılması gereken bazı işlerde Max de ona yardımcı olmuştu. Max, Apple Valley'yi bir arada tutan topluluk ruhunu, ona aile kavramını ya da ailenin nasıl bir şey olması gerektiğini hatırlattığından çok seviyordu.

Doğuş sahnesi kilisenin bahçesinde tek bir spot ışığının aydınlatığı ahşap bir platforma kurulmuştu. O kadar büyüğü değildi. Kontrplaktan yapılmış eski bir fon ve eski bir yemlik kullanılmıştı. Max, düzeneği Jethro Fisher'ın depodan çıkarmasına yardım etmişti ve ahşaptan oyulmuş meleği çok kalın olmayan bir çerçevenin üzerine yerleştirmişti. Daha sonrasında çerçevenin dengede durması için destek sağlamıştı çünkü meleğin cemaat üyelerinin kafasına düşmesini istemiyordu.

"İşte orada!" diye bağırdı Zuzu arabadan. "İsa doğuş!"

"İsa'nın doğuş sahnesi," diye düzeltti Max, Zuzu arabanın camından sahneyi gördüğünden beri on ikinci kez.

"Evet! İşte orada. Haydi gidelim." Charlotte emniyet kemerini çözdü.

"Bekle canım. Önce biz inelim," dedi Max emredercesine. Kızın coşkusu karşısında kızmaktan çok eğlenmişti.

"Biraz acele edemez misin?" diye sordu. "Lütfen?"

Charlotte güldü. "En azından terbiyeli."

"Biraz sabretmeyi öğrenmesi gerek," dedi Max.

"Üç yaşındayken biraz zor."

"Noel'de dört olacağım," dedi Zuzu yarı beline kadar Charlotte'ın koltuğuna doğru uzanıp söze girerek. "Kocaman bir parti yapacağız ve binlerce balon olacak."

"Öyle mi?"

Zuzu onaylarcasına kafasını salladığında saçları yüzüne düştü. Max dışarı çıkmadan önce kızın saçlarını taramış olmayı diledi.

“Eveet!” dedi bir kez daha büyük bir coşkuyla. “Ve ayrıca kiliseye de gideceğiz ve bebek İsa’ya mutlu yıllar şarkısını söyleyeceğim ve ona balon vereceğiz. Haydi, gidip görelim ve bunları anlatalım.”

“Sanırsam gitmeliyiz,” dedi Charlotte ciddiyetle. Arabanın kapısını açtı ve inmesi için Zuzu’ya yardımcı oldu.

“Biliyor musun, Charlotte?” dedi Zuzu, İsa’nın doğuş sahnesine doğru ilerlerken.

“Neyi?”

“Çok ödemli bir şey düşünüyorum.”

“Önemli mi?” diye sordu Charlotte, Zuzu’nun elini bırakmadan, altlarındaki buzlu zeminde biraz sendeleyerek ilerlerken. Birbirlerinin gözlerine baktılar. Sanki uzun bir zamandan beri birbirlerini tanıyormuşçasına. O an aralarında bir bağ oluşmuş gibiydi.

Max, ikilinin adımlarıyla ya da konuşmalarıyla uyum içinde değildi ve bir an için kendini dışlanmış gibi hissetti. Onlarla birlikte bahçeyi geçerken ufukta doğan güneşin altındaki Apple Valley, huzur içinde uyumaya devam ediyordu. Noel ışıkları, sokak lambaları parlıyor, ana cadde boyunca birkaç otomobil kıvrılıyor, farların yaydığı morumsu ışık sabahın ilk ışıklarıyla karışıyordu.

“Evet. Önemli,” dedi Zuzu bu kez kelimeyi doğru telaffuz ederek.

“Bana ne olduğunu anlatacak mısın?” diye sordu Charlotte.

“Doğum günü pastamı yapıp yapmayacağını. Üzerinde pembe çiçeklerin olduğu, kocaman bir-”

“Zu!” dedi Max küçük kızın sözünü keserek. “Charlotte Noel döneminde sana pasta pişiremeyecek kadar yoğun olur.”

Zuzu’nun yüzü düştü ve Max küçük bir kızın hayalini bozduğu için kendini kötü hissetti.

“Mesele şu ki-” dedi açıklama yapmak istercesine.

“Tabii ki sana pasta pişirecek kadar zamanım var, Zu,” dedi Charlotte söze girerek.

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.” Charlotte kızın elini sıkı sıkıya tutarak bebek İsa’ya doğru ilerlerken, Zuzu’nun kulağına bir şeyler fısıldadı. Ve söylediği şey her neyse küçük kızı çok mutlu etmişti. Charlotte ile birlikte oyulmuş figürlerin önüne geldiklerinde ayakları yerden kesilmiş gibiydi.

Max kızın başının üzerindeki hayal balonlarını patlatmaktan nefret ediyordu ama Zuzu’ya olmayacak bir şeyin sözünü vermek ona göre doğru değildi. Buna Charlotte’ın hazırlayacağı devasa büyüklükteki doğum günü pastası da dahildi çünkü Zuzu çok yakında annesinin yanma dönmüş olacaktı ve her ikisi de hayatlarına ayrı ayrı devam edecekti.

Bir şekilde, şu an düşündüğü şey, birkaç gün öncesinden farklı olarak bu kez doğru değilmiş gibi geldi.

“Ona söz vermemen gerekirdi,” dedi Max, Charlotte’ın kulağına fısıldayarak. “Gerçekleşmezse hayal kırıklığına uğrayacak.”

“Gerçekleşmeyeceğini kim söylüyor?” diye fısıldadı Charlotte, gözü Zuzu’nun üzerinde, pamuk gibi yüzüne hasretle bakarak.

Max, Charlotte’ın kocasına ne olduğunu, ne kadar süre evli kaldıklarını ya da neden çocukları olmadığını sormak istiyordu.

Ama kendisinin bu zamana kadar neden bekâr kaldığı sorusuna cevap vermeden, Charlotte'ın da Max'in soracağı soruya cevap vermeyeceğini biliyordu.

“Noel’e daha beş hafta var. Burada o kadar kalmayacak.”

“Burada olmasa da pastayı bulunduğu yere götürürüm.”

“Çok fazla tanımadığın bir çocuğa doğum günü pastasını götürmek için arabayla Las Vegas’a mı gideceksin?”

Charlotte nihayet kafasını kaldırıp Max’le göz göze geldiğinde, Max onun gözlerinde öyle bir keder gördü ki göğüs kafesine tarifi mümkün olmayan bir ağrı saplandı.

“Zuzu’yu tanıyorum,” dedi Charlotte. “Ona on sekiz saat boyunca göz kulak oldum, unuttun mu?”

“On sekiz saat, ömür boyu bağlılık anlamına gelmez.”

“Hayır ama doğum günü pastası yapmaya yeter.”

“İki bin kilometreye yakın bir uzaklık varken değil. Las Vegas’a gidip dönmek iki gününü alır. Başında durman gereken bir işin var.”

Charlotte omuz silkti. “Genelde aldığım siparişlerin tümünü yirmi üçüne kadar bitirmiş oluyorum. Zuzu annesinin yanına dönerse yirmi ikisinde bitiririm. O akşam yola çıkarım ve Noel’de Vegas’ta olurum.”

“Ya Miami’ye dönerse ne olacak? Morgan’ın işi belli olmaz çünkü aradığı şey her neyse bulmak için bir yerden diğerine zıplar durur.”

Max, Morgan’ı tanıdığı kadarıyla işine geldiği takdirde Zuzu’yu Avrupa’ya bile götüreceğinden emindi.

“O zaman ya uçağa biner ya da doğum günü pastasını da gemiyle gönderirim.”

“Bunları yapmaya çalışman çok hoş, Charlotte ama halen Zuzu’ya umut vermemen gerektiğini düşünüyorum.”

Küçük kıza bakış attı ve kaşlarını çatı. “Ayrıca Noel’i evinden uzakta geçirmek istemezsin.”

Charlotte Noel’de evden uzak olmamak için bir sebep bulamıyordu. Emin olduğu bir şey varsa o da Noel’in takvimde diğer günlerden farksız olduğuydu.

“Neden olmasın? O günü birlikte geçireceğim bir ailem yok zaten. Endişe edeceğim bir kedim bile yok,” dedi Charlotte düşünmeden.

Aman Tanrım.

Max’in yüzündeki ifadesine bakılırsa ona acımişti ki bu, Charlotte’nın istediği en son şeydi. Birinin ona acımasına ihtiyacı yoktu. Yalnız yaşamak, biriyle birlikte yaşamaktan çok daha kolaydı.

“Demek istediğim,” dedi çabucak, “herhangi bir ayak bağı yok. İstedğim zaman istediğim yere gitmek konusunda özgürüm. Eğer Noel’i Vegas’ta geçirmek istersem bunu yapabilirim. Belki de gider biraz eğlenirim.”

“Belki ama ben yine de olacakları görür gibiyim,” dedi alçak ama biraz kaba bir ses tonuyla. “Zuzu için kocaman bir doğum günü pastası hazırlayacak ve kim bilir hangi otelde kalan Morgan’a göndereceksin. Sana teşekkür edip etmeyeceği hatta pastayı Zuzu’ya yedireceği bile belli değil. Ardından bir otele yerleşecek ve geceyi geçirdikten sonra ertesi gün eve geri döneceksin.”

Söyledikleri kulağa oldukça doğru geliyordu büyük bir ihtimalle arabada geceleyeceği dışında.

Las Vegas arabada geceleyebilecek kadar sıcaktı ve ona tasarruf imkânı sunacaktı.

Ama ne olursa olsun bunu Max'e itiraf etmeyecekti. Çünkü büyük bir ihtimalle onun Noel için tonlarca planı vardı. Birile-riyle kahvaltı, başka biriyle öğlen yemeği ve üçüncü kişiyle akşam yemeği. Charlotte da aynı şeyi yapabiliirdi. Tanıdığı herkes tarafından davet edilebilirdi ama mutlu aileler, mutlu çocuklar ve mutlu çiftlerle Noel gününü geçirmek onun için iyi zaman geçirmek anlamına gelmiyordu. Dekore edilmemiş sessiz evini ve romantik romanlarını tercih ediyordu çünkü bunlardan hiçbiri onu bugüne kadar hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Belki de bu şekilde düşünüyor olması onu acınacak hale soku-yordu ama bu umurunda değildi. Brett'in ölümünden sonra ken-diyle kalıp ona zevk verdiği için özür dilemek zorunda kalmaya-cağı şeylerle uğraşmaya karar vermişti.

"Sessiz kalmandan yola çıkarak, söylediklerime karşı çıkma-dığını varsayıyorum. Ki bu çok yazık olur. Eğer Vegas'a gidecek-sen bunun biraz da tadını çıkartmak gerek."

"Ben Las Vegas'a gittim ve oradayken biraz da tadını çıkart-tım," dedi Charlotte mırıldanarak ve orada bulunmasının asıl se-bebine çok fazla değinmek istemeyerek.

"Ne yaptın orada? Kumar mı oynadınız?"

Zaten evli olan bir adam ile evlendim.

"Birkaç gazinoya gittik ama orada ne yaptığımıza dair çok az şey hatırlıyorum." Zamanın büyük bir bölümünde yeni kocası-nın Charlotte'm düğünü ve balayı için biriktirdiği binlerce doları kumarda kaybetmesini izlemişti. Onu asla suçlamamıştı çünkü kocasının eğlenmesini istemişti. Ancak Brett'in de Charlotte'ın eğlenmesini istemesi gerekiyordu ve Charlotte'm bunu anlaması birkaç yılını almıştı.

“Oraya arkadaşlarınla mı gittin?”

“Öyle de denebilir.”

“Öyle denebilir ama demiyorsun?”

“Onun gibi bir şey.”

“Çok gizemlisin, Charlotte. Bunu biliyorsun.” Kadının alnına düşmüş bir tutam saçı uzaklaştırdığında neredeyse yirmi yıldır sahip olduğu yara izi ortaya çıktı. Parmağının kenarı, nasır tutmuş yara izinin kenarına dokunduğunda Charlotte’ın kalp atışı hızlandı.

“Benimle ilgili gizemli hiçbir şey yok,” dedi ama ağzı öylesine kurumuştur ki kelimelerin çıkmış olmasına şaşırdı.

Max’in sıcak tenine dokunmayı ve Max’in de onun tenine dokunmasını istedi ama bu çok büyük bir hata olurdu.

Olur muydu?

Çok da emin değildi. Güneş dağın tepesinden görünmeye başlayıp çimleri kaplamış çiğ pırıl pırıl parlarken emin olmasına imkân yoktu. İçini rahatlatan kış esintisi, Max’in tıraş losyonunu burnuna getirdiğinde de. Evinde, mucize ve aşk dolu bir kitabı okurken yalnız başına geçireceği Noel’i düşünürken de.

Kendini Max’in kollarına atma fikri bile ona büyük bir zevk veriyordu ve bundan utanıyordu.

Tabii ki adam öylesine bir beklenti içinde değildi.

Charlotte ahşaptan oyulmuş Meryem Ana heykeline doğru ilerledi. İsa’nın doğuş sahnesini her kim yaptıysa figürlerin yüzlerine insanı büyüleyen, muhteşem güzellikteki ayrıntıları eklemeyi ihmal etmemişti. Yüzlerdeki renkler aralık ayının soğuktan dolayı zamanla silinmiş olsa da harika görünüyordular.

“Gizemli olan ne biliyor musun?” diye sordu Charlotte, umutsuzca konuyu değiştirmek istercesine. “Karşımda duran şeyin yıllardan beri iyi durumda olması. İda bana aşağı yukarı kilisenin inşaatından beri burada olduğunu söylemişti.”

“Jethro öyle diyor. Apple Valley’nin ilk belediye başkanının döneminde bir sanatçıyla anlaşıp karısı için yaptırmış olduğunu düşünüyor. İsa’nın doğuşu figürlerinin bahçesinde olması en büyük arzusuymuş. Kadın öldükten sonra Daniel figürleri kiliseye bağışlamış. O zamandan beri de burada duruyorlar.”

“İnanılmaz,” dedi Charlotte, âdeta nefesi kesilmişti.

“Sana katılıyorum,” dedi Max ama figürlere bakmak yerine Charlotte’a bakıyordu.

Artık gitme vakti gelmişti çünkü adamın ona bakışı hoşuna gitmişti ve hiçbir şekilde ona engel olmak istemiyordu.

Zamanı öğrenmek için saatine bakıyormuş gibi yaptı. “Gitmem gerek. Başka bir teslimatım daha var ve geç kalmak istemem.”

Max, Charlotte yanından geçerken elini tutarak onu durdurmaya çalıştı ve başparmağıyla bileğini okşadı. “Sanırsam unuttuğun bir şey var.”

“Nedir?”

“Araban tepenin aşağısında.”

“Unutmadım.”

“O zaman Zuzu ile seni bulduğumuzda neredeyse donmak üzere olduğunu unuttun.”

“Güneş çıktı. Hava artık çok daha sıcak.” Üstelik yokuş aşağı yürüyecek olduğundan yorgunluktan ölmeyecekti.

“Hava ısınmış olsa da bunu çok da hissedemiyorum.” Adam çitin diğer tarafına emeklemeye çalışan Zuzu’ya baktı. “Zu! Hayır! Kıracaksın.”

“Bebek İsa kırılmaz,” dedi Zuzu, yapmak üzere olduğu şeyi ne pahasına olursa olsun yapacakmışçasına bakarak.

“Tabii ki kırılır ve kırılmaz olsa bile oraya girmen söz konusu bile değil. Bebeğin yattığı beşik yani yemlik çok narin.” Kızı kucağına aldı ve alırken bıyık altından bir şeyler mırıldandı.

“Ne dedin?” diye sordu Charlotte.

“Biraz daha fazla kahve içmeliydim dedim. Şununla başa çıkabilmek için alabildiğim kadar kafeine ihtiyacım var.” Zuzu’nun karnını gıdıkladı, ardından onu omuzlarının üzerine oturttu. “Haydi arabana geri dönelim.”

“Benim yüzümden acele etmenizi istemem. Kalm ve Zuzu doya doya İsa’nın doğuş sahnesinin tadını çıkartsın.”

“Yeterince tadını çıkarttığını düşünüyorum. Ayrıca birkaç saat içinde işe başlamam gerek ve dışarısı dondurucu derecede soğuk. Soğuktan donarsam çalışmam zor olacak.” Bir elini Zuzu’nun dengesini sağlamak için kullandı. Diğer elini de kadının beline doladı. Birileri onları bu şekilde görse çocuklarıyla birlikte arabalarına doğru ilerleyen bir çift olduğunu sanabilirdi.

“Çok şaşırdım.” Charlotte arabasına dönme konusunda savaşımayı bıraktı ve Corvette’e bindi.

“Hangi konuda?” Zuzu’yu bebek koltuğuna oturttu.

“Soğuk havaya dayanıklı değil miydin? Kuzeybatı soğuklarına alışkın olduğunu söylememiş miydin?”

“Öyleyim. Ben sadece hassas tarafımı kadınları etkilemek için kullanıyorum.” Direksiyonunun arkasından sırttı. “Bir sonraki dağıtım nereye?”

“Belediye binası. Şiir okuma günü. Wilkins’i tanıyor musun?”

“Morris ve Lambert’ın köşesinde oturan şu garip kadın mı?”

“Garip biri değil. Sadece-”

“Garip.”

“Ben çekingen diyecektim.” Charlotte, Alma ile Ida’nın üyesi olduğu kulüplerden birinin organize ettiği bir piknikte tanışmıştı. Kedili tişörtü, kedili eteği ve kedili küpeleriyle pikniğe gelen kadın, orada bulunanlardan oldukça farklıydı. Charlotte Alma’nın kedilere ev sahipliği yapan biri olduğunu hemen anlamıştı. Alma oldukça kibar davranmış ve evcil hayvanlarından sanki aile üyeleriymiş gibi bahsetmişti. Charlotte onun asla evlenmemiş olduğunu ya da çok genç yaşta kocasını kaybetmiş bir kadın olduğunu düşünmüştü.

Tabii ki Alma’nın beş kez evlendiğini sonrasında öğrenecekti. İkinci kocasıyla iki kez evlendiği hesaba katıldığında altı. Alma bu konuda konuştuğunda bundan gurur duyduğu her halinden belli oluyordu. Charlotte’ı gördüğü her sefer aynı konudan bahsediyordu.

“Çekingen mi? Alma’yı son gördüğümde tırnak batığı operasyonunu tüm detaylarıyla anlattı,” dedi Max arabayı park yerinden çıkartırken.

“Çekingen ama rahat hissettiği insanların arasında olduğunda konuşmayı seviyor.”

“Onu rahat hissettirdiğimi daha öncesinden bilseydim keşke.”

“En azından seninle evcil hayvanları hakkında konuşmuyor.”

“Dur tahmin edeyim altı düzine kedisi var.”

“Ve bir düzine fare.” Charlotte tavan arasından nefret ettiği kadar farelerden de nefret ediyordu.

Max kafasını salladı. “Şaşırdım demek isterdim ama şaşırmadım.”

“İlk faresinin, ikinci kocasının doğum günü hediyesi olduğunu söylemişti. Kocasını başından atmış ama fare kalmış.”

“Ben de fare istiyorum!” diye bağırdı arka koltuktan Zuzu.

“Hayır,” dedi Max kararlı bir ses tonuyla.

“Doğum günüm için.”

“Pete yer onu.”

“Pete faremi yemez. Yee-mez!” Zuzu’nun sesi titredi ve Max, elini gergin bir şekilde saçlarının arasında gezdirdi. “Bir çocuğun annesi sabahın beşinde aradığında bu tarz şeyler yaşanıyor.”

“Nasıl gitti?” diye sordu Charlotte sessizce çünkü konuşulanları gerçekten bilmek istiyordu.

“Beklediğimden farklı olmadı. Benden para istemek için aramış.” Sesi sertleşmişti.

“Çok üzgünüm.”

“Benim için üzülme. Benden bir şey istemeden önce hazırlıklıydım.” Dikiz aynasından baktı.

Charlotte, Max’in Zuzu’ya baktığını anladı. Annesini özleyen bir tek oydu. Zavallı küçük kız. Annesini seviyordu ama annesi ona çok fazla bağılıymış gibi durmuyordu.

“Zuzu ile konuştu mu?”

“Otuz saniye boyunca.”

“Hoş.”

“O hiç de hoş biri değil. Asla olmadı.”

“Ama yine de bir zamanlar onunla çıktın,” dedi.

“Genç ve aptaldım. Bağlılık gerektirmeyen bir ilişki istiyordum ve Morgan da benden farklı düşünmüyordu.” Omuz silkti.

“Birbirimizi hak ettiğimizi bile söyleyebilirsin.”

“Ne oldu?”

“Şimdi kimmiş bakalım meraklı olan?” Kadının yüzüne baktı ve kocaman gülümsedi. Çok hoş dudakları vardı. Ayrıca yumuşak. Bunu bilmemeliydi. Bunu bilmiyor olmayı diledi.

“Özür dilerim,” dedi mırıldanarak gözlerini kaçırmadan önce.

“Özür dilemene gerek yok. Bu konuda konuşmaktan çekinmiyorum. Bir süre boyunca Morgan ile birbirimize iyi geldik. Ardından yürümedi. Evleri ayırdık. O hayatına devam etti. Sanırsam böylece bitti.”

“Ama onun için bitmemiş?”

“Sanırım kocası ölünceye kadar onun için de bitmişti. Şimdi birine ihtiyacı var. Ve ben seçenekleri arasında en iyiyim.”

Zavallı Zuzu. Annesi istediğini elde etmek için onu kullanmaya devam edecekti. Görünüşe bakılırsa Morgan’ın istediği şey Max idi. En azından Max’in sunduğu güvence, yardım ve desteği istiyordu.

Max diğer arabanın yanma çektiğinde Charlotte arabadan inip gününe devam etmesi gerektiğini anladı. Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. En azından Max ve Zuzu’ya iyi gelecek bir şey. Yine de ikisi de hiçbir şekilde hak etmedikleri bir durumda olduğu için üzüntü duydu.

“İşini çok iyi yapıyorsun, Max,” dedi arabadan inerken.

“Şoförlüğünden mi bahsediyorsun?” dedi gülümseyerek.

“Zuzu’ya iyi bir baba oldun.”

Adamın suratı asıldı. “Bu konuyu daha sonra konuşsak olmaz mı?”

Charlotte, Max'in sinirlerine dokunmuştı.

İstemedен olmuştu.

Doğru olsa da olmasa da Zuzu ona aitti ve kıza çok iyi bakıyordu. Sadece bunu söylemek istemişti.

“Tabii ki. Sorun değil. Bu sabah bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.”

Max kafasını salladı. Gözlerine gölge düştü ve yüzünün ifadesi sertleşti. “Önemli değil.”

Charlotte bir şey söylemek istedi. Belki de Zuzu'nun babası olduğunu söylediğinden dolayı üzgün olduğunu ya da Zuzu'nun babası olsa da olmasa da kendi için bir şey fark etmeyeceğini söylemek istemiş olabilirdi.

Ama ağzını açmadan arabanın kapısını kapattı.

Max, kadın arabasma bininceye kadar bekledi ve ardından uzaklaştı. Araba görüş açısından kaybolduğunda Charlotte arabasını park ettiği yerden çıkarttı ve ana caddeye doğru ilerledi. Şiir söyleşisi için dağıtması gereken kekleri vardı ve bu iş sadece on beş dakikasını alacaktı.

Ambalajladığı kekleri belediye binasına teslim ettikten sonra bir sonraki teslimatına odaklandı.

Artık Max ve Zuzu'yu bir dakikalığına bile düşünmek istemiyordu. O pastayı yapacaktı. Zuzu'nun doğum günü için kocaman, pembe bir pasta yapacaktı. Her küçük kız özel bir pastayı hak ediyordu.

Anahtarını çantasından çıkarttı ve kapıyı açarken bir önceki sefer yaşadıkları aklına geldiğinden, bir anlığına tedirgin oldu. İçeri girdiğinde ev soğuksa vakit kaybetmeden çıkacak ve polisi bir kez daha arayacaktı.

Evin içi sıcaktı. Şükürler olsun. Yine de kapının kenarında bekledi ve kulak kabarttı. Çarpan bir kapı yoktu. Tavan arasından gelen ayak sesleri yoktu. Dolabın içinden ya da kanepenin arkasından da gelen olmadı. Evin içi boştu. Olması gerektiği gibi.

Evin boş olması bugüne kadar hiç canını sıkınamıştı ama geçenlerde sessiz bir eve adım attığında çocukluğundan beri sahip olduğu bir hayali hatırladı. Annesinden daha iyi şeyler yapmayı planlamıştı. Nasıl birini aradığından kesinlikle emindi. On iki yaşından beri günlüğüne yazıyordu. Pembe mürekkep ile mükemmel bir adamın tüm özelliklerinin yazılı olduğu günlüğü halen kutulardan birinin içinde olmalıydı.

Dükkânını açar açmaz boşluğunu doldurmak için bir evcil hayvan edinecekti ama bir erkekle beraber olmayacaktı.

Evet, evcil hayvan iyi bir fikirdi. Siparişleri dağıttıktan sonra eve geldiğinde küçük çılgın bir yaratık tarafından karşılanmak, evinin daha çok yuva gibi görünmesini sağlayacaktı. Hayatına bir düzine fare katmadığı sürece sorun yoktu.

Elini cebine attı ve beyaz tüyü çıkarttığında kaşlarını çatı. Birkaç günden beri cebinde olmasına rağmen oldukça iyi durumdaydı. Gertrude'un bu tarz şeyler hakkında batıl inançlı olması çok komikti. Sevgi ve iyi şans getiren bir melek tüyü mü?

Charlotte homurdandı. Şansa ve sevgiye inanmıyordu. İnandığı tek şey sıkı çalışmaktı.

Bir vazo buldu ve tüyü içine koyduktan sonra şöminesinin üzerine yerleştirdi. Bir daha alması gerektiğinde orada olduğunu hatırlayacağını umdu. Gertrude ya da Tessa onu ziyaret ettiğinde tüyü istedikleri takdirde alabilirlerdi.

Dört buçuk düzine kek, mutfak tezgâhının üzerinde onu bekliyordu. Dikkatlice saymıştı. İki kez. Çünkü Alma keklerin dolguları ve sayıları konusunda oldukça titiz davranmıştı. Tamı tamına kırk beş adet kek olmalıydı. Alma'nın yaşı. Mutluluk için de artı bir.

Keklerden altısının dolgusu taze elma aromasıyla dolu olmak zorundaydı. Charlotte'un içinde, altı kekin fare yemi olacağına dair güçlü bir his vardı. Ama Alma parayı ödediği sürece hiçbir sorun yoktu.

Buzdolabından donmuş tereyağını çıkarttı ve bir süre sonra oda sıcaklığında ısınan tereyağını pudra şekeri ile bir araya getirdikten sonra hafifçe erimiş çikolata ekleyerek kremsi bir dolgu elde etti.

Güzel görünüyordu. Harika kokuyordu.

Dolgu poşetini doldurdu ve işe koyuldu. Kalan keklerin yarısına çikolatalı dolgu ve diğer yarısına tereyağlı dolgu doldurdu. Ritimli çalışmayı ve hızlı sonuç almayı seviyordu. Bir saniyede keklerin içi boşken diğer saniyede içleri güzel karışımlarıyla doluyordu.

Keşke hayat yemek pişirmek kadar kolay olsaydı! Üzerleri kaplanan keklerle zarar vermek istemediğinden dikkatlice kütunun içine yerleştirdi. Güzel ve lezzetli duruyorlardı. Tam da Charlotte'ın istediği gibi. Üstleri ve içleri dolgu malzemesiyle kaplanmış keklerin aroması mideleri guruldatacak cinstendi. Birkaç tane daha yapmalıydı ama bir sonraki siparişi yetiştirmek için çok acelesi vardı. Ayrıca kiralamayı düşündüğü dükkân sahibi ile görüşmek için randevulaşmışlardı.

Dükkânı düşünmek bile mutlu olmasına neden oldu.

Belki de Nick Simon, binanın kirasını düşürecek kadar zor durumda olur ve Charlotte'a bir indirim yapardı. Ayda yüz dolar daha az ödeyecek olursa dükkânı göz açıp kapatmıcaya kadar tutmuş olacaktı.

Son iki keke uzandı, onları kutuya yerleştirdi ve gözlerini kırıştırdı. On adet kek. Burada on iki tane olmalıydı.

Muzlu fıstık ezmeli Elvis kapkeklerine baktı, üstlerinin kaplama malzemesi pırıl pırıl parlıyordu. Bunların hiçbirinde balkabağı dolgusu yoktu. Hızlıca Elvis kekleriyle bir kutu doldurdu. Doldurmak istedi ama sadece on bir tane vardı. Sadece on bir vardı.

“Tanrı aşkına neler oluyor?!” Buzdolabın içine baktı, tezgâha ve kekleri koyabileceği her yere baktı.

Hiçbir şey. Tek bir kırıntı bile yoktu.

“İşte bu çok kötü oldu.”

Kırk beş kek için ödeme almıştı ve onları teslim etmesi gerekiyordu.

Kırk iki kek ile gitmesine imkân yoktu. Tamam. Kafası biraz karışmış olabilirdi. Son dakika siparişleri ya da habersiz gelen misafirler için buzluğunda sakladığı bolca kek vardı. Haftada iki ya da üç kez kekleri tatmak için birileri geliyordu ve Charlotte sipariş almaktan her zaman haz duyardı.

Yedekteki keklerini sonrasında yerine koyacaktı.

Dondurucunun en arkasından yan yana konmuş plastik bir kap aldı ve üç vanilyalı kek çıkarttı. Diğerleriyle karıştırdığı çift çikolata dolgulu kekleri olduğu yerde bıraktı. Bunlar özel arkadaşlar için pişirilmişti. Hiçbir beklentisi olmayan evli ya da bekâr arka-

daşlarına ikram etmekten büyük bir keyif alacaktı. Kabı tezgâhın üzerine koydu. Kabı dondurucuya geri koymadan önce birkaç kek pişirip içini doldurmayı planladı.

Kekleri hızlı bir şekilde çözdürdü, içine ve dışına çikolata sosu doldurduktan sonra kutulardaki boşluklara yerleştirdi. Alma şikâyet ederse, özür dileyecekti ama okuduğu şiirin dışında herhangi bir şeye odaklanacağını sanmıyordu.

Her bir kutuyu kontrol etti ve içlerinin dolu, keklerin de devrilmemiş ve üstlerindeki kaplama malzemesinin mükemmel durumda olduğundan emin olmak istedi. Her şey güzel görünüyordu. Kriz aşılmış olduğundan yoluna devam edebilirdi ama yine de içinde bir huzursuzluk vardı. İki yıldan beri kek satıyordu ama bugüne kadar sipariş sayısında yanlışlık yapmamıştı.

Öyleyse nasıl olmuştu da kekleri eksik pişirmişti?

Arka kapıyı kontrol etti. Sadece kilitli olduğundan emin olmak için.

Kilitliydi.

Ön kapı da kilitliydi. Görünüşe bakılırsa eve girip birkaç keki ni yiyen biri olmamıştı.

O zaman gerçekten sayı konusunda hata yapmış olmalıydı.

Nasıl olduysa.

Ya da Zim onu ziyaret etmiş ve giderken atıştırmalık birkaç keki yanında götürmeye karar vermişti. Aslında çok da onun tarzı değildi ama her şeyin bir ilki her zaman vardı.

Kutuların hepsinin üzerini kapattı, peçeteleri, tabakları ve masa örtülerinden birini aldı. Dekorasyonu Alma temin edecekti. Umuyordu ki düşündüğü şey fare figürleri değildi.

Charlotte mutfağı kontrol etti. İlk dağıtıma çıkmadan önce mutfağı temizlemişti. Buzluktan çıkarttığı kap ve çözölmek üzere olan kekler haricinde hazırda. Üstelik zamanı da kalmıştı. Zamanı kalacak şekilde işlerini yapmış olmak çok hoşuna gidiyordu. Acele içinde banyoya yöneldi saçına şekil verdi ve biraz makyaj yaptı. Alma çok özel bir zevke sahipti ve farklı bir bakış açısı vardı. Ona göre çalışan insanlar profesyonel bir şekilde giyinmeliydi ki Charlotte bunun kesinlikle kot giymek anlamına gelmediğini biliyordu.

Üstünü değıştirmesi gerekiyordu. Üzerine bir etek ve gömlek ya da elbise giymeliydi. Biraz daha gösterişli duracak bir şey. Vakit kaybetmeden odasına girdi, dolabının içine baktı ve *vin-tage* bir kıyafet mağazasından aldığı kalın mavi çizgili elbisesini çıkarttı. Bu elbiseyi giyecek fırsatı hiç olmamıştı. Bir yandan akli halen keklerin sayısıyla ilgili problemde takılı kalmıştı. Daha dikkatli olmak zorundaydı. Bu sefer fazladan keki vardı. Ama bir dahaki sefer ne olacaktı?

Alma affeden ya da yapılan hataları unutan birine benzemiyordu ve memnun olmadığında ağzını kapalı tutacak biri kesinlikle değildi.

Acele içinde koridora döndü ama kekleri teslim ettikten sonra dükkân sahibi ile randevusu olduğunu hatırladığında olduğu yerde kaldı. Yanına fotoğraf makinesini alıp çektiğı birkaç fotoğrafı Zim'e göstermek istiyordu. Zim birkaç kez evini değıştirmiş olduğundan, duvarları boyamada ve yer döşemeleri konusunda yardımcı olabileceğini söylemişti.

Gerçekten yardımcı mı olacaktı engel mi teşkil edecekti emin değildi ama yine de fotoğraf çekeceğine dair ona söz vermişti. Üstelik Zim'in, dükkânı defalarca görmüş olduğundan emindi.

Derin bir iç çekti ve odaya geri döndü. Koridorun sonunda tavan arasına çıkan kapının önünde, yerde bir şey vardı. Yakınlaşıp eski iskelet anahtarı gördüğünde kalbi göğüs kafesinden çıkacakmış gibi atıyordu. Onu bıraktığında tavan arasına çıkan kapının kilidinde duruyordu.

Durmuyor muydu?

Geçen gece yaşananlardan emin olmasa da emin olduğu bir şey varsa o da kapının çarparak kapandığıydı. Polisin evde yalnız olduğuna dair söylediklerinden ikna olmamıştı. Aslında yalnız olduğuna inanmak istiyordu ama istemek ile gerçek arasında fark vardı.

Şu anda birileri evin içinde olup tavan arasındaki yatak odasında saklanıyor olabilir miydi? Başını eğdi, sanki böylesine bir durumda yardımcı olacakmış gibi.

Hiçbir şey duymadı. Ne bir çıtırtı ne de bir inilti. Nefes alışı verisi bile yoktu.

Evin içi bomboştu.

Her zamanki gibi.

Polisi arayabilirdi, zaten daha önce aramıştı ama yanlış alarmdı. Ve bunu bir daha yapmak istemiyordu.

Gerçi arayabileceği biri vardı. Keklerini teslim ederken Charlotte'ın evini gönüllü olarak arayabileceği biri. Max ihtiyaç duyduğunda her zaman arayabileceğini söylemişti.

Bunu sakın yapma.

Ahizeyi eline alıp Max'i arama.

Ona ihtiyacı yoktu. Kendi başına halledebilirdi. Yapması gereken tek şey merdivenleri çıkıp tavan arasında kimsenin olmadığını

ğından emin olmak için etrafa bakmaktı.

Kimi kandırıyordu?

Belki yapabiliirdi ama yapmayacaktı.

Korkak tavuğun tekiydi.

Ama Max değildi.

Tavan arası çıkmazıyla sadece Max başa çıkabilirdi ve başa çıktığını başkalarına anlatmazdı.

Ucunda iskelet bulunan anahtarı deliğe soktu ve kalın ahşap kapının ardında her kim varsa kapıyı kilitledi. İşi bittiğinde içinde keklerin bulunduğu kutuları arabaya taşıdı ve kesinlikle yapmaması gerektiğini bildiği şeyi yaptı.

Max'i aradı.

Bölüm 12

Charlotte'ın evi her zamanki gibiydi. Perdeler, Max'in evin içini rahatlıkla görebilmesi için sonuna kadar açılmış, ön kapı sıkı sıkıya kilitli ve verandanın ışığı yanık haldeydi. Evin içinde birileri girmiş olsa bile şu anda ona dair bir iz yoktu. Pencerelelerin levye ile açılmaya çalışıldığına dair bir iz yoktu. Ön ve arka kapı sağlamdı ve kilitleri mükemmel çalışıyordu.

Başka biri, anahtarı yerde buldum ve birileri tavan arasında saklanıyor diyerek aramış olsaydı Max arayan kişinin hayal gördüğünü düşünürdü. Ama yine de Charlotte'ı ciddiye almıştı. Zuzu'yu İda'nın evine bıraktıktan sonra ofise uğramadan üniformasını giymiş ve doğruca Charlotte'ın evine gitmişti.

Evin yanındaki dar patikada durup ikinci katın penceresine baktı. Hareket eden bir şey yoktu. Perdenin arkasından bakan biri de yoktu. Birilerin bakacağını düşünmüyordu zaten. Eğer fark edilmeden yalnız yaşayan bir kadının evinde saklanıyorsa kendini göstermek istercesine perdenin ardından bakmasına imkân yoktu.

Koridorun orta yerinde anahtarı bırakmasına da imkân yoktu. “Burada ne arıyorsun memur bey? Charlotte'ın evini arama izni

olmadan aramayı mı düşünüyorsun?” dedi sokağın karşı tarafından birileri.

Bakmaya bile tenezzül etmedi. Gertrude McKenzie’nin boğuk sesini tanıyordu.

“Daha çok ünlü röntgenci Peeping Tom olmayı düşünüyorum,” dedi cevaben.

“En azından güneş batıncaya kadar beklesen iyi olurdu. İnsanlar hakkında konuşacak.”

“Ben de bunu umut ediyorum. Biraz dedikodu fena olmaz.” Arkasını döndü ve alt katın açık penceresindeki Gertrude’u görünceye kadar Riley meydanını taradı. Yaşlı kadına gülümseyerek karşıdan karşıya geçti. “Camları açık tutamayacak kadar soğuk değil mi?”

“Tessa döndü.”

“Eee?”

“Eski mobilyaların yenilenmesine dair ders veriyor. Derse katılan yaşlı hatunların hepsi çiçek losyonunu şişesiyle dökmüş. Burası cenaze salonu gibi kokuyor.”

“Demek sen de hepsini soğuktan dondurmayı düşündün?”

“Yani. Tessa derslerden iyi para kazanıyor. Bu kıza yardımcı olmam gerek. İnanılmaz bir girişimcilik ruhuna sahip. Hatunlar moladan geri gelip mekânı kokutmadan burayı havalandırmak istedim. Şimdi söyle bakalım, sen burada ne arıyorsun?”

“Sadece etrafa bakıyorum.”

“Buna şüphe yok. Bana biraz daha bilgi vermeye ne dersin? Başkalarına aktarabileceğim, şöyle dişe dokunur bir şey?”

“Dişe dokunur bir şey olursa inan bana öğrenen ilk sen olacak-

sın.” Tabii ki yayılmasını istemediği bir şey olursa. Ki böylesine bir durumda en son öğrenecek kişi büyük bir ihtimalle Gertrude olurdu. İyi biriydi. Aynı zamanda eğlenceli ve sözünü asla esirgemeyen ama kendini ailesine ve değer verdiği insanlara kendini adanmış biriydi. Ama olmadığı bir şey varsa o da sessiz kalmaktı. Asla.

“Yalancı.”

“Gerçekten.”

Oldukça sesli kahkaha attı. “Bunu bildiğim iyi oldu. Bana ne yaptığını söylemesen Charlie için endişelenmem gerekip gerekmediğini nereden bileceğim? Başı belada değil, değil mi?”

“Charlotte mı? Başı ne zaman belada oldu ki?” diye sordu merak içinde.

“Yasal bir bela sayılmaz,” dedi Gertrude derin bir iç çekişle. “Daha çok *erkek* belası.”

Erkek belası mı?

Ortalıkta bahsi geçecek bir erkek olduğundan haberdar değildi ve bu fikrin hoşuna gideceğini de sanmıyordu.

Can yakıcıydı.

Bu fikrin hoşuna gitmediğini *biliyordu*.

“Ne adamı?” diye sordu istediğinden daha sert bir ses tonuyla.

“Polis olan sensin, onu da sen bulacaksın,” dedi Gertrude sinirle. Yüzünü pencereye yaslamış ve portakal rengi saçları darmadağın olmuştu.

“Biraz yardım fena olmaz,” dedi sabırla çünkü Gertrude konuşmayı seviyordu ama onun ağzından işe yarar bir bilgi almak, dikenlerin arasından çiçek kopartmaya benziyordu. “Tam olarak ne bulmam gerektiğini söylersen.”

“Bildiğim bir şey yok. Charlotte geçmişi hakkında ser verip sır vermez. Fark etmedin mi?”

“Ettim.”

“Çok güzel, işte bu,” dedi Gertrude biraz iğneleyici bir tavırla. “Yılın polisi olma yolunda emin adımlarla ilerliyorsun.”

“Öyle bir şey yok. Olsaydı çoktan seçilmiş olurdu,” dedi. Gertrude’un insanların damarına basmaktan hoşlanan biri olduğunu anlayacak kadar onunla çok zaman geçirmişti. Bazen geri çekilmesi gerekiyordu çünkü bu kadın sözünü asla esirgemezdi.

Konuya geri dönmek istiyordu.

Charlotte ve erkek belası.

“Bu huyunu çok seviyorum, Max,” dedi Gertrude kıkırdayarak. “Konuya değinip bilgileri ne şekilde elde edeceğini iyi biliyorsun.”

“Sahip olduğum en özel yeteneğimin farkına varıp beni takdir ettiğin için büyük bir mutluluk duydum. Şimdi söyle bakalım, Charlotte’ın hayatında bir erkek var mı?” diye sordu dobra dobra. Gertrude ile yarışmanın bir anlamı yoktu. O da en az Max kadar bundan nefret ediyordu.

“Şu an biri olup olmadığını bilmiyorum ama geçmişte bir tane olduğunu söyleyebilirim ve ona çok iyi davrandığını düşünmüyorum.”

“Sana bunu söyleten ne?”

“Kendisi dul, haksız mıyım? Genç, doğru değil mi? Kocaları hakkında hiçbir şekilde konuşmayan kaç dul tanıyorsun?”

“Çok fazla dul tanımıyorum.” Ama saniyesinde Charlotte’ın kocası hakkında konuşma konusunda ne kadar isteksiz olduğunu hatırladı.

“Biraz hayal gücünü çalıştır,” dedi kadın birdenbire gözlerini adamın gözlerine dikerek. “Bir kadın evlendiğinde tüm umutlarını ve arzularını evlendiği kişide bulmaya çalışır. Yıllar geçtikçe hayal kırıklığına uğrar ve aslında hayallerindeki prensinin başka bir adam olduğunu anlar. Ama prens, prensesinin hayatını cehenneme çevirmeden ölürse prenses bundan sonraki on yılını adamın ne denli iyi olduğuna dair şiirler yazarak geçirir.”

“İlginç bir teori.”

“Teori mi? Senden neredeyse kırk yıldan daha uzun bir süredir dünyadayım. Kadınlar hakkında senin rüyanda bile göremeyeceğin bir iki şey biliyorum.”

Bu konuda onunla tartışmayacaktı. “Bundan en ufak bir şüphe yok Gertrude. Ama tüm bunların Charlotte ile ne ilgisi var?”

“Kocasını hakkında konuşmuyor. Hem de hiç. Tek bir kelime bile. Asla. Ona sorulduğunda bile sadece yüzeysel bir şeyler söylüyor ve sorulara belli belirsiz cevap veriyor.”

“Fark ettim.”

“Ödülü hak ettiniz ve bundan sonra size dâhi diyeceğiz,” dedi mırıldanarak.

“Gertrude burada kalıp gün boyunca seninle sohbet etmek isterdim ama patronumun bundan memnun olacağını sanmıyorum öyleyse Charlotte’ın kocası hakkında ne düşündüğünü neden açıkça söylemiyorsun?”

“Bence adi herifin tekiydi.”

“Deme.”

“Sen sordun.”

Doğru.

“Sordum ve senden farklı düşünmüyorum.”

“Tabii ki düşünmüyorsun. Çünkü zekisin. Ve tahtaların da eksik değil. Ve *günahkâr* olduğun kadar yakışıklısın, ayrıca yirmi-otuz yaş daha genç olsaydım ben de-”

“Başka bir zaman konuşmaya ne dersin?” dedi Max kadının sözünü keserek çünkü Gertrude’un yirmi otuz yıl daha genç olsa ne yapacağını duymak istemiyordu.

“Demek istediğim, Max...” Alnını pencereye yasladı yeşil gözleri alev alev yanıyordu. “Charlotte genç ve hoş bir kadın. Çalışkan ve tatlı ve bugüne kadar tanıdığım en kibar kadın. Biri-leriyle tanışmak için dışarı çıkmalı ama kafasını yemek kitaplarına ve aşk romanlarına sokmuş ve zamanının çoğunu mutfakta geçiriyor.”

“Bunda kötü bir şey yok.”

“Ben var mı dedim? Ben sadece kasabada onunla zaman geçirmek için can atan birçok adam olduğunu vurgulamak istedim. Ve kendisi de istediği takdirde içlerinden dört-beş tanesinin parmağına yüzüğü vakit kaybetmeden geçireceğinden de eminim. Ama o kafasını kaldırıp bakmıyor bile.” Üzgün bir ifade ile kafasını salladı. “Adi herifin teki olan kocası hayatını mahvetmiş. Bunu bilmem için onun hakkında bir şey söylemesine gerek yok.”

Söyledikleri doğruysa Max’in hemfikir olmaktan başka seçeneği yoktu.

Charlotte kendini savunamayacak kadar gençti. “Bu konuda haklısın Gertrude. Şimdi izinle yapacak işlerim var.”

“Ne gibi? Bana halen ne aradığını söylemedin!”

“Biliyorum,” dedi sırtarak. “Sonra görüşürüz Gertrude.”

Uzaklaşırken kadının söylenmesi kulaklarını tırmaladı.

Gertrude işe. Melek gibi bir kalbi vardı ama âdeta bir ayyaşın ağzına sahipti.

Max, Charlotte ön kapıyı açık bırakmış olduğundan kolayca eve girebildi. Özenle parlatılmış ahşap yer döşemesinden, ön pencereden sızan güneş ışınları yansıyor. Şöminenin kenarına yerleştirilmiş dar bir vazunun içine beyaz bir tüy konmuştu. Charlotte bu eve taşınmadan önce bu ev bir süreliğine boş kalmıştı. İçinde oturan son aile ev küçük geldiğinden kasabanın dışındaki bir çiftliğe taşınmıştı çünkü yedi çocukları vardı ve sekizincisi de yoldaydı.

“Sekiz çocuk,” diye mırıldandı eve doğru ilerlerken. “Tanrı aşkına bu haddinden fazla.” Bir tane bile fazlaydı.

Zuzu sabahın tamamını sorular sorarak geçirmişti.

Nereye gidiyoruz?

Orada ne yapacağız?

Hava neden soğuk?

Gökyüzü neden mavi?

Kedinin adı neden Pete? Ona Sparkle diyebilir miyim?

Hayır. Kediye Sparkle diyemezdi.

Ona Glitter da diyemezdi.

Bu da bulduğu ikinci isim seçeneğiydi. Tavan arasına çıkan kapıya baktı. Anahtar, anahtar deliğindeydi ve öylece yere düşmesine imkân yoktu. Anahtarı anahtar deliğinden çıkartıp tekrar yerine takarken eldiven kullandı. Biraz paslanmış olsa da kilide kolayca oturdu. Yani bu şekilde kilide yerleştirilmiş bir anahtarın yere düşmesi imkânsızdı. Eski kapının cam tokmağı parmak izi

açısından mükemmeldi. Charlotte evde birilerinin olduğundan kesin emin olmasa da Max kapının tokmağını pudralamalıydı. Her ihtimale karşı her şeyi doğru yaptığından emin olmak için.

Ama bu biraz beklemek zorundaydı çünkü parmak izi kiti polis arabasındaydı. Kapının tokmağına dokunamayacağından dışarı çıktı. Ön kapıyı açık bıraktı ve arabasıyla üşenmeden polis merkezine gitti. Merkeze varır varmaz polis arabasına bindi ve Charlotte'ın evine geri döndü.

Charlotte'ın eski arabası araba yoluna park edilmiş olduğundan, polis arabasını kaldırıma park ettikten sonra arabadan indi ve parmak izi kitini arabanın bagajından kaptı.

Charlotte yarı yolda ona katıldı, saçları omuzlarına düşmüştü. Gösterişli olmayan mavi elbisesi dizlerinin biraz üzerindeydi. Mantosunun önünü iliklememiş olduğundan ince beline ve elbisenin yakasından görünen göğüslerine bir bakış attı. Tanrım, inanılmaz hoş görünüyordu.

“Gittiğini sanmıştım,” dedi Charlotte.

“Aslında birkaç dakika önce buradaydım ama polis arabasını almak için merkeze gitmek zorunda kaldım.”

Charlotte kaşlarını çatı ve ellerini mantosunun ceplerine soktu. Böylesine soğuk bir havada mantosunun önünü kapatmalı ve eldiven ya da en azından bir bere takmalıydı. “Bir şeyler bulabildin mi?”

“Henüz tavan arasına çıkmadım. Önce parmak izi almak için kapının kolunu pudralamak istedim.”

“Bunu yapmak istediğin için sana gerçekten teşekkür ederim, Max. Sana zahmet ver-”

“Teşekkür edecek bir şey yok, Charlotte. Zuzu’ya geçenlerde baktığın için sana geniş bir zaman ayırma borcum var. Ayrıca...”
-Kadının sırtına dokundu ve eve doğru ilerlerken de bırakmadı-
“Seninle zaman geçirmek hoşuma gidiyor.”

“Yine flört ediyorsun.”

“Yine doğruyu söylüyorum,” dedi onu düzeltircesine ve Charlotte kaşlarını çatışında karşılık olarak gülümseyerek.

“Kes şunu.”

“Neden?”

“Çünkü ben artık flört etmiyorum.”

“Bu, bir zamanlar flört ettiğin anlamına mı geliyor?” dedi tespitle bulunmuşçasına.

“Bir zamanlar herkes yapmamış mıdır bunu? Çocukken ve hayallerle dolu bir hayat bizi beklerken kendini oyunlara kaptırmak çok kolay. Sorun şu ki oyunlarda hep kaybeden bir taraf vardır.”
Kadının sesi alçalmıştı ama bakışlarında çok farklı bir şey vardı.

Bu şey her neyse onu, kabul etmek istemeyeceği kadar kızdırdı.

Hiçbir kadın, hiçbir zaman bir ilişkinin yaralarını taşımamalıydı ve hiçbir erkek bir kadının gözünde gölgeler bırakmamalıydı.

“Biliyorum,” dedi Max cevaben, Charlotte’ın sesine yakın, alçak ve basit bir ses tonu kullanmaya özen göstererek. Duygularından arındırılmış. “Ben oyun oynamam, doğrudan söylerim ve eğer bir kadını istersem onun bunu bilmesini sağlarım. Onunla flört etmem.”

Charlotte koridor boyunca ilerlerken omzunun üzerinden baktı ama gözlerinde halen gölgeler vardı. “O zaman laf olsun diye flört ediyorsun?”

“Doğruyu söylüyorum, çünkü herkesin arada bir toparlanmaya ihtiyacı vardır,” dedi düzeltircesine. “Birkaç güzel sözün kime zararı var? Ve iyice anlamın için söylüyorum, ben erkeklere de iltifat ederim.”

“Ah,” dedi Charlotte mırıldanarak şaşırmış ve dürüstlüğünden dolayı biraz da memnun. “Bunu öğrendiğim iyi oldu.”

Öğrendiğim iyi oldu?

Ne salakça laflar ediyordu böyle!

Charlotte söylediklerini geri almak isterdi ama artık ağzından çıkmıştı ve Max’in dudağının kenarında hınzırca bir gülümseme belirmişti.

“Demek istediğim,” dedi, konuşmaya devam ettikçe daha özel bir bölgeye adım attığını bilerek, “Oyun oynamayan adamlardan biri olman beni mutlu etti çünkü ben oyun oynayan insanlardan nefret ediyorum. Her zaman da nefret ettim. Ben daha çok içi dışı bir olan insanlardayım. Ve bir şey, söylenmesi gerektiği gibi söylenmeli. Ne demek istediğini açıkça söyle. Kimsen öyle-”

Kes şunu artık!

“Kimsen öyle ol?” Max, Charlotte’ın düşüncesini tamamlamaya çalıştı. Ama ağzından çıkan sözler yavan kaldı.

“Onun gibi bir şey.”

“Bunun sandığımız kadar kolay olmaması ne kadar kötü.” Parmak izi kitini açtı ve resmi bir iş yapmak üzereymişçesine ciddileşti. Bu, aralarında biraz mesafe koymak için iyi bir bahaneydi.

“Kahve içmek ister misin?”

“Bir tane daha içersem kahve zehirlenmesi yaşayacağım,”

dedi başını parmak izi kitinden kaldırıp. Çok güzel gözleri vardı. Bazı ışıklarda siyah görünen derin mavi.

“Kafeinsiz kahve yapabilirim.”

“Teşekkür ederim ama almayayım.”

“Portakal suyu?”

“Böyle iyiyim.”

“Birkaç kurabiyeye ne dersin?”

“Charlotte,” dedi gülerek, “Bu evin eşliğinden her geçtiğimde beni beslemek ya da sulamak zorunda değilsin.”

Bugüne kadarki en iyi kahkahasını attı. Böylesine bir kahkaha, bir odayı, bir evi hatta izin verildiğinde bir kalbi doldurabilirdi.

“Çok üzgünüm. Sadece alışkanlık.”

“Özür dileyecek bir şey yok. Sadece bana karşı sorumlu hissetmeni istemiyorum.” Parmak izi kitinden biraz pudra ve bir fırça çıkarttı. “Bana yardım etmek ister misin?”

“Sen yılların polis memurusun. Pudra sürerken yardımına ihtiyaç duyacağını sanmıyorum.”

“Bir şeye ihtiyacının olmaması, onu istemediğin anlamına gelmez. Daha önce de söylediğim gibi seninle zaman geçirmek hoşuma gidiyor.” Kapının kolunu büyük bir özen ile pudraladı ve bunu yaparken yaptığı işe tam anlamıyla odaklanmıştı.

Kadında adama bakmamasında rağmen tepkisini ve ona karşı olan ilgisini anladığına dair garip bir his vardı.

Tüm bu düşünceler kadının içinin titremesine neden oldu ve bedeni bir adım daha yaklaşmak için yalvardı. Ona yakınlaşmak için Max parmak izini alırken yardım ediyormuş gibi davranabilir ve bedeninden yayılan kokuyu duyabilirdi. Elini geniş omzu-

na koyarsa sert kaslarını ve gömleğinin altındaki sıcak bedenini hissedebilirdi.

Ya da canını kurtarırcasına koşup kaçabilirdi.

Aceleyle uzaklaşmak isterken neredeyse kendi ayaklarına dolanarak bu seçeneği tercih etti. Mutfağa geldiğinde durdu ama sarf ettiği efordan dolayı kalbi deli gibi atıyordu.

Charlotte'ın kendini toplaması gerekiyordu. Max güzel kokuyordu, harika görünüyordu ve Charlotte, gözlerini dudaklarından alamıyordu.

“Kes şunu!” dedi dişlerinin arasından.

“Bir şey mi söyledin?” diye seslendi Max koridordan.

“Hayır,” dedi yalan söyleyerek.

“Emin misin?”

“Evet.”

“Tamam. Sana güzel haberlerim var! Kapının kolunda bir çift parmak izi buldum.”

“Gerçekten mi?” Koridordan kafasını uzattı ve Max'in parmak izlerini yapıştırıcı banda almasını izledi.

“Bunların kime ait olduğunu düşünüyorsun?”

“Evin içinde kim dolaşıtıysa ona?”

“Ben, sen, Zim ve Zuzu.”

“Benim parmak izim zaten var. Zim'in parmak izi dosyada. Geçen yılki küçük hadisesi sayesinde.”

“Melek heykelini Riley ailesine teslim etti.” Heykel Apple Valley'nin ilk belediye başkanının karısı tarafından yapılmıştı. Zim, Gertrude'a savaş ilan etmiş ardından kendini kaybetmiş ve heykeli alıp götürmüştü.

“Parmak izleri halen elimizde. Seninkileri de aldıktan sonra işim bitmiş olacak. Zuzu’yu eleyebiliriz. İzler onun olamayacak kadar büyük.”

“Ya izler hiçbirimizle uyumlu olmazsa ne olacak?”

“Güzel soru.” Kapının tokmağına bir bant daha yapıştırdı. “Evinde kayıp olan bir şeyin var mı?”

Keklerin dışında bir şey yok ama o sayılmaz. Yoksa sayılır mı?

“Tam olarak değil.”

“Tam olarak değil mi? Yoksa yok mu?”

“Alma’nın siparişini hatırlıyor musun?”

“Şu çılgın fareli kadın? Evet. Hatırladım.”

“Kekleri bu sabah pişirdim. Ama tam olarak soğumadıkları için onları tezgâhın üzerinde bırakmıştım. Fishers’dan eve döndüğümde birkaç tanesi eksikti.”

Kapının tokmağından kafasını kaldırdı ama ifadesi nötrdü. “Şimdi sen eve birilerinin girip keklerini yediğini mi söylüyorsun?”

“Demek istediğim kekleri dikkatle saymıştım ama eksik çıktı. Ve bu daha önce asla olmadı.”

“Bu sabah evden ayrıldığında ön kapıyı açık mı bıraktın?”

“Hayır. Arka kapı da kilitliydi. İki kez kontrol ettim.”

“Kimsede anahtarın var mı?”

“Zim’de bir tane var. Gertrude ve Tessa’da da.”

“Hım.” Max kapıya yapıştırdığı diğer bandı da dikkatlice çıkarttı küçük şeffaf bir torbaya koydu ardından parmak izi kitini kapattı. “Belki de Alex buraya uğramış olabilir. Tatlıyı çok sever ve istediğinde anahtarı elde edecek kadar akıllı.”

Bu doğrudu ama Alex'in izin almadan eve adım atacağını ya da herhangi bir şey alacağına ihtimal vermiyordu.

"Alex iyi bir çocuk. Evime girip kek çalacağım sanmıyorum."

"İyi bir çocuk ama sonuçta çocuk. Çocuklar hata yapar ve sürekli olarak aptalca şeyler yapıyorlar."

"Bu konuyu Gertrude ya da Tessa ile konuşabileceğimi sanıyorum. Anahtarın yerinde olup olmadığından ya da birileri tarafından kullanılmış olduğunda emin olmak için."

"Evinde eksik olan bir şey olsaydı bu polisin işi olurdu. McKenzies'e ben göz hapsinde tutarım" dedi Max. Göz hapsinde tutarım? Sanki dosdoğru git ve yeğeniniz bir hırsız der gibi? Yüce Tanrım! Max kek savaşını başlatmak üzereydi!

"Oraya üniformalı gidip öylece suçlamada bulunamazs-"

"Dur bakalım." Bir elini havaya kaldırdı. "Oraya gidip herhangi bir suçlamada bulunacağımı asla söylemedim. Ben sadece göz hapsinde tutacağımı söyledim."

"Gertrude ile kıran kırana bir savaş başlatmadan nasıl yapacaksın bunu? Alex'e karşı ne kadar korumacı davrandığını biliyorsun. Kırılacaktır ve hayatının sonuna kadar benden nefret edecektir."

"Gertrude ile konuşmayacağım. Cade'e çıtlatacağım. O benden daha diplomatik biri ve soruşturmayı nasıl yöneteceğini iyi bilir."

"Soruşturma mı?! Sadece kayıp birkaç kek var, Max. Araba hırsızlığından bahsetmiyoruz."

"Hırsızlık hırsızlıktır. Küçük büyük fark etmez," dedi serinkanlılıkla. "Ayrıca çocuğu hapse atmayı düşünmüyorum. Eğer evine girip birkaç kek almışsa bedelini öder."

“Bedel ödemesine gerek yok. Onlar bizim komşularımız ve bir sonraki yirmi yılı onlardan kaçarak geçirmek istemiyorum.”

“Sana bir şey söyleyeyim mi?” dedi. “Yeteri kadar bilgi toplayınca kadar endişelenmeyi bırakmaya ne dersin? Alex’in kayıp keklerle hiçbir alakası olmaması da mümkün. Haydi ama. Tavan arasına bakmaya ne dersin?”

Kapıyı açtı ve merdiven basamaklarını çıkmaya başladı. Charlotte onu takip etti çünkü bir kez daha tavan arası korkusu hakkında yorum yapmasını istemiyordu. Ayrıca bu korkuyu artık yenmiş olduğunu düşünüyordu. Belki de tavan arasına başka bir isim vermeliydi. Üst kat odası? Barınak?

“Kahretsin,” dedi Max bıyık altından mırıldanıp Charlotte’ın bir adım önünde aniden durarak.

“Ne ol-” Charlotte odanın içini görünce cümlesini tamamlayamadı. Şifonyerdeki her bir çekmece açılmış, yatağın üzerindeki şilte de yere atılmıştı. “Aman Tanrım! Burada ne olmuş?”

“Göstermiş olduğun tepkiye dayanarak bu odanın bu hale gelmesi konusunda hiçbir fikrin olmadığını çıkartabilir miyim?”

“Evet.”

“Merkezi arayıp araştırma sürecinde bana yardımcı olacak birini çağırman gerek. Alt kata inip beni orada bekler misin?”

Aşağı iner miydi?

Hayır. Hele keklerini çalan bir manyak etrafta dolanırken asla.

“Burada iyiyim.”

“Charlotte, beni anladığını sanmıyorum.” Max yavaşça konuşup her bir kelimeyi vurguladı. “Beni alt katta beklemeni istiyorum.”

“Ama-”

“Haydi, ama.” Hafifçe kolundan tutarak merdivenlere doğru ilerlemesini sağladı. “Zaten tavan arasından nefret ediyorsun. Unuttun mu?”

Tabii ki unutmamıştı.

“Burada yapacak biraz işim var.”

“Ne tür bir iş?”

“Polis işleri. Parmak izi için pudralama. Kanıt arama.” Etrafına bakındı ve kaşlarını çatı. “Etraf dağılmış ama hiçbir şey zarar görmemiş.”

“Olay Yeri İnceleme Ekibi’ni mi arayacaksın?”

“Böylesine küçük bir kasaba ve oldukça küçük bir suç için değil. Gerçi yine de Cade’i arayacağım.”

“Belki de-”

“Biliyor musun, polis arabasından almam gereken birkaç eşya var. Seninle birlikte aşağı inerim.” Kadının kolunu tuttu ve kolunu sıkıca kavradı.

Mantosunu çıkartmamıştı ama yine de adamın dokunuşunu karnında kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Max her şeyiyle fazlasıyla erkeksiydi. Ve Cade’i arayıp olup biteni aktarırken sesinde en ufak bir panik ve mutfağa doğru ilerlerken hiçbir acelesi yoktu. Odada etrafına bakındı ve bakışları Charlotte’ın dondurucudan çıkartıp mutfak tezgâhının üzerine koyduğu kaptaki kaldı.

“Şunlar yenmeye hazır gibi duruyor.”

“Bir tane ister misin?” Charlotte kabı kaparcasına tezgâhtan aldı.

“Donmuş hallerini seviyorum. Bir tane çikolatalı alabilirim. Yukarıdaki işimi bitirinceye kadar benim için hazırlar mısın?” Kadına içinde dondurulmuş çikolatalı keklerin bulunduğu kabı uzattı. “Cade birkaç dakika içinde burada olacak. Ona tavan arasına gelmesini söyleyebilir misin?”

“Tabii ki, ama polis arabasından alacak bir şeylerin yok muydu?”

“Fikrimi değiştirdim.” Odadan ıktı ve Charlotte’ı elinde donmuş kek kalıbı ve eğer Max’e izin verirse adamın her şeyle ilgileneneğine dair bir his ile yalnız bıraktı.

“Ona izin ver artık lanet olası,” diye kendi kendine söylendi, keklerden birini yiyip diğer donmuşları tepsiye dizerken. Hepsini dizdikten sonra tepsiyi tezgâhın üzerine koydu. İş bittiğinde Emmett Lawrence’ın karısının doğum günü partisi için sipariş ettiği kekleri hazırlamak için limon ve yulaf ezmesi dolgusunu çıkarttı. Charlotte, Nick ile buluşana kadar kekleri hazırlamayı planlamamıştı ama ardından tavan arasında olup bitenleri görmek için randevusunu iptal etmişti.

Oldukça yolunda giden bir günde bu epey keskin bir dönüştü ama bununla başa çıkabilirdi.

Bir buçuk saat sonra pişip soğumaya bırakılmış keklerin mis gibi şekerli kokuları odanın içini doldurdu. Saate baktı ardından koridora yöneldi. Cade ve Max uzun bir süreden beri tavan arasındaydı. Belki de parmak izinden daha kötü bir şey bulmuşlardı.

Duvarda kanlı parmak izleri ya da tehdit notu?

Kafası kopartılmış bir oyuncak bebek? Bir ceset?

Tavan arasında gizlenebilecek bir sürü şey vardı. Tavan arası aydınlık, temiz ve hoş olsa bile.

Tavan arasına çıkan merdivenin başında durdu ve ışıkları yanan aydınlık odaya doğru baktı. “Yukarıda işler nasıl gidiyor?”

Cade merdivenin tepesinde göründü. “Bitmek üzere.”

“Bir şey buldunuz mu?”

“Rapor edilebilecek bir şey yok.” Merdivenden indi ve koridora adım atar atmaz derin bir nefes çekti. “Burası çok güzel kokuyor.”

“Fırında bir şeyler pişirdim.”

“Ben de mobilyalarını cilaladığınızı düşünmüştüm.” Gülümsedi ki bu, gözlerinin kenarının kırıışmasına neden oldu. “İyi misin?”

“Daha iyi olamazdım.”

“Hayır, bence değilsin.” Charlotte’a sıkıca sarıldı ve daha öncesinde defalarca yaptığı gibi omzuna vurdu. İyi bir adamdı. Evrende çok fazla bulunmayan ve hak ettiği kadını bulduğunda sonsuza kadar yanından ayırmayan adamlardan biriydi.

“Tamam. Belki de değilim,” dedi Charlotte itirafta bulunurcasına. “Birileri evime girmiş, Cade. Bu beni çok üzdü.”

“Birkaç parmak izi topladık. Sistemde eşleşme olup olmayacağını göreceğiz. Max tüm kapıların kilitli olduğunu söyledi.”

“Öyleydi.”

“Kilitler incelendiğinde oynanmamış olduğu tespit edildi. Tessa’nın dışında evinin anahtarı olan birileri var mı?”

“Sadece Zim ve onun da eşyalarımı karıştıracağını düşünmüyorum.”

“Ara sıra yasaları çiğnediği biliniyor,” dedi Cade kildi incelemek için arka kapıya doğru ilerlerken. “Ama bence geçen sene Miriam’ın melek davasından sonra tövbe etti. Kendisine ait ol-

mayan özel eşyalardan uzak durdu. Bu kilit çok sağlam değil. Kredi kartıyla bile açabileceğime her türlü bahse girerim. Bekle.”

Dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

“Durma kilitte,” dedi.

Charlotte söyleneni yaptı. On saniye sonra kapı açıldı.

“Gördün mü?” dedi Cade. “Çok kolay oldu.”

“Kolay olan ne?” diye sordu odaya giren, sarı saçları biraz dağılmış Max. Charlotte adamın saçlarını düzeltmek, gerilmiş ensesine masaj yapmak ve onu akşam yemeği ya da kahvaltılık bir şeylerle beslemek istiyordu.

“İçeri girmek.” Cade arka kapıyı işaret etti. “Charlotte’ın yeni bir kilide ihtiyacı var. En iyisi çift kilit kullanmak.”

“Evet.” Max kilide daha yakından bakmak için eğildiğinde tıraş kolonyasından yükselen şeker ve limonun narin esansı evin kokusuna karıştı. “Ne demek istediğini anladım. Vardiyam bittiğinde nalbura uğrar alırım. Biraz geç olacak ama kilidi bu gece senin için takabilirim.”

“Kendim halledebilirim.” Çünkü her konuda Max’e bağımlı yaşamaya başlamasına imkân yoktu. Aslında kötü niyetli bir erkek değildi ama yine de zamanın kalbini kıran da bir erkekti. Ve kalp bir kez kırıldığında bir daha tam anlamıyla iyileşemiyordu.

“Teklifin için yine de teşekkür ederim,” dedi ilave ederek.

“Emin misin?” Tezgâhın üstünde duran keklere baktı. “Çünkü bir iyilik olmayacak, karşılığını birkaç kek ile ödemek zorunda kalacaksın.”

“Sana zaten birkaç kek vermeyi planlıyordum,” dedi hatırlatırcasına. El ayak çekilip etrafında bir erkeğin olmasının ne denli

güzel bir duygu olduğunu düşündüğü bir zamanda, Max'in yanında olması istediği en son şeydi.

“Doğru.” Max tabaktan keklerden birini aldı. “Ama Zuzu ne olacak? Senin hamur işlerini seviyor.”

“Kim sevmez ki?” dedi Cade, çikolata ve vanilya dolguluk keklerden birini alıp ısırmadan önce. “Tessa’ya bunun tarifini vermelisin.”

“Versem yapar mı?” Charlotte’ın bildiği kadarıyla Tessa iyi bir aşçı değildi.

“Yapmaz ama senden satın aldığı birkaç keki ben pişirdim demişti. Sadece beni etkilemek için.”

“Tessa’nın çok fazla çaba sarf etmeden seni etkilediğini düşünüyorum ve o da bunu biliyor.” Charlotte güldü ve Cade’e kek dolu bir tabak uzattı. Daha fazla kek pişirebilirdi ve insanların keklerini sevmesi hoşuna gidiyordu. Terapi merkezinde tedavi gören hastalara da kek götürüyordu: Oradaki insanlar ikram ettiği kekeler için minnettardı. “Bunları neden evine götürmüyorsun?”

“Götüreceğimi biliyorsun. Artık caddenin karşısında oturduğuma göre istediğim zaman keklerinden tatmama kimse engel olamaz.”

“Kanun dışında,” dedi Max mırıldanarak.

Oldukça şaşırان Charlotte, Max ile göz göze geldi. Sinirli gözüküyordu ama Charlotte bunun nedenini tahmin edemedi. “Alabilirsin dediğimde hırsızlığa girmez. Ki ben de alabilirsin dedim.”

“Doğru.” Keklerin sarılı olduğu kâğıdı soydu.

Ah, aman Tanrım!

Ne yapmıştı?

Max'ın elinde çift çikolata dolgulu kremalı bir kek vardı. Aylardan beri bu kekleri pişirmiyordu ama yine de bir tane kalmış olmalıydı. Hem de Max'ın elinde.

Keki adamın elinden kaparcasına almak istedi ama bunu, Max onu deli sanmadan bunu ne şekilde yapacağını bilemedi.

Ayrıca sadece bir kekti.

Büyülü bir gücü yoktu.

Gizli bir aşk iksiri barındırmıyordu.

Kaliteli çikolata dolgusunun haricinde hiçbir şey yoktu.

Beyninin her bir hücresi bundan emindi ama yine de keki adamın elinden alıp çöp kutusuna atmak istedi.

Bölüm 13

Max davranmaması gerektiği şekilde davranmıştı.

Bunu biliyordu.

Charlotte'ın Cade'e karşı samimi davranması onu bir şekilde rahatsız etmişti. Sebep her neyse buna içerlemişti.

Belki de Charlotte'ın kendini yanında rahat hissettiği tek kişi olmak istiyordu. Charlotte'ın rahatladığını ifade eden gülüşünü sadece kendisi için istiyordu.

İşte o anda tüm dikkatini Cade'in meraklı bakışına yöneltti. "Charlotte haklı, Max. Şaka yaptım. Öylece evine girmeye niyetim yok, bana verecekleriyle yetinmesini bilirim."

Max onaylarcasına kafasını salladı ve kendini daha fazla gülünç duruma düşürmemek için kekine odaklanmaya çalıştı. Koyu renk yoğun çikolata dilinin üzerinde eridiğinde hislerinde bir patlama yaşadı. Şimdiye kadar birçok çikolatalı kekin tadına bakmıştı ama hiçbiri şu anda yediği kek kadar lezzetli değildi.

"Tanrı aşkına nedir bu?" diye sordu bir ısırık daha almadan önce.

"Sorun mu var?" Charlotte eğildi ve keke yaklaştı. Burnuna gelen vanilya ve şeker karışımı esans öylesine hoştu ki bu koku-

yu derinlemesine içine çekmek istedi. “Belki de yememelisin,” dedi mırıldanarak, yanakları kızarmıştı.

“Yedim bile. Yani endişelenmek için artık çok geç.” Parmasına bulaşan donmuş çikolata kalıntılarını yaladı. “Ayrıca eğer içinde zehir varsa bile mutlu bir adam olarak öleceğim. Bu, şimdiye kadar yediğim en lezzetli kekti.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu,” dedi Charlotte bakışlarını önce yere ardından tezgâha ve son olarak da tavana dikerek. Görünüşe bakılırsa Max dışında her şeye bakmak istiyordu.

“Ben de bir tane alabilir miyim?” Cade üstünde keklerin bulunduğu tabağa baktığında.

“Hayır!” dedi Charlotte neredeyse bağırmaya yakın bir ses tonuyla. “Demek istediğim artık bu keklerden yapmıyorum.”

“Neden ki?” diye sordu Max, Cade gülmeye başladığı sırada. Aslında gülmekten çok kakhaha atmıştı ve öylesine güçlü bir kakhahaydı ki bu, Max bir an için arkadaşının çenesine yumruk atmak istedi.

“Komik olan ne?”

“Kesinlikle hiçbir şey,” dedi Charlotte Cade’e, süper bir gücü olsa bakışlarıyla onu öldürebilecekmiş gibi bakarak.

“Hiçbir şey mi?” dedi Cade homurdanarak. “Az önce çift çikolata dolgulu keklerinden birini yemedi mi?”

“Ne olmuş yani?” dedi Charlotte ısrar ederek. Yanaklarının hâlâ kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordu. “Sadece kek işte.”

Bu konuda yanılıyordu. Yediği şey sadece bir kek değildi. İnsan cennetteymiş gibi hissettiren bir tat almıştı ve birkaç tane daha olsaydı onları da büyük bir afiyetle yiyeceğinden emindi.

Kahretsin!

Yediği basit bir kek değildi. O özel keklerden birini yemişti. Kasabadaki tüm kadınların, hayallerini süsleyen adamı ede etmek için sırada bekledikleri keki. Carla Mae Rhinefield'in birkaç ay önce elde etmek için yalvardığı keki. Kandırmaca değildi. Aslına bakılırsa, ona keklerin şeytanın işi olduğunu söyleyen birden fazla adama gülmüştü.

Ve halen gülmeye devam ediyordu.

"Çift çikolata dolgulu kek, değil mi?" diye sordu Max, Charlotte'ın bundan sonra ne ile dolduracağı boş kaba bakarak.

"Korkarım ki öyle. Onun kabın içinde olduğunu bilseydim dondurucuda bırakırdım ama yapmadım. Böylece-" dedi Charlotte omuz silkip az da olsa gülümsemeye çalışarak.

"Sonsuza dek birlikte olmaya mahkûmuz?" diye cümlesini tamamladı Max şaka yaparak.

Gerçi şaka yapar gibi değildi.

Ve kendine karşı tam anlamıyla dürüst davranmış olsa Charlotte gibi biriyle sonsuza kadar beraber olmanın çok da kötü bir şey olmayacağını söyleyebilirdi.

Tabii ki, asla evlenmeme, çocuğu sahibi olmama, ailesinin sahip olduğu ve ebeveynlerinin sahip olduğu kötü genleri aktarmama kararı almıştı. Ama hayat sürprizlere açıktı ve bunu bilecek kadar uzun yaşamıştı. İnsanlar değişebilirdi. Şartlar değişebilirdi. Hedefler, düşler ve düşünceler değişebilirdi.

"Sadece bir kekti, Max," dedi Charlotte tereddütsüz bir şekilde ve halen göz göze gelmemeye çalışarak.

Max, Charlotte'ın çenesini kaldırıp gözlerinin içine bakmasını

istiyordu ama Cade hem eğlenmiş hem de endişeli bir bakışlarla her ikisini gözetliyordu.

“Sanırsam burada işimiz bitti,” dedi Cade. “Haydi, ofise gidelim ve bulduğumuz parmak izlerine yakından bakalım, Max.”

Cade emir veren biri değildi ama şu anki tavrı emir gibi çıkmıştı ama bu Max’i rahatsız etmedi. Görev başındaydı, kasaba için çalışıyordu ve yapması gereken şeyler söylendiğinde yapmakla yükümlüydü.

Gerçi mesai saatinin dışındaydı.

Ama bu başka bir meeseleydi.

Dışarı çıktı ve polis arabasına ilerlerken Cade’in kızgın bakışını görmezden geldi. Gerçi Cade’in polis arabasına yaslanmış bedenini fark etmemek mümkün değildi.

“Bu kadar sinirliyken seninle ofise gitmem kolay olmayacak,” dedi Max sakın bir şekilde. Sinirlenmek için hiçbir sebep yoktu. Charlotte ve Cade birkaç yıldır arkadaşı ve değer verdiği insanları ölümüne korurdu.

“Charlotte ile aranızda neler oluyor?” dedi Cade doğrudan ve Max bu soruya cevap vermeden kurtulamazdı.

“Hiçbir şey. Şimdilik.”

“Bu da ne demek?”

“Ben bir şeyler olsun istiyorum demek.”

“Bu kasabada elde edemeyeceğin hiçbir kadın yok, Max. Neden Charlotte’ı rahat bırakıp başka birini bulmaya çalışmıyorsun?”

“Neden yalnızca iş ahlakım ve mesleğim hakkında endişe esip özel hayatımı bana bırakmıyorsun?” dedi Max öneride bulunur-

casına ve sesinin tonunu Cade'in ses tonuna eşit tutarak. İkisi arkadaştaı ama bugüne kadar aralarına bir kadının girmesine asla izin vermemişlerdi. Cade, Tessa'nın peşinden koşmaya başladığında, Max geri adım atmış olacakları izlemeye koyulmuştu.

Zaten Tessa da Max'e beş saniyeden fazla ilgi göstermemişti. Gözü Cade'den başkasını görmemişti. Büyük bir ihtimalle baştan beri öyleydi. Halen de devam ediyordu ve Max uzak durmuş ve burnunu Cade'in ilişkisinden uzak tutmuştu.

Cade dişlerini sıktı. Gözleri âdeta ateş saçıyordu. "Charlotte arkadaşım ve onun incinmesini istemiyorum."

"Ne zamandan beri kadınları incitiyorum ben?" diye sordu Cade kadar sinirli bir ses tonu ile.

"Ne zamandan beri mutlu olmak için birkaç gece çıkıp birkaç iltifattan fazlasını talep edecek kadınlarla ilgileniyorsun?"

"Ne istediğime henüz karar vermedim. Verdiğimde seni haberdar edeceğimden emin olabilirsin," dedi Max cevaben. Her bir kelimesi iğneleyiciydi. Böylesine bir tartışmayı yolunu kaybetmiş inekleri bir araya getirmek kadar az tercih ediyordu.

"Öyle mi? Sadece bilgin olsun, Charlotte'ın kırılmasını istemem. Kırılırsa bunu kişisel algılarım."

"Ben de. Şimdi tekrar gündeme gelmesi için bir sebep olunca ya kadar bu konuyu kapatmaya ne dersin?"

Cade bir süre boyunca yüzüne baktı ardından onaylarcasına kafa salladı. "İkimiz de bu konuda net olduğumuz ve nerede duracağımızı bildiğimiz sürece bunu uzatmanın bir anlamı yok. Ofiste görüşürüz."

Bir adım geri gitti, ellerini ceplerine soktu ve Max araba yolundan çıkıncaya kadar onu izledi.

Cade'i tanıdığı kadarıyla konuyu bir daha gündeme getirme-yeceğini biliyordu ta ki Max, Charlotte'ın canını yakıncaya kadar. Ki bu uzak bir ihtimaldi. Böyle bir şeyi asla yapmak istemezdi. En azından bilerek. Böyle bir niyeti asla olamazdı ama Charlotte beyaz çitli bir ev çocuklar ve bahçede kuyruk sallayan bir köpek isteyen kadınlardandı. Her gün yemek yapmayı ve akşam olduğunda ailesini masanın etrafına toplamak isterdi. Büyük bir ihtimalle kocasına omuz masajı yaparken insanın moralini yükseltecek konuşmalar yapacak ve tüm gününü sevdiği insanları mutlu etmenin yolunu bulmayı düşünecekti.

Max böylesine bir kadını takdir edip ona istediğini verecek ve mutlu edebilecek bir adam değildi.

Bunu istemediğinden değildi. Sadece hazır değildi... Bu kadar basit.

Radyoyu açtı, elini saçında gezdirdi ve saçına yapışmış küçük bir çikolata parçası buldu. Elinden bulaşmış olmalıydı. Kekin tadını bir kez daha almak için parmağını yalamak istedi.

"Kahretsin!" dedi mırıldanarak çünkü dönüp birkaç şey daha sormak istiyordu.

Bunu yapmayacaktı ama yine de Charlotte'ı cuma akşamı yemeğe götürecekti. Yardımları için teşekkür etmek ve belki de onu biraz daha yakından tanımak için.

Küçük bir yemekten kimseye zarar gelmezdi.

Sadece, bunun yeterli olup olmayacağından emin değildi.

Belki de lanet olası çikolatalı kek yüzünden kendini daha fazlasını isterken bulacaktı.

Charlotte'ın gece yarısı ana caddede yürümesinin birkaç sebebi vardı. Birincisi uyuyamamıştı. İkincisi ara kapısının kilidini ne şekilde değiştireceğine dair hiçbir fikri yoktu. Nasıl bir kilit alacağını bile bilemiyordu. Böylece evde oturup birilerinin kredi kartını kullanarak kapıyı açıp içeri girmesini bekleyemezdi. Ayrıca bir de...

Yani kendini yalnız hissediyordu.

Bu kadar basit.

Gürültülü bir ev istiyordu. Şu anda yaşadığı gibi sessiz bir ev değil.

Özellikle Noel telaşı içindeyken.

Yıllarca istediği her şey, evlendikten sonra sahip olacağını düşündüğü şeyler tıpkı Noel Baba'dan dilenen ama yerine getirilmeyen milyonlarca dilek gibiydi.

Aylardan beri gözüne kestirdiği dükkânın önünde durdu. İki katlı dükkânın ön cepheye bakan vitrini resim ile giydirilmiş olup üst katında depo ve ofis alanı mevcuttu. Alt kat fırın yapmak için ihtiyacı olan her şeye sahipti.

Şu anda düşünmesi gereken tek şey buydu. Eski, ölmüş hayalleri değil. Burnunu içeriyi görebilmek için vitrin camına bastırdı.

Ona ait.

Hissetmek istediği şey buydu ama yine de dükkânın önünde durmak içindeki boşluğunu doldurmuyordu.

Ellerini ceplerinin derinliklerine gömdü ve vitrinden uzaklaştı. Yirmi yedinci yaşından beri içini kemiren histen ve yaşam enerjisini alan mutsuzluktan kurtulması ya da buna neyin sebep olduğunu bulması gerekiyordu. Biriyle buluşma oyununa geri

dönmek ya da onunla uyumlu olmayan birini bulmak ve aynı şeyleri tekrar tekrar yaşamak istemiyordu.

“Bence bu deliliğin tanımı olurdu. Sürekli olarak aynı şeyleri yapmak ve farklı bir sonuç elde etmeyi beklemek,” dedi kendi kendine mırıldanarak.

“Ama kendi kendine konuşmak, deliliğin tanımı olamaz, değil mi?”

Korku içinde olduğu yerde sıçradı ve arkasını döndüğünde Max ile göz göze geldi.

“Nereden geldin sen?” diye sordu. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Bunun sebebi onu korkutmuş olması değildi. Çünkü Max erkek güzelliğinin canlı bir örneği idi.

“Senin evinden. Kilitini onaracaktım unuttun mu?”

“Buna gerek olmadığına hemfikir olmamış mıydık?”

“Hafızam çok güçlü değil. Uykusuzluğun sonucu.” Sırıttı, ki bu kadının kalbinin neredeyse göğüs kafesinden çıkacakmışçasına atmasına neden oldu.

Kendini toplayıp, sohbeti sıradan konularla devam ettirip, Max’in kollarına atılıp, kafasını omzuna yaslayıp kalbinin atışını dinlemeyi düşünmeye devam etmemesi gerekiyordu.

Zaafları onu mahvedecekti.

“Uyumana engel olan şey Zuzu mu?” diye sordu kadın vitrine bakmak için arkasını dönmeden önce.

Sadece hedeflerini aklında tut, gerisini düşünme dedi Max de kendi kendine, dükkânın içine bakmak için yanına yaklaştığında kendine hatırlatmada bulunurcasına.

“Yoo. Çok derin uyuyor. Düğünden beri boş saatlerde de ça-

lışıyordum. Ama artık Cade geri döndüğüne göre işler normale dönecektir.”

Güzel.

Sıradan şeyler hakkında konuşuyorlardı. Bununla başa çıkabiliirdi. Kendini aptal duruma düşürmeden sohbeti devam ettirebiliirdi. Bunu yapmayı umut ediyordu.

“Etrafında küçük bir kız varken işler nasıl normale dönebilir ki?” diye sordu Charlotte. Max Zuzu’nun hayatına girmesi konusunda şikâyetle bulunmamıştı ama Charlotte küçük bir çocuğun olduğu bir hayata adapte olmanın kolay olmayacağını düşünüyordu. Özellikle de yaşının çocuğu olmayan Zuzu ile.

“Zuzu ve ben normal bir hayat sürmeye çalışıyoruz. İkimiz de bu durumdan hoşnut değiliz ama alışmaya çalışıyoruz.” Nick’in dükkânından uzaklaştı. Kadın, adamın bakışlarının ağırlığını hissederken vitrin camındaki resme odaklanmaya çalıştı. Ne yazık ki vitrin camında gördüğü kendi yansımasıydı.

Aynı zamanda Max’i de görebiliyordu.

Vitrin camından yansıyan Noel ışıklarına odaklandı. Kırmızı, mavi, yeşil ve beyaz. Geniş vitrinli bu dükkânın çok yakında kendisinin olmasını diledi.

Sadece onun.

Bir kez daha odaklandı.

“Morgan ne zaman döneceğine dair bir bilgi verdi mi?” diye sordu sonunda vitrin camından uzaklaşıp tekrar Max’in gözlerinin içine bakacak cesaret bularak.

Dikkat ettiğinden değil ama gerçeği yansımasından çok daha etkileyiciydi.

Hem de çok.

Koyu yün bir palto altında omuzlarını silktilti.

İyi görünömlü polis memurlarının, kaslarını ortaya çıkartan paltolar giymesinin nedeni neydi? Bunu yasaklayan birtakım kanunlar olmalıydı.

“Şu ana kadar Zuzu’yu neden alamadığını, benim de neden götüremediğime dair bahanelerden başka bir şey konuşulmadı. Kesin bir tarihten bahsetmedi,” dedi Max.

“Doktor randevun cuma değil mi?”

“Doğru.”

“Ya Zuzu senin kızın çıkarsa ne olacak? Onun Morgan’a geri dönmesini ister mis-”

“Biliyorsun, Charlotte,” dedi Charlotte’ın sözünü keserek. Ardından, oldukça kibar ama çelik kadar sert bir sesle devam etti: “Problemlerimi ayışığı altında güzel bir kadın ile birlikteyken tartışmamayı tercih ederim.”

Kadının yanakları kızardı ama sırf ona güzel dediği için aptal gibi davranmayacaktı.

“Ay bulutların arkasında kalmış. Ve öyle olmasa bile ben güzel bir kadın değilim.”

“Sana bunu kim söyledi?” diye sordu Max eli önce kadının koluna ardından da omzuna kayıp başparmağı kadının boynunu okşamadan önce. Bunun karşılığında kadının nabzı hızlandı.

“Neyi?”

“Güzel olmadığını. Bunu her kim söylemişse,” dedi mırılda-narak göz göze, nefes nefese gelecek şekilde eğilmeden önce. “Ya kördü ya da yalan söylüyordu.”

“Max...”

Adamın dudakları tavan arasında olduğu gibi kadının dudaklarına yapıştı. Sadece bu sefer, farklı olarak Charlotte durmak için bir sebep göremedi. Kendini Max’in kollarına bıraktı ve ellerini düğmeleri iliklenmemiş paltosundan içeri sokup Max’in beline doladı.

Max birdenbire uzaklaştı ve alnını kadının alnına dayadı. Gözleri yaz günündeki göğün mavisinden daha derin maviydi. Daha genç olsaydı ve o gözlere uzun bir süre boyunca baksaydı kahramanlara ya da hayatının sonuna kadar mutlu yaşayacağına inanabilirdi. O zamanlara geri dönebilseydi Max ile zaman geçirmenin sonuçlarına rahatlıkla teslim olabilirdi.

“O kek ile beni kendine bağladın değil mi, Charlotte?” dedi mırıldanarak.

Charlotte titrek bir sesle güldü ve bir adım geri gitti çünkü kesinlikle Max’in gözlerine bakacak cesareti yoktu. “Neden? Bana evlenme teklifinde mi bulunacaksın?”

“Tam olarak değil,” dedi mırıldanarak ve bir yandan kadının saçlarını okşayıp kaşlarını çatarak. “Ama bu konuda düşünmekten kendimi alamıyorum. Bunun bir anlamı olmalı.”

“Bu son zamanlarda çok fazla zaman geçirdiğimiz anlamına geliyor.”

“Belki de öyle.” Bakışları kadının kafasından ayak parmaklarına ardından da tekrar kafasına kaydı.

“Kesinlikle öyle. Sen ve ben birbirimize çok uygun değiliz, Max. Ve dünyadaki hiçbir kek bunu değiştiremez.”

“Gerçekten mi?” Kaşının birini kaldırdı ve gülümsedi. Ardın-

dan Charlotte'ı dirseğinden tuttu ve eve doğru yürüdüler. "Sanırsam bunu neden söylediğine dair bir açıklama yapmayacaksın."

"Sen bir maceraperestsin. Ben ise bir ev kuşu."

"Ben de ev kuşu olmak isterim, evde kalmak için doğru kişiyi bulursam."

"Hayır olamazsın. Sıkılırsın ve balık ya da her ne ise avlamak için kendini vahşi doğanın kollarına atarsın ya da günlük rutinden sıkılan maço erkekler ne yapıyorsa onu yaparsın."

"Diğer erkeklerin sıkıldığında ne yaptığını bilmiyorum ama sana ne yapmak *istediğimi* söyleyebilirim." Adamın eli kadının dirseğinden kaydı ve parmakları kadının parmaklarına kenetlendi. Max ile ana caddede bu şekilde yürümek Charlotte'a rahatlık veriyordu. Noel ışıklarının arasında yanında bir erkekle yürümek, ona sıcak bir yuva hissi yaşatıyordu. "Derin duygular beslediğim bir kadın ile vahşi doğanın kollarına atılmak isterim. Bir kamp ateşi yakmak ve yıldızların altında uyku tulumlarında uyumak isterim. İstemediğimiz takdirde konuşmak zorunda değiliz. Sadece yerkürenin çıkarttığı sesi dinler, birlikte geceyi izleriz."

Kulağa hoş geliyor.

Kulağına şimdiye kadar okuduğu en iyi romantik kitap ya da anlatılmış en iyi hikâye gibi geldi. Noel kurabiyeleri, sıcak çikolata ve odun ateşinde kızartılmış *marshmallow* gibi. "Söylediklerinde samimiysen seçeceğin kadın her kimse oldukça şanslı."

"Neden samimi olmayayım ki?" Adamın başparmağı kadının el bileğinin ince derisinin üzerinde gezindi ki bu, Charlotte'ın titremesine neden oldu.

"İnsanlar bu konuda çok şey söylüyor, Max. Bunu bilecek ka-

dar uzun zamandır polis teşkilatındasın.” Kadının kalbi deli gibi atsa da sesinin tonunun sakin kalması için büyük bir çaba sarf etti.

“Doğru,” dedi adam cevaben. “Konu insanların söylediklerinden açılmışken, gecenin bir vakti Nick’in dükkânının önünde ne aradığını sormak isterim. Yoksa hayatının suçunu işlemek için plan mı yapıyorsun?”

Böylesine bir soru kadını şaşırttığı için gülmek zorunda kaldı. “Main Caddesi’nde dükkân kiralamanın yasalara aykırı bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Ah demek dükkân kiralık, öyle mi? Kiralık olduğunu duymamıştım.”

“Kimse bilmiyor. Bildiğim kadarıyla sadece Nick ve ben.” Aslında bu fikir, paylaşılamayacak kadar yeniydi. Ayrıca rüyasını gerçekleştirememe korkusuyla sessiz kalmayı tercih etmişti. “Kesinlik kazanıncaya kadar kimseyle paylaşmadım.”

“Şimdi emin misin? Çünkü Main Caddesi’nde dükkân açacağın haberi birçok kişiyi mutlu edecektir. Eğer bu haberi yaymaya başlarsam ve haberin doğru olmadığı anlaşılırsa birçok kişiye açıklama yapmak zorunda kalırım.”

“Şimdilik kendine sakla ve başkalarına anlatma konusunda acele etme.”

“Anlatmak çok eğlenceli olmaz mıydı?” diye sordu sırtarak.

Kadın kafasını salladı ama gülümsemeye devam etti. “Çok ilginç bir adamsın, Max.”

“Böyle düşündüğüne sevindim.” Max kadına ön kapının bulunduğu verandaya kadar eşlik etti ve çantasından anahtarı çıkar-

tıp, kilite takıp kapıyı açmıcaya kadar bekledi. “Arka kapın için yeni bir kilit satın aldım. Corvette’te. Evin içini kontrol edinceye kadar arabaya binip kapıları kilitlemeye ne dersin?”

“Bunu neden yapayım?”

“Her ihtimale karşı.” Kadının elindeki anahtarları aldı.

“Neyin ihtimali, Max? Bir saat öncesine kadar evdeydim zaten.”

“Bir saatte çok şey olabilir. Cade’in kapıyı ne kadar kolay açtığını kendin gördün.”

Doğru. Görmüştü.

Kadının Corvette marka arabaya doğru ilerlemesini sağladı. Evde birilerinin olduğunu düşündüğünden değil, Max’in davetsiz bir misafir ile daha kolay başa çıkabileceğini bildiğinden itaat etti.

Evde hiç kimsenin olmadığını umut etti.

Corvette marka arabanın kapısını açtı ve Zuzu’nun araba koltuğuna kısaca baktıktan sonra arka koltuğa yerleşti. Küçük kızı seviyordu. Sabah olduğunda Charlotte ona bir şeyler pişirecekti. Şekerli bir şeyler çünkü bugüne kadar tanıdığı çocukların hepsi şekerli kurabiyelere bayılıyordu. Beki de Zuzu’yu alıp ona kurabiyeleri süslemesinde yardım etmesini isteyebilirdi. Max onu yarın getirebilir ve sabahın tamamını birlikte...

Hayır! Sabahın tamamını Zuzu ile birlikte kurabiyeleri süsleyerek geçiremeyeceklerdi. Ne yarın. Ne ondan sonraki gün. Asla.

Max’i yakınında tutmak kolay bir şey değildi.

Zuzu ile ne kadar çok zaman geçirse de bu gerçek hiçbir zaman değişmeyecekti.

Charlotte kaşlarını çattı.

İkisiyle de zaman geçirmeye son verecekti.

Cuma gecesi yemek de olmayacaktı. Güneş battıktan sonra Main Caddesi'ndeki yürüyüşler ve vahşi doğada yıldızlar altında uzanıp geceyi dinleme hayali sona ermeliydi.

Hem kendini günaha teşvik etmenin amacı neydi ki? Hissettiği karmaşık duygular yok olana kadar beladan uzak durabilirdi gayet. Muhtemelen sadece Noel depresyonuydu. Ya da bu durum için psikolojide *tatil rüyaları* ya da buna benzer bir ad olmalıydı.

Durum ne olursa olsun, kendisini daha iyi hissetmek için kendisini şehrin en yakışıklı adamının sıcak ve güçlü kollarına atmayacaktı. Kararını vurgulamak istercesine kapıyı çarptı ve avluda ilerlemeye başladı. Donmuş otlar ayaklarının altında ezilirken, soğuk hava yanaklarını ısırdı. Kış aylarını hep sevmiştii ve Apple Vailey kış aylarında mükemmel görünüyordu. Temiz hava, Noel'e uygun dekore edilmiş evler, uzaktaki karla kaplı dağın zirvesi... Hiçbir yerde buradaki kadar evinde hissetmemişti. İşler istediği gibi sonuçlanırsa, hayatının geri kalanını buradaki küçük evinde geçirebilirdi.

Burada sahip olduğu güven duygusunu kimsenin çalmasına izin vermeyecekti. Evine giren ve eşyalarını karıştıran her kimse, Charlotte'ı korkutacağını sanıyorsa yanıliyordu. Çünkü tehditkâr bir girişime benzemiyordu.

Eve girdi, mantosunu ön kapının yakınındaki dolaba astı. Çatıdan Max'in ağırlığından dolayı çatırdayan eski ahşap döşemenin çıkarttığı ayak sesleri geliyordu. Başka bir evde, başka bir zamanda bu sesler ürpertici gelebilirdi ama şu anda rahatlatıcıydı.

Max merdiven basamaklarından inerken elinde tuttuğu kilide odaklanmak için büyük bir çaba sarf etti. Aslında Max ile göz göze gelinceye kadar bunu otuz saniye boyunca başardı.

Adam, kadının şimdiye kadar çok ender gördüğü bir gülümseme ile Charlotte'ın yüzüne baktı ki bu her göz göze geldiklerinde olduğu gibi kadının kalbinin deli gibi atmasına neden oldu.

Charlotte kendini kaybetmişti.

Kesin ve net.

Sözkonusu Max olduğunda, tüm bahisler kapanıyor, kendi kendine vermiş olduğu tüm sözler uçup gidiyordu.

“Sana arabada beklemeni söylememiş miydim?” diye sordu Max yumuşak bir ses ile.

“Eve her geldiğimde burada olmayacaksın, Max. Evi kendi başıma kontrol etmeye alışmam gerek.”

“Anlıyorum,” dedi adam cevaben, kadının elinden kilidi almadan önce.

“Neyi?”

“Benden evine girenden daha fazla korkuyorsun.”

“Bu doğru değil!” dedi Charlotte karşı çıkarak, Max kesinlikle haklı olsa da.

“Kesinlikle doğru. Zaten Ida aradı ve ne zaman eve döneceğimi sordu. Bu kilidi takar takmaz eve döneceğim.” Mutfağı girdi ve paketi yırtarak açtı.

“Kilidi ben takabilirim,” dedi kadın teklifte bulunurcasına. Charlotte'ın tabii ki kilidi takacak bir aleti olmadığını ve böylesine bir görevi yerine getirmek için öğrenmesi gereken çok şey olduğunu biliyordu.

“Çok uzun sürmez. Tornavida getirebilir misin?”

“Tornavidam olsaydı getirmeyi çok isterdim.”

“Tornavidaya benzer başka bir aletin var mı?”

Kadın hayır dercesine kafasını salladı ve Max derin bir iç çekti.

“Seninle ne yapacağım ben, Charlotte?” dedi mırıldanarak, parmaklarının boğumlarını kadının yanaklarında gezdirmeden önce. Eli kadının boynunda, saç bitiminde öylece kaldı.

İşte o anda Charlotte, Max’in onunla neler yapacağına dair bir sürü şey düşündü ve aklından geçenlerin aletler ya da kilitlerle hiçbir ilgisi yoktu. Bir kez daha öpüşmeye o kadar yakinken, dürüstçe uzun zamandır istemediği bir şeyi arzuladığını dürüstçe söyleyebilirdi.

Adam elini indirdi ve yumruk haline getirdi. “Alet kutusunu arabadan getireyim,” dedi mırıldanarak ve odadan çıktı.

Şükürler olsun.

Olsun mu?

Olsun!

Max alet kutusu ile geri döndüğünde kadın tavan arasına çıkmıştı. Eve davetsiz giren kişinin yol açtığı dağınıklığı toplarken Max de yeni kilidi taktı. Aslında toplama işi konusunda bu kadar acele etmesine gerek yoktu ama Max evdeyken yapması gereken iş ile bir an önce yüzleşmek istedi. Adam gider gitmez yatağına kıvrılacak ve güzel bir gece uykusu çekecekti. Yarın daha net bir bakış açısıyla bakacak ve az da olsa biraz daha kendine hâkim olacaktı.

Bunu umuyordu çünkü kendine hâkim olmadığı takdirde sonrasında hayıflanacağı bir şey yapacaktı.

Muhtemelen hayıflanacağı.

Herhalde hayıflanacağı?

Kahretsin!

Max mutfığa girinceye kadar Charlotte kararlarını vermişti. Kararlarını sadece bir kez daha gözden geçirmesi gerekiyordu.

Yapması gereken tek şey buydu.

Birinci karar, tavan arasına çıkmak ve şeytanlarıyla yüzleşmek olacaktı.

Bölüm 14

Yeni kilidi takmak yirmi dakikadan az sürdü.

İşini bitirir bitirmez Max aletlerini topladı ve ön kapıya yöneldi. İda telefon ile aradığında kızgın değildi ama yine de sesi yorgun geliyordu. Onun yaşındaki bir kadından gün boyunca küçük bir çocuğa bakması beklenemezdi. Zuzu'ya bir çocuk bakıcısı bulmak zorundaydı ve bu işi mümkün olduğunca çabuk yapmalıydı. Problemi çözmenin başka bir yolu yoktu ya da Las Vegas'a gidip çocuğu annesine teslim edecekti.

İçten içe Zuzu'nun babalık testi sonuçlarını alır almaz ne yapması gerektiğini biliyor gibiydi. Aslına bakılırsa her sabah uyandığında kendi kendine bugün Las Vegas'a giden uçakta yer ayırması gerektiğini söylüyordu. Ama ikinci kahveden sonra düşündüğü her şey uçup gidiyordu.

Zuzu'nun kendi kızı olma olasılığı oldukça düşüktü. Bunu Morgan'a ispat eder etmez çocuk başka birinin problemi haline gelecek ve o da kendi hayatına devam edebilecekti.

İsteddiği şey buydu ama yine de babalık testi için herhangi bir randevu almadan günlerin geçmesine izin veriyordu.

“Charlotte?” diye seslendi ön kapıdan. “Ben çıkıyorum.”

“Bekle!” Kadının sesi önce tavan arasından yankılandı ardından ahşap merdiven basamaklarında ayak sesleri duyuldu. Acele içinde oturma odasına geçtiğinde saçlarına ve tişörtüne tozlar yapışmıştı.

“Neler yaptın sen?” diye sordu kadının ipeksi saçlarının arasına birikmiş tozu temizlemeye çalışırken.

Kadının yanakları kızardı ve göz göze gelmeden birkaç saniye önce kafasını eğdi. “Temizlik yapmaya başladığımda duramıyorum. Yatağın altına girdim ve oraya konmuş kutuları çıkarttım.”

“Kutuların içinde ne var?”

“Sanırsam kıyafet ve fotoğraflar.”

“Evin eski sahiplerine mi ait?”

“Olabilir. Mary bir defasında aileye ait birkaç şeyi tavan arasında bıraktıklarını söylemişti.”

“Mary?”

“Evin önceki sahibi. Gerçi burada yirmi yıl önce yaşamıştı. Ona ait bir şeylerin bozulmadan kalmış olması gerçekten mucize olurdu.”

“Cuma görüştüğümüzde bana söylersin.”

“Neyi...” Kısa bir ara verdi ve sabit bakışı birdenbire başka yönlere kaydı. “Ben düşünmüştüm ki-”

“Saat düşünemeyecek kadar geç oldu, Charlotte.” Adam kadının sözünü kesti çünkü cuma akşam yemeğine neden gelemeyeceğine dair nedenler sıralamasını istemiyordu. Bahanelerin hepsini zaten biliyordu. Bunların her birini tek tek düşünmüştü. Ve buna rağmen yine de o yemeğe gitmek istiyordu. Ve Charlotte’ın da gitmek istediğini umut etmek istedi. Gerçi kadın korkuyor-

du. Korkuyu gözlerinde, gerilimini de omuzlarında hissetmişti. Hiçbir kadın bir adam ile yemeğe çıkacağı için bu şekilde hissetmemeliydi. Hiçbir adam dışarı çıkıp eğlenmek istediği için bir kadını germemeliydi.

Ama adamın biri bunu Charlotte'a yapmıştı.

Büyük bir ihtimalle bunu yapan kocasıydı. Başka biri olsa ölen Brett'in nasıl biri olduğunu ortaya çıkartmak için araştırma yapardı.

"Sabah oldu, Max," dedi kadın hatırlatmada bulunurcasına. "Ve beynimizi kullanmak için asla geç değildir. Ve beynimizi kullandığımızdan her zaman emin olmak gerek."

Kadının burnunun ucuna yapışmış tozu temizlediğinde gözlerinin kocaman açıldığını fark etti. Kadının nabzının boğazında attığında hisseti ve parmağını tam olarak o noktaya değdirdi.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu.

"Korkmuyorum. Tedbirliyim," dedi kadın düzelterek.

"Çünkü kocan alçak herifin tekiydi? Sana ne yaptı? Dövdü mü? Bu yara izi onun eseri mi?" Parmağını kadının alnındaki yara izinde gezdirdi, ardından gür saçlarına daldı.

Kadın kaskatı kesildi, gözleri parladı. "Brett bana asla el kaldırmadı. Buna cüret etseydi daha ilkinde onu hapse attırır ve ardından boşanırdım."

"Ama alçak herifin tekiydi, öyle değil mi?" dedi Max ısrarla çünkü bilmek istiyordu. Belki de bilmeye ihtiyacı vardı.

"Bunun ne önemi var?"

"Ama öyleydi," dedi Max sonuç çıkartmışçasına kadın kaşlarını çatığında. "Gerçeği mi bilmek istiyorsun, Max? Yara izi

babamdan hatıra. Annemi evlendikleri ilk günden öldüğü güne kadar dövdü. Ve annemden hıncını alamadığı günlerde sinirini benden çıkartırdı. Brett onun gibi değildi ama iyi olduğunu da söyleyemem. Her ikisi de sadece kendilerini düşünen ve başkalarını zerre kadar umursamayan egoist adamlardı.” Nefes almadan konuşurken yanakları kızardı ve gözleri ateş saçtı. “Babam alçak herifin tekiydi. Kocam alçak herifin tekiydi. Erkeklerle ilgili tek bir güzel anım yok ve bir ilişkiye başlayıp bir kez daha hata yaptığımı anlamak, istediğim son şey.”

“Omuzlarında erkekler konusunda büyük bir yük taşıyor gibisin,” dedi Max cevaben.

“Hayır taşımıyorum.” Kadın derin bir nefes aldı, elini saçlarında gezdirdi ve parmağı adamın az önce dokunduğu yara izine değdi. Adam kadının şu andaki hareketlerinin istemsiz olduğunu düşündü. “Ve hatalarımdan ders almadığımı anlarsam çıldırırım.”

“Anlıyorum,” dedi adam.

Anlıyordu ama Charlotte’ın hayatının geri kalanını güveli mutfağında Apple Valley için kurabiye ve kek pişirerek geçirmesine izin vermeyecekti. Bundan daha iyisini hak ediyordu. Tam anlamıyla sevilmenin nasıl bir şey olduğunu öğretecek bir adamı hak ediyordu. Buna hiçbir engel yoktu. Mani yoktu.

“Teşekkür ederim.” Kadın gülümsedi.

“Bir şey değil. Cuma görüşürüz.”

“Az önce sanmıştım ki cuma akşam yemek olmaya-”

Max, Charlotte’ı olabilecek en eğlenceli şekilde susturabilmek için ona doğru eğildi.

Max’in amacı diğer ikisinde olduğu gibi Charlotte’ı nazıkçe

öpmekti ama dudakları birbirine değdiğinde kadın hafifçe inledi ki bu, Max'in elinin önce kadının karnına ardından da beline doğru kaymasına neden oldu. Damarlarında akan kan alev aldığı anda kadını kendine doğru çekti ve elini çilek, çikolata ve güneş ışığını çağrıştıran saçlarında gezdirdi.

Kendini geri çekti, nefesi ağırlaşmış, nabızı deli gibi atmaya başlamıştı.

Charlotte şaşkınlık içinde baktı.

“Cuma görüşürüz,” dedi Max uzaklaşıp arabasına binmeden önce.

Arabasına binip anahtarını kontağa yerleştirmeden Charlotte ön kapıyı çoktan kapatmıştı. Araba yolundan çıkarken oturma odasının ışığı sönmüştü. Charlotte'ı tanıdığı kadarıyla çoktan mutfağına girip bir sonraki günün hamur işlerini pişirmeye başlamış olmalıydı.

Artık uyuması gerektiğini söylemek için onu aramadı.

Aslında bir an aramayı düşündü.

Ama gerçek şuydu ki kadının ne yaptığı onu ilgilendirmezdi ama ilgilendirsin istiyordu ki bu çok şaşırtıcıydı. Morgan ile beraberken bile onun boş zamanlarında ne yaptığı umurunda olmamıştı. Birlikteyken birbirlerine sadık kalmak şartıyla ikisi de yapmak istedikleri şeyleri yapma konusunda özgürdü.

Max her zaman sadık kalmıştı ama itiraf etmeliydi ki ilişkilerinin yürümesi için daha çok çaba sarf edebilirdi. Ayrıca bunu istediğini de itiraf etmesi gerekiyordu. Morgan'ı ilk gördüğü andan itibaren onu beğenmişti. Birlikte mutluydular. Mutlulukları sona erinceye kadar.

Ardından ayrılarak mutlu olmuşlardı.

İlişkileri gibi ayrılıkları da kolay olmuştu.

Max, Charlotte'ın araba yolundan çıkıp Zim'in evine yaklaştığında kaşlarını çattı. Evin önünde park edilmiş bir araba duruyordu. Arabanın yanında durdu, pencereden baktı ve doğrudan Daisy Forester'ın yüzünü gördü. Max penceresini indirirken kadının da penceresini indirmesi için işaret etti.

Kadının arabasının içi tam anlamıyla zifiri karanlık olmasaydı yanaklarının kızarmış olduğunu görebilirdi. Ama arabanın içi karanlık olduğundan sadece koyu renk gözlerini ve büzüşmüş dudaklarını görebildi.

"Selam, Max!" dedi kadın. "Dışarıdasın, hem de bu kadar geç bir saatte."

"Aynısını senin için de söyleyebilirim."

"Bugün envanterimiz vardı. Oldukça zaman alıcı bir iş." Bakışlarını önce kaçırdı sonra tekrar odaklandı. "Yılda bir ya da iki kez saatlerce sayım yapmak zorunda kalıyorum."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu" dedi cevaben. "Tabii ki bu sabahın erken saatlerinde Zim'in kapısının önünde durmanı açıklamaz."

"Arabamı Charlotte'ın araba yolunda gördüm." Kısa bir ara verdi.

Kadın büyük bir ihtimalle fazlasını görmüştü ve bunu paylaşmak istediği kişilerin listesini yapmakla meşguldü.

Paylaşsın.

Dedikoducular her zaman konuşuyordu ve Max, bu kasabaya geldikten sadece üç dakika sonra onları umursamayı bırakmıştı.

Daisy'nin konuşmaya devam etmesini bekledi.

Bekledi ve bekledi.

Sonunda sabrı tükendi. "Eve geri dönmem gerek, Daisy. Benimle konuşman gereken bir şey varsa devam etmeye ne dersin?"

"Ah tabii ki haklısın." Kadın gülümsedi ama mutlu değilmiş gibi duruyordu. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Tamam," dedi Max sabırsızlıkla dudaklarını ısırırken. Daisy ürkütmemek için dikkatlice yaklaşılması gereken kadınlardandı. Onu korkutmak, istediği son şeydi ama diğer taraftan da sonsuza kadar burada beklemesine imkân yoktu. "Devam et. Ne bilmek istiyorsun?"

"Hım. Yani, Charlotte'ın evi. Birilerinin habersizce girdiğini duydum. Bu doğru mu?"

"Evet."

"Charlotte iyi mi? Onu soyan yaratık canını yakmadı, değil mi?"

"Soyulmadı ve gayet iyi."

"Soyulmadıysa evine habersizce girilmesinin amacı ne?"

"Güzel soru, Daisy. Ama cevabı bende değil."

"Orada bulunmanın nedeni bu mu? Kanıt mı arıyordun? Parmak izi? DNA? İpuçlarını araştırmaları için uzman bir ekip ile konuştun mu?"

Haddinden fazla polisiye dizi izlediği her halinden belli oluyordu. Belki de gizemli cinayetlerin işlendiği kitaplar okuyordu. "Bu küçük bir suç, Daisy. Destek timini aramaya gerek yok."

"Ama bir şey bulamadın, öyle değil mi? Ama bu iblisi bulmanın bir yolu olmalı."

İblis mi?

Daisy'nin haricinde bu kelimeyi kullanan var mıydı?

"Bunu söyleme hakkına sahip değilim."

"Ama neden?" dedi kadın talep edercesine.

"Bu kasabanın bir vatandaşıyım ve neler olup bittiğini öğrenme hakkım olmalı."

"Çok üzgünüm, Daisy, ama buna üzerinde çalıştığımız davanın bilgilerini paylaşmak dahil değil."

"Halen düşünüyorum da--"

"Gitmem gerek. Bana soracak başka bir şeyin yoksa merkezi ara ve Emma ile konuş."

"O sadece sevk memuru. Bana ne anlatacak ki?"

"Ona bir mesaj bırakabilirsin. Cade ya da ben geri döneriz."

"Ama şu anda zaten buradasın neden şimdi--"

"Gerçekten gitmek zorundayım, Daisy. Sonra görüşürüz." Max arabasının penceresini kapattı ve uzaklaştı. Daisy'nin kendisine izin verdiği takdirde saatlerce tutacağını çok iyi biliyordu.

Bunun için zamanı yoktu. Haftanın hiçbir gününde, hiçbir saatinde özellikle de Ida'nın dönmesini beklediği sabahın kör saatlerinde.

Daisy'nin onu takip etmediğinden emin olmak için dikiz aynasından baktı. Arabası halen evin önündeki cepte idi. İç ve dış ışıkları yanmıyordu. Kısa bir süre içinde bulunduğu yeri terk edeceğe benzemiyordu.

Çok saçma.

Daisy alışkanlıkları olan bir kadındı. Haftanın altı günü çalışır, akşamlarını erkek arkadaşı ile televizyon izleyerek geçirir ve

hafta ortasında saat ondan önce yatağa girmiş olurdu. Bu bilgiler, Daisy'nin kütüphanenin hangi bölümünde daha iyi iş çıkartacağını düşünen Ida'dan gelmişti.

Max var olan durum hakkında çok fazla düşünmemişti ama kütüphane görevlisinin Zim'in evinin önünde park etmiş halde bekliyor olması onu oldukça şüphelendirdi. Charlotte'ın evine habersizce giren kişi hakkında sorular sormuş ve cevap almak için sabırsızlanmıştı.

Suçluların çoğu, zaman zaman suç mahaline geri dönüyordu ve Charlotte'ın evi Zim'in evinin çaprazındaydı. Daisy arabasının içinden mükemmel bir manzaraya sahipti.

Tabii ki Max herhangi bir suçlamada bulunmayacaktı ama sabah olduğunda Cade'i arayacak ve bu durum hakkında ne düşündüğünü soracaktı. Daisy'nin gecenin kör saatlerinde dışarıda olması normal değildi. Bu kesindi. Morgan'ın geri dönüp Zuzu'yu onun kucağına attığından beri normal işleyişindeki hayatı bu denli değişmiş olamazdı.

Gösterge panelindeki saate baktı. Çocuk beş saat içinde kalkmış olacaktı. Evden çıkmak için ısrar edecekti. Sözkonusu Zuzu olduğunda yavaşlamak sözkonusu değildi. Belki de bütün çocuklar aynıydı. Çocuklar konusunda bunun bilecek kadar tecrübeli değildi. İlerleyen günlerde onu bekleyen kocaman bir sis bulutu vardı.

Arabayı Ida'nın garajına çekti. Evin oturma odasından yansıyan hafif ışık, araba yolunda duran küçük pembe üç tekerlekli bisiklete vurdu. Günün erken saatlerinde burada değildi. Ida, Zuzu'ya bir şeyler almak için alışveriş yapmış olmalıydı. Bu kadar

çok eşyayla uçağa atlayıp Las Vegas'a gitmeleri asla mümkün olamayacaktı.

Oraya gemiyle gidebilirdi ama Zuzu'yu Morgan'ın kaldığı belirsiz otele teslim ettikten sonra her ikisi hayatından bir kez daha çıkacak ve onları bir daha da görmeyecekti. Bu umurunda olmamalıydı. Max bunu umursayacak biri değildi. Bugüne kadar öyle biri asla olmamıştı.

Ama Zuzu herhangi bir çocuk değildi.

Max'in yanında büyümeye başlamıştı ve gittiğinde onun için endişe duyacaktı.

Apartmanın merdivenlerinden çıktı ve ön kapıyı açtı.

Ida, kucığında bedeni kadının ince bacaklarına boylu boyunca uzanmış yaşlı Pete ile koltukta oturuyordu.

"Geldin demek!" dedi Ida güler yüzle.

"Pete ile seni bir kez daha arayıp aramama konusunu tartışıyorduk."

"Pete'in fikri neydi?" Max yaşlı kediye kucagina aldı ve yere bıraktı. Pete ona memnun olmamışçasma baktıktan sonra miyavlayarak mutfığa doğru ilerledi. Büyük bir ihtimalle mama kabının doldurulmasını umut ediyordu ama Ida'yı tanıdığı kadarıyla kediye en az iki kez beslediğinden emindi.

"Aramamız gerek dedi."

"Ya sen ne düşündün?" Kadının ayağa kalkması için yardımcı oldu. Kısa bir kadındı, adamın omuzlarına zar zor geliyordu. Adamın buna şaşırması için nedenleri vardı. Ida inanılmaz enerjikti ve sahip olduğu kişilik hayata karşı dimdik durmasını sağlıyordu.

"Charlotte ile daha fazla zaman geçirmek istiyorsan seni ra-

hatsız etmek için bir neden göremedim.” Gözleri yaramazlık yapmış bir çocuk misali parıldadı. Zuzu’ya bakmak için saatlerini vermiş biri olarak ak düşmüş saçları hiçbir şekilde bozulmamıştı.

“Çöpçatanlık yapma, Ida,” dedi uyarıda bulunurcasına, sandalyeye asılmış mantosunu alıp giymesine yardımcı olmadan önce.

“Bunun asla yapmam.”

“Yapıyorsun ama. Hem de sayamayacağım kadar çok kez.”

“Yani,” dedi kadın mırıldanarak saçlarını düzeltip mantosunun yakasını kapatmadan önce.

“Bu konuda gayet iyiyim biliyorsun.”

“İda, en iyi arkadaşının kızını ayarladın bana,” dedi hatırlatırçasına. Gerçi ilk ve son randevu felaketini unutmak için çok çaba sarf etmişti.

“Samantha sevimli bir kadın. İkiniz muhteşem bir çift olurdunuz.”

“Kadın altmışında!”

“Daha yaşlı ve olgun birine ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm.” Mantosundaki hayali tozu temizledi ve kibarca gülümsedi.

“Onu almaya gittiğimde üzerinde tüllü etek ve melek kanadı vardı. Bunun olgunlukla bir alakasının olduğunu sanmıyorum.” Ayrıca pembe pullu bir tişört ve tavşan kulak takmıştı.

“Samantha eşsiz, benzersiz biridir ve onu takdir edecek bir adama ihtiyacı var.”

“O kişi ben değilim.”

“O kesin,” dedi kadın oflayarak. “Ve seni bu yüzden en ufak bir şekilde suçlamıyorum. Olgun ve oturmuş birine ihtiyacın var.

Aynı zamanda mantıklı ve gerçekçi olmalı, haksız mıyım?”

Emin değildi. Ida’nın mantıklı ve gerçekçi kelimelerini kullanmış olmasına takılmıştı.

“Tabii ki haklıyım,” dedi kadın acı bir ses tonuyla devam ederek. “Charlotte’dan daha iyi birini bulman imkânsız.”

“Kimseye ihtiyacım yok-”

“Tabii ki var canım. Bakmak zorunda olduğun küçük bir kızın var ve bunu yapmak için sana yardımcı olacak bir kadına ihtiyacın var.”

“Her şey bir yana, Ida, Zuzu benim kızım değil.”

“Kendini kandırmaya devam edebilirsin.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Haydi, ama Max. Sen bir kanun adamısın. İyi bir gözlemleme yeteneğine sahipsin. Bana çocuğun sana ne kadar benzediğini fark etmediğini söyleme sakın.”

“Evet. Söyleyebilirim. Aynı annesi.” Gözleri mavi olsa da. Max gibi. Ve nüfusun yüzde kırkı gibi.

“Elinde hiç bebeklik fotoğrafın yok mu?”

“Ida, yeter.”

“Ne?” diye sordu kadın masum bir gülümsemeyle.

“Beni asıl meseleden uzaklaştırmaya çalışıyorsun.”

“Hangi mesele?”

“Çöpçatan olman. Birini bulmam için yardımına ihtiyacım yok. Hayatımda birinin olmasını istersem kendim bulurum.”

“Aynı şeyi Samantha talihsizliğinden sonra da söylemişin ve ben senin aşk meselelerinden uzak durdum, durmadım mı?”

“Evet. Şu ana kadar.”

“Charlotte’a senden hiçbir şekilde bahsetmedim.” Nazikçe burunu çekti ardından da dışarı çıktı. “Henüz.”

“İda!”

“Gerilme, Max. Charlotte kendini kollarına atmak için manipüle edilemeyecek kadar zeki bir kadın.” Kahkaha attı ve merdiven basamaklarını inmeye başladı.

Max, yaşlı kadın kendi evine adım atıncaya kadar gözünü ondan ayırmadı. İda’yı severdi. Ona büyükannesini hatırlatıyordu. Sadece dili büyükannesinden biraz daha sivriydi. Tek bir olumsuz yanı vardı, o da burnunu başkalarının işine sokmasıydı. Max bunun belediye başkanlığı görevi ile ilgili olduğunu düşünüyordu.

Max kapıyı kapattı, paltosunu çıkarttı ve üniformasının kravatını gevşetti. Cade kravat takmayı önemsemiyordu ama Max genelde takıyordu. Bunu isteyerek yapıyordu çünkü etrafındakilerin, kravat takanların biraz daha resmi ve büyük şehirlere yakışır biri olduğunu düşündüklerini biliyordu. İnsanlar her zaman onun avlandığını, balık tuttuğunu ya da arazi aracı kullandığını ya da kamp kurup uyku tulumunda sabahladığını ya da çam iğnesi yataкта bile uyuyabildiğini duyduklarında şaşıyorlardı.

İnsanların şaşırması hoşuna gidiyordu. Küçük kasaba hayatından zevk aldığı kadar, kalıplaşmış klişelerden kopmayı da seviyordu. Işığı yaktı ve dairenin içinde dolaşmaya başladı. Bir şeyler yiyebilirdi ama yorgunluğu açlığından çok daha ağır basıyordu.

“Maxi?” diye fısıldadı Zuzu odasından, adam karanlık koridorda ilerlerken. “Sen misin?”

“Başka kim olacak?” Koridorun ışığını yaktı Zuzu’nun yüzüne baktığında kalbi biraz sızladı. Yanağında yastığın izi vardı ve başının her iki yanına yapışmış örgü saçlar.

“Bazı kötü adamlar,” dedi kız cevaben başparmağını ağzına sokmadan önce.

“Bu evde olmaz.” Küçük kızı kollarının arasına aldı ve yatak odasına geri götürdü. Yatak odası küçük bir kız çocuğunun odasına benzemeye başlamıştı. Pembe battaniyeler, pembe yastık kılıfları, köşedeki sandalyenin üzerinde oyuncak bebekler...

“Bundan nasıl emin olabilirsiniz?” diye sordu Zuzu, Max onu yatağına geri yatırdığında.

“Pete buna asla izin vermez.”

“Pete çok tatlı.” Ellerini göğsünde birleştirdi.

“Tatlı insanlara karşı tatlı ama kötü niyetlilere karşı kötüdür.”

“Hayır, kötü değil,” dedi kız kaşlarını çatarak.

“Haklısın. Kötü değil ama bazı kötü adamlar geldiğinde onları korkutup kaçıır.”

“Bence onları sen korkutup kaçıırırsın. Pete değil.” Kocaman mavi gözleri dikkat kesilmiş kız, gerçekten endişeli görünüyordu.

“İyi misin Zuzu?” diye sordu Max.

“Korkuyorum,” dedi başparmağını ağzına sokarken.

“Kimden?”

“Kötü adamlardan.”

“Burada asla kötü bir adam olmayacak, sana söz veriyorum.”

Aslında sıradan bir cevap olmuştu.

Zuzu yorganı başına geçirdi ve ağlamaya başladı. İlk geceki kadar yüksek sesle haykırmıyordu. Bu seferki başka bir odada duran birinin duyamayacağı kadar küçük bir burun çekmeydi.

“Ağlama.” Battaniyeye hafifçe vurdu.

“Ağlamak zorundayım, Maxi. Ama bu gece burada benimle

kalırsan belki ağlamayı kesebilirim.” Yüzüne baktığında gözleri yaşlarla doldu. Onunla oynuyordu. Buna şüphe yoktu, ama yine de korkuyordu ve Max’in gönlü onu ağlarken yalnız başına bırakmaya elvermedi.

“Tamam. Öyle olsun. Battaniyemi ve yastığımı almam için bana birkaç saniye ver.”

“Sana yardım ederim.” Yataktan indi ve adamın elini tuttu.

Battaniyeyi ve yastığı almak birkaç saniyeden uzun sürdü ama sonunda Max ihtiyaç duyduğu şeyleri kaptıktan sonra kızın odasına geri döndüler. Kızı bir kez daha yatağına yatırdı, battaniyeyi yere serdi ve tişörtünü çıkarttı.

“Soyunacak mısın?” dedi Zuzu ciyaklayarak ve adam yanakları kızardığı için kendi kendine kızdı.

“Hayır! Soyunmayacağım.” Uzandı. Zemin sertti ama bundan kötü zeminlerde uyumuştı.

“Anniş bazen yatağa soyunarak giriyor.”

“Bir çocuğun bilmesi gerekenden çok şey biliyorsun. Haydi uyu bakalım,” dedi homurdanarak.

“Önce öpücük.” Yatağın kenarından Max’e doğru eğildi ve adamın alnına bir öpücük kondururken minik örgüleri Max’in yanaklarına çarptı. “İyi geceler, Maxi,” dedi melodik bir sesle yatağına geri dönerken.

“İyi geceler, Zuzu,” dedi adam cevaben, kendi yastığını iki kez patakladıktan sonra kafasını yerleştirirken.

Max’in yatağı hareket ettiğinde uykuya dalmak üzereydi. Üzerinden bir battaniye sürünerek geçti, kafasının yanına bir yastık düştü ve Zuzu göğsünün üzerinden geçerek yanına yattı.

Max, küçük kıza kendi yatağına dönmesini söyleyemeyecek kadar yorgun olduğundan yerleşmesine yardım etti ve ardından battaniyeyi üzerine örttü.

“Bir kez daha iyi geceler, Maxi,” dedi kız fısıldayarak. “Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” demekten başka çaresi var mıydı?

Bölüm 15

Noel ışıkları.

Charlotte'ın başının belası.

Yemek pişirme tutkusunun aksine, Noel ışığı asma tutkusu yoktu ve bunu yapmaktan nefret ediyordu.

Ama bu işi, her ne kadar ertelemek istese de, sonsuza kadar ertelemesine imkân yoktu. Cuma sabah yapması gereken işlerini bitirdi ve içinde renkli Noel ışıkların bulunduğu koliyi yatak odasının dolabından çıkarttı. Merdivene çıkıp Noel ışıklarını verandanın saçaklarına asmakla meşgulken Cade yolun karşı tarafına geçti. Cade'in geldiğini gören Charlotte onu selamlarken bir yandan da renkli ışık toplarını asma işine devam etti. Işıkların mükemmel durup durmadığından emin değildi ama yine de yaptığı işi bitirmeye karar verdi.

“Günaydın, Charlotte!” dedi adam üniformasını ortaya çıkaracak şekilde paltosunun önü açık, hafif koşu temposunda merdiven basamaklarını çıkarken. Max'in aksine Cade hiçbir zaman kravat takmıyordu. “Bir dakikan var mı?”

“Önce bunu bitirmek istiyorum,” dedi son Noel ışığını asarken gergin bir homurtuyla. “Sonunda bitti.” Merdivenden indi. “Neler oluyor?”

“Ofise gitmeden sana birkaç soru sormak istedim.”

“Resmi sorular mı gayriresmi mi?”

“Resmi.”

“Bu, bana sorularını sorarken bir fincan kahveyle birlikte bal-kabaklı çörek yiyemeyeceğin anlamına mı geliyor?” Noel ışıklarını asma işine başlamadan önce kendini motive etmek için kendi kendine rüşvet sözü vermişti. Her yıl Noel ışıklarını asmak daha da zor gelmeye başlamıştı. Ama yine de her yıl asılıyorlardı.

Bu yıl kendine verdiği ödül çörek ve kahveden oluşuyordu.

“Nefis hamur işlerin için her zaman vaktim var, Charlotte. Bunu biliyorsun.” Adam sırtıttı ve eve girerken şapkasını çıkarttı. Gerçek bir centilmen olduğundan, daha farklı davranmasını beklemezdi. Ailesi asırlardan beri Apple Valley’de yaşıyordu. Topluma derin kök salmışlar ve sahip oldukları ünleri korkunç hikâyeler veya karanlık geçmişler tarafından lekelenmemiştir.

Çöreklerden birini aldı, kupayı kahve ile doldurdu ve her ikisini Cade’e uzattı. “Al bakalım.”

“Teşekkür ederim.” Kurabiyeden bir ısırık aldı ve “Bundan bir düzine yiyebilirim,” dedi.

“Sana birkaç tanesini paket yaparım ama ailenle paylaşmak şartıyla.”

“Onları bu kadar çok sevmiyor olsaydım çörekleri kendime saklardım.” Kahvesinden bir yudum aldı ve kahve fincanının kenarından kadına baktı.

Cade’in bakışlarında hesap yapan, genelde olmayan sert bir ifade vardı.

“Neler oluyor, Cade?” Kendi çöreğini ısırmadan adama bir çörek daha uzattı.

“Son zamanlarda Daisy ile konuştun mu?” diye sordu adam dikkatle, kadının oturması için sandalyeyi çekmeden önce.

“Hayır,” dedi kadın çabucak cevap vererek. Ama hemen ardından doğru olmadığını anladı. “Aslında konuştum. Sizin düğünden sonraki gün uğradı. Çift çikolata dolgulı keklerden satın almak istedi.”

“Ona keklerden satın mı?”

“Tabii ki hayır. Kuralı biliyorsun.” Cade’e çift çikolata dolgulı kek satmadığını diğerlerine izah ettiğı gibi izah etti. Adam diğerlerine nazaran çok daha az hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Biliyorum. Ama sen biliyor musun emin olmak istedim.” Kahvesinin son yudumunu içti ve kupayı lavabonun içine bıraktı.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Max o keklerden birini dün yedi.”

“Kazara,” dedi kadın karşı çıkarak. “Çok geç oluncaya kadar o keklerden bir tane kalmış olduğunu fark edemedim.”

Adam bir an için kadının yüzüne baktı ve koyu mavi gözleri eğlenmişçesine parıldıadı.

“Ne?!”

“Bir insan nasıl olur da kazara kek pişirir?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Çöreğinden bir parça daha aldı. Bundan daha fazlasını söylemek istemiyordu. Haddinden fazla tepki gösterdiğini düşünmesini istemiyordu.

Aslında Cade’in ne düşündüğü çok fazla umurunda değildi. Zaten düşündüğünü kendine saklayacağını biliyordu. Kasabada ki diğer insanların aksine, Cade özel bilgileri koruma konusunda oldukça iyiydi. “Sanırsam biliyorum. Sadece bilmeden oldu, öyle değil mi?”

“Evet!”

“Sen öyle san, Charlotte,” dedi adam sırtarak.

“Ne istiyorsan öyle düşün,” dedi kadın oflayarak.

“Öyle yapacağım.”

Bulaşık kurulumu bezini kaparcasına aldı ve adama fırlattı.

“Çok alçaksın, Cade.”

Adam güdü ve kadının kolunu tutarak ön kapıya doğru ilerlediler. “Ben dostunum. Her ikinizin de dostuyum. Ben sadece ikinizin de incinmeyeceğinizden emin olmak istiyorum.”

“İkimiz de yetişkiniz. Çok fazla çaba sarf etmeden birbirimizin canını yakmaktan kaçınabiliriz.”

“Tessa da aynı şeyi söylüyor. Ayrıca başkalarının işine karışmamam gerektiğini de söylüyor. Ama onu dinlememeye karar verdim.”

“Karşacak bir şey yok, yani boşuna zamanını harcıyorsun.”

“Sana Daisy hakkında soru sormak için geldim aslında yani diğer soru bonusu.”

“Daisy hakkında *neden* soru soruyorsun?”

“Dün gece arabası Zim’in evinin önünde park etmişti. Max buradan ayrılırken görmüş.”

“Vakit gec-” Neredeyse “gece yarısı diyecekti ama Max’in bu kadar geç bir saatte burada olduğunu itiraf etmek istemedi. “Garip.”

“Max de öyle düşündü. Onu bu konuda sorgulamış. Daisy kütüphaneden eve gitmek üzere olduğunu ve Max’in arabasını gördüğünü söylemiş. Senin eve habersiz girenler hakkında sorular sormuş ve iyi olup olmadığını merak etmiş.”

“Çok ilginç.”

“Özellikle de çok fazla tanımadığı biri hakkında soru sorması. Yoksa siz ikiniz düğünden beri sıkı fıkı mı oldunuz?”

“Hayır, ama bu yalan söylediği anlamına gedmez. Belki de gerçekten endişe ediyordur.”

“Haklısın. Bu yüzden seninle konuşmadan önce evinde bulduğumuz parmak izlerinin incelenmesini ve başka bir şüphelimizin olmadığından emin olmak istedik.”

“Evime girilmesinin onunla ilgili olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Olay hakkında çok fazla soru sordu, Charlotte. Max’in topladığı her bir kanıtı bilmek istedi. Bizi avlamaya çalıştı ama yakalamaya çalıştığı şeyin ne olduğundan emin olamadık.”

“Belki de suçlu kendisi ve onu tutuklamak üzere olup olmadığını bilmek istiyor. Düşündüğün şey bu mu?” diye sordu Charlotte.

“Çok şey düşünüyorum ama henüz herhangi bir kanıtım yok. Daisy’nin birkaç çalışma arkadaşı ve dostlarıyla konuşmak istiyorum. Belki de davaya yardımcı olacak birkaç bilgi verirler.”

“Bu olay, dava denilemeyecek kadar garip. Hiçbir şey alınmamış. Hiçbir şeye zarar verilmemiş. Eğer yapan Daisy-”

“Kanunlara karşı geldi ve bunun bedelini ödemek zorunda. Herhangi bir şey öğrenirsek seni ararım, tamam mı?”

“Çok dikkatli olun, Cade. Burası küçük bir kasaba ve kasaba halkı kütüphanecimize çirkin bir suçlamada bulunursam büyük bir ihtimalle beni kara listeye alır. Buna bağlı olarak da hamur işlerim bayatlayacaktır çünkü hiç kimse onları satın alıp yemek istemeyecektir. Belki-”

“Endiŕe etme, Charlotte, istediğim zaman oldukça diplomatik olabilirim.” Kadının omzuna hafifçe vurdu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa gülmemek için umutsuz bir çaba sarf ediyordu.

Tabii ki onun için eğlenceli bir durumdu.

Cade’in ocukluğu Apple Valley’de geçmişti. Kasabanın kahramanının her ŕeyi başaracağına kesin gözüyle bakılan altın ocuğuuydu. Her ŕeyi doğru zamanda doğru ŕekilde yapıyordu. Yanlıŕ atılmıŕ tek bir adımı yoktu. Dedikodusu yapılacak bir ŕeyi yoktu. Evliliği bile mükemmeldi. Tessa ile niŕanlandıklarını duyurduğunda kasabanın her bir yanında kutlamalar tertip edilmişti. Altın ocuk ve mükemmel kız sonsuza kadar birlikte. Mükemmel bir son, mükemmel bir baŕlangı ve arada kalan her ŕey yine mükemmeldi.

Charlotte kasabanın sevgisini kaybetme lüksüne sahip değildi. İnsanlar onu tabii ki seviyordu. Yirmi yıl sonra belki onun burada doğup büyüdüğünü düşünebilirlerdi. Ama ŕu anda halen Montana’dan gelmiŕ biriydi ve bu yüzden söylediği ve yaptığı ŕeyler hakkında dikkatli olmak zorundaydı.

Ŗu anda içinde en ufak bir tatil ruhu barındırmasa da sessizce Noel ışıklarını asma işine devam etmesinin bir nedeni de buydu. Ana caddede bulunan diğer evler kapı ve pencerelerini sundurmalarını ve evlerinin önünde bulunan ağaçları renkli Noel ışıklarıyla çoktan süslemişti. Charlotte’ın bu denli geniŕ bir süsleme için ne zamanı ne de sabrı vardı ama yine de Apple Valley’ye taŕındığında ilk yıl evini süslememiŕti. Zim o dönemde Noel’dan iki hafta önce kapısını almıŕ ve süslemeler konusunda neden bu kadar uyuŕuk davrandığını sormuŕtu. Komŕuların evin halen süs-

lenmediği hakkında dedikodu yaptığı gerçeğini dile getirmemişti.

Charlotte henüz niyetinin olmadığına değindiğinde adam Noel ışıklarını asma konusunda ona yardımcı olabileceğini söylemişti. Kadın hemfikir olmuştu. Apple Valley gibi bir yerde Noel süslemeleri geleneği bir kez doğmuştu ve gelenekler asla ölmezdi.

İşte şu anda o olaydan tam üç Noel sonrasında ışıkları kendi başına asıyordu. Noel şarkısı ya da sıcak çikolata ya da kahkaha attıracak sohbetler olmadan. Sadece kendisi ve ön kapının yanında bıraktığı lanet olası renkli Noel ışıkları. Tüm dağınıklık evin dışındaydı. Sadece üzerinde ışıkların bulunduğu tek bir ip asıldıktan sonra verandanın süslemesi tamamlanmış olacaktı.

Ya da ışıkların hepsini çöpe atıp bu işi unutabilirdi. Böylece Main Caddesi'nde Noel tatilini onurlandırmak için evlerinin verandasından bahçelerindeki ağaçlara karar her yeri renkli Noel ışıklarıyla süslemiş evlerin arasında süslemesi olmayan tek ev olacaktı. Tabii ki Zim buna asla izin vermezdi.

Yakın zamanda ışıklarını asma işini bitirmediği takdirde yardım etmek için gelecekti. Eğer böyle bir şey olursa hep birlikte veranda, pencere, saçak, ağaç ve çitlerde müsait olan her here Noel ışıkları asarlardı. Zim bir yolunu bulsa kurumuş çimleri bile süslemek isteyecekti.

Birkaç yüz metre ötede kaldırımdaki bir baba ve kızı fark ettiğinde Arap saçına dönmüş Noel ışıklarını düzeltmeye çalışıyordu. Adam kızın pembe bisikletinin arkasından koşmuyor olsaydı büyük bir ihtimalle onları fark etmeyecekti. Çok hoş bir resim sergiliyorlardı. Pembe bisiklet kaskı ve kabarık pembe mantolu küçük bir kız ve bir erkek...

Ama herhangi bir adam değil!

Vay canına!

Siyah kumaş pantolon, siyah uzun kollu gömlek ve geniş göğüs kafesini örten gri ceket. Bakışları adamın yüzüne sabitlendi ve kendini bugüne kadar gördüğü en etkileyici mavi gözlere bakarken buldu.

“Max!” diye seslendi istemedi, kalbi duyduğu heyecandan deli gibi atarak. Aslında onu görmezden gelmesi gerekiyordu. Bugün için planı buydu. Noel ışıklarını asmak ve çok fazla ortalarda görünmemek için teslimatlarını sabahın erken saatlerinde halletmişti. Max onu akşam yemeğine çıkartmak için geldiğinde Noel alışverişi için... Dışarı çıkmış olacaktı.

Tabii ki. Kulağa hoş geliyordu.

Yani birilerine alması gereken bir şey yoktu. Genelde komşularına ve arkadaşlarına, onları ziyarete gelen aile üyeleri ya da dostlarıyla paylaşmaları için Noel için pişirdiği kurabiye ya da keklerden oluşan sepetler verirdi. Noel geldiğinde mutfak dolapları boşalır ve pişirdiği hamur işlerinin kokusu mutfağı doldururdu. Geçen yıl McKenzielerin evindeki Noel yemeğinden döndüğünde evi uzun zamandır oturulmayan terk edilmiş evler gibi kokuyordu. İnsanı depresyona sokan ve kederlendiren bir kokuydu bu ve kendini öylesine yalnız hissetmişti ki arabaya atlamış ve geri dönme ihtiyacı duymadan Ida'nın kasabanın sınırı olarak kabul ettiği yere kadar gitmişti.

“Char-lotte!” dedi Zuzu tüm gücüyle kocaman pedalları çevirmeye çalışırken cırtlak bir sesle. Koyu renk bukleleri kaskın kenarlarından çıkmış, yanakları soğuk yüzünden al al olmuştu. Çok sevimli görünüyordu!

Charlotte elindeki ışıkları bıraktı ve arka avluda ilerlemeye başladı. “Hele şuna bakın, küçükhanım! Gerçek bir hız canavarı olmuşun.”

“Ben hız canavarı değilim. Zuzu’yum!” Zuzu çekingen bir tavırla Charlotte’ın ayaklarının dibinde durdu ve kaskını çıkarttı. “Baaak!”

“Tabii ki sensin! Bisikletle geziye mi çıktın?” Max’e bakmamak için büyük bir çaba sarf etti.

Adam kadına bakmamak için herhangi bir çekince duymadı. Kadının yanına sokuldu ve Zuzu’nun çıkarttığı kaskı elinden almak için eğildiğinde kolu kadının koluna dokundu.

“Buraya neden geldiğimizi anlat, Zu,” dedi Max.

“Doktorda bir kez bile ağlamadım, böylece kurabiyeleri hak ettim. Maxi bana yüz milyon tane alacak.”

Bisikletinden indi. Pembe pantolonunun paçaları mavi karbotlarının içine sokulmuştu.

“Bu çok fazla kurabiye eder,” dedi Charlotte cevaben Zuzu’nun uzattığı eli tutarak.

“Kurabiyeleri seviyorum. Maxi de seviyor. Değil mi?” Zuzu kafasını kaldırıp Max’e baktı ve o anda Charlotte da adama baktı. Bu bir hataydı çünkü Max, Zuzu’ya bakarken yüzünde inanılmaz yumuşak bir ifade vardı. Bu bakış Charlotte’ın kalbinin erimesine neden oldu.

“Kurabiye severim. Sevdiğim diğer şeyler gibi,” dedi Max mırıldanarak, yumuşak bakışları Charlotte’ın üzerinde alev alev yanan gözlere dönüşmeden önce.

Charlotte’m sadece eriyen kalbi değildi. İçi karmakarışık ve akşam yemeğini iptal etmek için bir bahane bulmaya çalıştı.

“Bunu...” dedi söze başlayarak sesi istediğinden daha cılız çıkarak. Boğazını temizledi ve bir kez daha denedi. “Bilmem iyi oldu. Haydi, gidelim ve şu kurabiyeleri alalım.”

Avluyu geçerken bir an önce Max’ten uzaklaşmak isteğiyle neredeyse koşuyordu. Milyonlarca kilometre koşsa bile yine de uzaklaşamayacak olması çok üzücüydü çünkü problem Max değildi.

Max, Zuzu’nun bisikletini arka avlu boyunca taşıdı ve Charlotte’ın Noel ışıklarından oluşan dağınıklığının bulunduğu verandasının önüne bıraktı. Işıkların takılı olduğu ipleri çözmek zaman ve sabır gerektiriyordu. Belki de Zuzu’nun sabahtan beri yalvardığı kurabiyelerden birini aldıktan sonra işe koyulabilirdi. Baldırlarını ve omuzlarını esnetti, ardından eve girdi. Zuzu ile yaptığı doktor ziyaretinden sonra deli gibi hareket etmişti. Bu ziyaretin göğüs kafesindeki soğuk hissi yok edeceğini düşünmüştü.

Ama etmemişti.

Ama sonra Zuzu’ya ayak uydurması gerekiyordu. Ciğerleri şişene ve terleyene kadar koşmaktan kaçış yoktu, çünkü Zuzu’nun heyecanlı pedal çevirme hareketiyle uyum sağlayacak şekilde tempolu yürümek zorunda kalmıştı. Kendisi pek zorlanmamıştı ama Zuzu’nun yorulduğundan emindi. Küçük kız henüz bilmiyordu ama bu gece yatağa erken gidecekti. Max birkaç gün önce Emma’yı aramış ve Charlotte ile yemeğe çıktıklarında Zuzu’ya bakmasını rica etmişti.

Emma ona bir iyilik yapacağı için mutlu olmuşa benziyordu. Ama ardından kızın karşısına sorun çıkaran baba engeli çıkmıştı. Adam çok zor biriydi ve Emma, bakıcıları uzun bir süre boyunca

tutamıyordu. Sonunda babasının yarattığı her türlü soruna ses çıkartmayacak erkek bir hemşire bulmamış olsaydı büyük bir ihtimalle işini bırakmak zorunda kalacaktı. Adam eski bir denizciydi ve problemlerle ne şekilde başa çıkacağını biliyordu. Erkek hemşire bir ya da iki günlüğüne izin aldığı anda ya başka birini tutuyor ya da bir arkadaştan yerini almasını rica ediyordu. Max de birkaç kez bu konuda ona yardımcı olmuştu.

Max bakıcılık yapmak konusunda çok bilgi sahibi değildi ama yine diğer insanlara nazaran sorunlu kişilerle ne şekilde baş edileceğini konusunda daha fazla bilgi sahibiydi. Yaşlı adam bunu sezmiş olmalıydı. Birkaç kez sözlü olarak küfretmiş ama onun dışında sessiz ve sakin kalmıştı. Rick ile karşılaştırıldığında Zuzu'ya bakmak Emma için inanılmaz keyif vericiydi.

Sorun şu ki Emma son zamanlarda gücünün son noktasına gelmiş gibi görünüyordu ve gözlerinin altındaki halkalar gittikçe koyulaşmış elmacık kemikleri çıkmıştı. Babasından birkaç gün uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Şu anda kesinlikle ihtiyaç duymadığı şey, gece boyunca neredeyse dört yaşına basmış küçük bir kızın peşinden koşmaktı. Gerçi Ida'dan da istemeyeceğinden, elinde sadece Emma vardı.

Max, Charlotte'ın mutfağından gelen sesleri takip etti. Dondurucuya atılmayacak birkaç kurabiye mutfak tezgâhının üzerinde soğumaya bırakılmıştı ve düğün pastalarının komik süslerinden biri mutfak masasının üzerinde duruyordu.

“Henderson’ların düğünü için hazırlık mı yapıyorsun?” diye sordu Max, süslemelerden birini eline alıp incelemesine bakarken. Lynette Henderson zengin biriydi ve babası, sözkonusu dü-

ğün olunca hiçbir masraftan kaçınmamıştı. En azından dedikoduların söylediği şey buydu.

Max nikâh törenine katılmayacaktı çünkü davet edilmemişti.

Bunda şaşırarak bir şey yoktu çünkü Lynette, Calloway Johnson ile evlenmeye karar vermeden önce birkaç kez Max ile buluşmuştu.

“Evet. Çiçekler şeker hamurundan, çoktan yaptım. Sadece katmanları yağlama ve dolgu malzemesini hazırlama işi kaldı.”

“Duyduğum kadarıyla düğüne rekor katılım bekleniyormuş.”

“Lynette kendi düğününün Tessa ve Cade’in düğününden daha fazla ses getirmesi için elinden geleni yapıyor.”

“Lynette delicesine para harcayıp en eğlenceli unsurları kullansa bile Cade ve Tessa’nın başardığı şeye sahip olamayacak,” dedi cevaben. Aslında Lynette’in ne yaptığı umurunda bile değildi. Ne kadar çabuk evlenirse dedikoducular düğün hakkında konuşmayı bırakacak ki bu da Max’i mutlu edecekti. Çünkü insanların sürekli olarak düğünde giyilecek kıyafetler, sergilenecek gümüşler ve hangi masada oturacaklarına dair konuşmaları adamın kulağına fazlasıyla gelmişti.

“Gerçi Lynette yine de denemek istiyor. Kendi pastasının Tessa’nın pastasından bir kat daha fazla ve üzerinde en azından bir düzine fazla çiçek olması için ısrar etti.”

Domuz şeklindeki kurabiye kavanozunun kapağını açtı ve içinden kocaman bir kurabiye çıkarttı. “Al bakalım, Zuzu. Masada ye, tamam mı?”

“Kurabiye!” Zuzu sandalyeye bir çırpıda çıktı. Charlotte kızın üzerindeki mantosunu çıkartmasına çoktan yardım etmişti ve

o an pembe elbisesi ve kocaman mavi gözeriyle muhteşem göründüğünü düşünüyordu.

Max'in göğüs kafesini sıkıştıran soğuk his, yedi katına çıktı.

Charlotte kavanozdan bir kurabiye daha çıkarttı ve Max'e uzattı. "Şekere ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"İhtiyaç duyduğum şey," dedi kurabiyeyi alıp Zuzu'ya bakarak. Zuzu kurabiyenin yarısını ağzına sokmuş çikolata kalıntıları ağzının etrafına bulaşmıştı. "Gerçeği öğrenmek."

"Endişelisin, değil mi?" Kadın buzdolabından süt çıkarttı ve Zuzu'nun bardağını doldurdu. "İster misin?"

"İstemem. Teşekkür ederim." Kurabiyeden bir ısırık aldı. Şeker ve tarçınlı çıtır çıtır dışı ve yumuşak içiyle, bugüne kadar yediği en lezzetli kurabiyeydi. "Ama bir kurabiye daha alabilirim."

Kadın adama bir kurabiye daha uzatırken gözleri yaz yağmuru kadar kibar bakıyordu. "Diğer soruma cevap vermedin."

"Endişeli olup olmadığımı hakkında mı? Endişeliyim."

"Neden?"

"Biraz karmaşık."

"Karmaşık olmasına gerek yok."

"Bu da ne demek oluyor?" Adam ikinci kurabiyeyi de bitirdi. Charlotte adamın elini tuttu ve kilere doğru götürdü. "Babalık testini bugün yaptırdın, öyle değil mi?" diye sordu fısıldayarak.

"Evet."

"O zaman ortada karışık olan hiçbir şey yok. Eğer senin-"

"İşte karmaşık olan şey bu, Charlotte." Eliyle Charlotte'ın saçını okşadı ve devamını getirememenin gerginliğini yüreğinin derinliklerinde hissetti. "Ben çocuk istemiyorum. Hiçbir zaman istemedim."

“Çok komik,” dedi kadın cevaben, kapının aralığında bakarak. Zuzu bir elinde küçülmüş kurabiyesi diğer elinde süt dolu bardağıyla masanın başında oturmaya devam ediyordu. “Anne olabilmek için her şeyi verebilirdim.”

“Özür dilerim, Charlotte. Pislik biri olduğumu düşünmeni iste-”

“Öyle biri değilsin.” Önü açılmış hırkasını bir araya getirdi, hırkasına yapışmış kurabiye kırıntılarını temizledi ve ortama hâkim olan rahatsız edici sessizlikle başa çıkmaya çalıştı. “Demek istediğim, çocuk istememek suç değil.”

“Bir ev dolusu çocuk istemek de hiçbir şekilde suç değildir.” Adam bir adım yaklaştı ve burnuna gelen vanilya, tarçın ve her zaman Charlotte ile özdeşleşmiş tatlı kokuyu içine çekti. “İstediğin şey bu, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi kadın karşı çıkarak ardından kahkaha attı. “Tamam, itiraf etmem gerekirse her zaman altı ya da yedi çocuğum olsun istemiştım. Şehrin dışında birkaç dönüm arazide yaşamak gibi salakça hayallerim vardı. Brett ile birlikte tavuklarımız, atlarımız ve sevecek bir sürü çocuğumuz olacağını sanıyordum.”

“Neden olmadı?”

“Hayaller ölür, Max. Eminin ki bunu bilecek kadar çok yaşadın.” Kadının sesinde ne acı ne de kızgınlık vardı sadece hayıflanıyordu.

“Ne kadar evli kaldınız?”

Charlotte kaskatı kesildi ve yumuşak dudakları sert bir çizgi halini aldı. “Altı yıl. Yedinci yıla çok az kala hayatını kaybetti.”

“Senin için zor olmuş olmalı.”

“Ona kanser teşhisi kondu ve bir ay sonra da öldü. Düşündüğümüzden daha çabuk oldu. Ve bu kadar çabuk olmasının Tanrı’nın lütfu olduğuna inanıyorum.” Bir tutam saçını parmağına doladı ardından sıkıca çekti ve serbest bıraktı.

Max, lüle haline gelmiş saç tutamına dokunmamak için kendini tuttu. “Çok üzgünüm, Charlotte.”

Kadın omuz silkti ve üzgün olmadığını ifade eden dik bir duruş sergiledi. “Bence istediği gibi oldu.”

“Öyleyse birlikte neredeyse yedi yıl geçirdiniz. Bu, çocuk sahibi olmak için oldukça uzun bir zaman. Neden çocuğunuz olmadı?” Max yanlış bir soru sorduğunu anladığında soru zaten çoktan sorulmuştu. Charlotte’ın normal şartlarda bir zamanlar hayalini kurduğu şeylerle dolup taşan bir evde yaşamak yerine, yalnız başına kalmasının nedenlerini öğrenmek istiyordu.

Kadın güçlkle yutkundu bir kez daha kapıdan dışarı baktı.

Max bir an için kadının gözlerinin dolduğunu düşündüğünden koluna dokundu ve pamuklu kazağının atındaki narin kaslarını hissetti. “Bu oldukça özel bir soru, Max.”

“Oldukça yakınlaştık fark ettiysen.” Max elini kadının kolundan aşağı kaydırды ve elini tutarak onu öylesine yakınına çekti ki bir an için bedeninden yayılan ısıyı ve gerilimi hissetti. “Tabii ki hayaller ölür. Bu her zaman her gün herkesin başına gelebilir. Ama sen halen etkisi altındasın. Ne oldu? Çocuğunuz olmadı mı? Kocan çocuk istemedi mi?”

“Brett’in çocuğu vardı. Tam dört tane. Evlenmeden önce bu konudan bahsetmedi bile. Aslında ilk karısı ile halen evli olduğundan da bahsetmemişti. Kamyonu ile uzun yolculuklara çıktı-

ğında ben sağ salim eve gelmesi için dua ederken, o günler hatta haftalar boyunca onlarla zaman geçiriyormuş.”

“Peki bu nasıl ortaya çıktı?”

“Kasımın yirmi yedisinde yedinci evlilik yıldönümümüzde üç günlüğüne gitmişti ve avukatı var olduğunu bile bilmediğim vasiyetten bahsetmek için bana uğradı. Brett evini, birikimini ve sahip olduğu her şeyi diğer ailesine bırakıyordu. Kıyafetlerim, son maaşı ve üzerinde kendi başımın çaresine bakacağımdan emin olduğu yazılı bir not haricinde hiçbir şeyim kalmamıştı.” Önemli değil dercesine omuz silkti ama Max önemli olduğunu biliyordu. Halen kasaba evini ve koşuşturan çocukları istediği kadar önemli.

“Vasiyete itiraz etmedin mi?”

“Neye yarardı ki? Haklıydı, ben ayaklarımın üzerinde durmak için öyle ya da böyle bir yol bulacaktım. Ayrıca diğer ailesinin canını yakmak istemiyordum, zaten yeterince acı çekmişlerdi.”

“Kocan seninle evlenmeden çok önce bunları düşünmüş olmalı,” dedi Max hırlayarak. Herif ölmemiş olsaydı onun izini sürer ve bir hanımefendiye ne şekilde davranılması gerektiği hakkında bir iki ders verirdi.

Kadın bir kez daha omuz silkti ve bakışları uzağa daldı. “Zuzu bir kurabiye daha istiyormuş gibi. Ona bir kurabiye daha vereyim, ardından Noel ışıklarını asmaya devam edeceğim.”

Max kadının arkasından mutfığa doğru ilerlerken ona bakmaktan kendini alamadı.

“Zuzu, sandalyeye çıkma,” dedi Charlotte yumuşak bir ses tonuyla. Max bakışlarını Charlotte’tan ayırdı ve tezgâhın üzerinde duran kurabiye kavanozuna ulaşmak için sandalyesini çekmiş Zuzu’ya yöneldi.

“Zuzu, bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun!” dedi adam biraz daha sert bir ses tonuyla.

Zuzu inanılmaz alındı.

Minik yüzü buruştu ve bu evde geçirdiği ilk gece olduğu gibi kulakları sağır eden bir sesle ağlamaya başladı.

Kızı kucağına aldı ve beceriksizce sırtına hafifçe vurmaya başladı. Babalık yapma konusunda tecrübeli değildi ama iyi babaların çocuklarını sakinleştirmek için bu tarz şeyleri yaptığını birçok kez görmüştü. Sırtına hafifçe vurmak. Yüzü kâğıt havlu ile silmek. Çocuğa başka bir kurabiye daha alabileceğini söylemek.

Sonuncusu işe yaradı.

Zuzu birkaç damla gözyaşı daha döktü, ardından ellerini adamın yanaklarına koyarak gözlerinin derinliklerine baktı.

“Çok özel bir oğlansın, Maxi,” dedi.

Max kıkırdadı ve Charlotte’ın uzattığı kurabiyeyi aldı.

“Bahse girerim ki bunu sana kurabiye veren her oğlana söylüyorsundur,” dedi Max karşılık olarak.

“Teşekkür ederim!” Kız kıkırdamaya başladı. “Şimdi indir beni.”

“Lütfen hoş bir kelimedir,” dedi adam, büyükannesi ve babasının evine taşındıktan sonra büyükannesinin her zaman dediği gibi. Şu ana kadar bu aklına hiç gelmemişti.

“Lütfen indir beni,” dedi Zuzu Max’in dediğine uyarak. Adam kızı indirir indirmez Zuzu kendi sandalyesine doğru koştu. İnanılmaz mutlu görünüyordu.

“Aranız gerçekten çok iyi, Max,” dedi Charlotte çabucak. “Başa çıkılmayacak kadar zor bir çocuk değil.”

Doğruyu söylemek gerekirse bu gerçektir. Morgan doğru bir şeyler yapmış olmalıydı çünkü Zuzu haşın bir çocuktur ama aynı zamanda da kremalı pasta kadar tatlıydı. Ya da Charlotte'ın tarçınlı tatlı kurabiyeleri kadar. Kavanozdan bir kurabiye daha aldı.

“Sakıncası var mı?” diye sordu. “Saat dokuzda doktorda olmak zorundaydık. Zu'ya hazırladığım yulaf ezmesi patlamasından sonra-”

“Yulaf ezmesi patlaması mı?” diye sordu Charlotte gülerek.

“Evet ve lütfen neler olduğuna dair bir açıklama bekleme benden. Çünkü açıklayabileceğimi sanmıyorum. Sonuç içinden çıkmayacak kadar büyük bir kargaşa oldu ve sonuç itibarıyla evi kahvaltı yapmadan terk etmek zorunda kaldık. Şu anda açlıktan ölüyorum.”

“Sana öğle yemeği hazırlayabilirim. Büyük bir ihtimalle Zuzu da acıkmıştır.”

“Eve gidince yeriz.” Buzdolabını açmasına fırsat vermeden kadının elini tuttu. “Ayrıca bizim için yeterince çok şey yaptın ve ben de senin için bir şeyler yapmak istiyorum.”

“Bu akşamki yemekten bahsediyorsan-”

“Noel ışıklarından bahsediyorum. Büyükanнем Noel'i çok severdi. Yılın en çok sevdiği dönemi Noel'di. Ve onun için Noel ışıklarını asmak için saatlerimi harcardım.” Aslında ilk iki yıl boyunca bu işi yaparken harcadığı her saniyeden nefret etmişti. Ama ardından bu gelenekten hoşlanmaya başlamıştı.

“Noel tatili boyunca ziyaret edecek bir ailenin olmasının eğlenceli olduğunu düşünürüm hep.”

“Ben kimseyi ziyaret etmezdim. Lisede ve üniversitenin büyük bir bölümünde büyükanнем ve babam ile yaşadım.”

“Annen ile baban-”

“Babam hapse girmiş bir uyuşturucu kaçakçısı ve annem de benimle ilgilenmek yerine onunla ilgilenecek birini bulmaya çalışan bencilin tekiydi.”

“Çok üzgünüm.” Kadın, adamın koluna dokundu. Max’in kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Kadını kollarının arasına almak, ikisi de nefessiz kalıncaya kadar öpmek için büyük bir arzu duydu ama Zuzu şapırdatarak kurabiyesini yerken kendini tuttu çünkü bu yapmak için doğru bir an değildi.

“Üzülme,” dedi biraz hırıltılı ve sert bir ses tonuyla. “Beni bu duruma getiren geçmişim ve istesem de geçmişimi değiştirmek için bir şey yapamam.”

Kadın ciddi bir ifadeyle kafasının salladı. “Seni anlıyorum.”

“Ama sen geçmişini değiştirmek isterdin, değil mi?”

“Bilmiyorum. Bazen belki.”

“Neyi değiştirmek isterdin?”

“Sanırsam biraz daha az güvenmek. Bu kadar umutsuz olmak istemezdim.”

“Senin umutsuz olduğunu hayal bile edemem.”

“O zaman çok iyi bir hayal gücün yok,” dedi kadın gülerek. Gözleri parlıyordu.

“Gerçekten çok güzelsin, Charlotte. Bunu biliyorsun değil mi?” dedi Max. Sözcükler öylece ağzından âdeta kaymıştı çünkü Charlotte gerçekten güzeldi ve bunu duymaya ihtiyacı vardı.

Charlotte tandı ve yanakları koyu pembe bir renk aldı. “Max-”

“Sonra söylersin, tamam mı? Şu ışıkları senin için halletmem gerek. Aksi takdirde Zim’in yardımına muhtaç kalacağız.”

“İşte o zaman bahçenin her bir köşesine Noel ışıkları asılmış olacak?”

“İlginç bir görüntü olurdu.”

“Yaşasın!” dedi Zuzu cıyaklayarak. “Noel ışıklarına yardım edeceğim!”

“Kurabiyeni bitirip sütünü içmeden ve yüzünü yıkamadan olmaz” dedi Charlotte dikkatini küçük kıza vererek. Max’e kaçış fırsatı doğmuştu. Bütün bir sabah boyunca küçük kızın istekleriyle uğraşma zorunda kalmıştı. Aslında bir molaya ihtiyacı vardı ama sıcak mutfağı ve fırında pişirilmiş hamur işlerinin kokusunu, Zuzu’yu ve Charlotte’ı terk etmek istemiyordu. Hepsi birbiriyle sıkı sıkıya bağlantılıydı ve insana yuvada olma hissini veriyordu.

Bölüm 16

Max mutfaktan çıktı ve Charlotte sonunda tekrar nefes alabildi.

Şükürler olsun!

Beyninin oksijene ve düşüncelerini temizlemeye ihtiyacı vardı çünkü tam o anda kafasının içinde dolaşan tek düşünce Max'i bir kez daha öpmekti.

“Ama bu hiç iyi bir fikir olmazdı, Zuzu. Hem de hiç,” dedi mırıldanarak mutfak bezlerinden birini sıcak suda ıslatıp küçük kızın yüzünü silmeden önce.

“Ama kurabiyeler iyi,” dedi Zuzu karşı çıkarak ve Charlotte'ın aslında aklından geçen fikirden bahsettiğini anlamayarak.

“Haklısın. Öyleler.”

“Biraz daha ister misin?” Küçük kurabiyesinden arta kalanını Charlotte'a uzattı ve ardından Charlotte'ın karnına bastırdı.

“Dikkatli ol, Zuzu.” Charlotte kurabiyesinin kalanını aldı ardından küçük kızın kucagını temizledi. Önceleri ikiz çocuk sahibi olmanın eğlenceli olacağını düşünmüştü. Ama Zuzu ile birkaç dakika geçirdikten sonra bunun oldukça yorucu bir şey olacağına karar verdi.

“Haydi, Noel ağacını ışıklandıralım!” Zuzu sandalyesinden zıplayarak aşağı indi, minik kolları ve bacakları aşağı yukarı hareket ederek etekleri zemini süpürürcesine oturma odasına doğru ilerledi.

“Yavaş, Zuzu,” dedi Charlotte ama Zuzu görev başındaydı ve duracakmış gibi durmuyordu. Charlotte koridorda peşinden gitti ve ön kapıyı açması için yardımcı oldu. “Üzerinde manto bile yok şapşal kız.”

“Ben değil şapşal!” dedi Zuzu kaşlarını çatarak ki bu, bakışlarını tapılacak kadar güzelleştirmesine neden oldu. Çocuğun Max’i parmağında oynatmasına şaşmamak gerekiyordu.

“Tabii ki değilsin ama dışarı çıkmadan önce mantonu giymezsen üşütebilirsin. Donmak istemezsin öyle değil mi?”

“Eveet.” Charlotte güldü ve Zuzu’yu mutfığa geri götürdü.

“Yani senin donmanı istemem ve kardan adama dönüşürsen kurabiye yiyemezsin.”

“Yiyemem mi?” Zuzu kollarını mantosuna soktu ve dilini hafifçe çıkartarak fermuarını kapatmaya çalıştı.

“Tabii ki yiyemezsin çünkü kardan adamlar bir şey yemez.”

“Yemezler mi?”

“Yemezler. Sadece dışarıda gün boyunca soğukta öylece dururlar. Bisiklet de süremezler.”

Zuzu’nun ellerini geri çekti ve fermuarı kapatmasına yardımcı oldu. Zuzu eldivenlerini cebinden çıkarttı ve ellerine geçirdi.

“Kardan adam olmak istemiyorum,” dedi ciddiyetle.

“O zaman her tarafını kapatman iyi oldu.” Charlotte elini uzattı ve Zuzu kadının elini tuttu.

“Anniş nerede?” diye sordu Zuzu ön kapıya doğru birlikte ilerlerken. Charlotte buna nasıl cevap verebilirdi ki? Görünüşe bakılırsa Zuzu gerçekleri zaten biliyordu. Belki de daha fazlasına ihtiyacı vardı. Belki de Morgan’ın geri döneceğine ve sonsuza kadar onunla birlikte olacağına dair bir güvenceye ihtiyaç duyuyordu.

“Anniş Las Vegas’ta, Zuzu. Unuttun mu?”

“Kardan adam mı oldu? Çünkü onun kardan adam olduğunu düşünüyorum.”

Charlotte soru karşısında gülmek zorunda kaldı. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü donduysa arabayla yanıma gelemez.”

“Anniş kardan adam olmadı, Zuzu. Sadece iş bulmakla meşgul.”

“Sana bir şey söyleyeyim mi? İş bulmak istemesinin nedeni Tom Baba. Çünkü öldü.”

“Çok üzüldüm.” Zuzu onaylarcasına kafasını salladı.

“Bir şey daha söyleyeyim mi?”

“Söyle.”

“Tom Baba bana kurt tarafından yenilen küçük bir kızın hikâyesini anlattı.”

“Kırmızı Şapkalı Kız mı?”

“Pembe Şapkalı Kız. Çünkü ben pembeyi çok seviyorum.” Zuzu eldivenli eliyle kapıyı açmaya çalıştı ama metal kapı kolu kaygandı.

“Yaşlı kurt, küçük kızı yemeye çalışmış ama kız karate yapıp onu dövmüş. Bam! Bam!”

“Vay canına!”

“Ben de karate yapıp kötü adam gelirse onu döveceğim. Bam!”

Kötü adam mı? Ciddi miydi yoksa çocukça bir oyun mu oynuyordu?

Charlotte göz göze gelinceye kadar eğildi. “Hangi kötü adam?”

Zuzu odanın her bir tarafına bakındı. Ellerini Charlotte’ın boynuna doladı ve onun yakınına çekerek kulağına fısıldarken nefesi Charlotte’ın yanağını gıdıkladı. “Yatağın altında.”

“Hangi yatak?”

“Benim yatağım. Anniş yatağın altından çıkıp beni yutacağını söylüyor. Küçük kızların kalplerini ve beyinlerini sevdiğini söyledi. Onları akşam yemeğinde yiyormuş.”

“Zuzu! Bu doğru değil!”

“Doğru! Anniş anlattı!” Zuzu kollarını kadının boynuna sıkıca doladığında çenesi titriyordu.

“Annişin şaka yapmıştır.” Ve gerçekten şaka yapmış olmalıydı. Yoksa kim küçücük bir çocuğa yatağının altında canavar yaşadığını söylerdi ki? Charlotte bunu yapacak birini tanımıyordu, bu kesindi. Saygı duyduğu hiç kimse. Charlotte bir an için Morgan’ın izini bulmak ve ne kadar salak biri olduğunu söylemek istedi. Tabii ki kadının Zuzu’yu ne şekilde yetiştirdiği onu ilgilendiren bir şey değildi, ama öyle bir hikâye anlatmak mı? Etkilenebilecek bir yaşta olan üç yaşındaki bir çocuğa anlatılması mı? İşte bu çok zalimceydi.

“Hayır yapmadı. Adam yatağımın altında. Dün gece sesini duydum.” Zuzu’nun gözleri fincan tabağı kadar büyüdü. Bir şeyler duyduğuna dair en ufak bir şüphe yoktu. Büyük bir ihtimalle

Max'in kocaman çirkin kedisi yatağın atında toz tutmuş ayıcığını arıyordu.

"Büyük bir ihtimalle kedinin sesini duymuşsundur. Kediler yatak altlarını sever."

"Pete ikili koltuğu sever."

"Öyle mi?"

"Mutfak tezgâhını da sever. Ida onu sürekli indirmek zorunda kalıyor." Görünüşe bakılırsa Zuzu yatağın altındaki kötü adam hakkında söylediği her şeyi unutmuş gibiydi. Charlotte kapıyı açtı ve verandaya çıkarken onu takip etti. Max içinde Noel ışıkların bulunduğu kutunun yanında duruyordu. Bir şekilde karmakarışık olan iplerin içinden bir tanesini çözmeyi başarmıştı. Görünüşe bakılırsa Noel ışıkları asma becerisinden bahsederken şaka yapmamıştı.

"Başarmışsın!" dedi kadın çığlık çığlığa.

"Ben sadece..." Dilinin ucuna gelen cümle *seni öpmek istedim* idi.

"Bunu ben de çok isterdim," dedi yüzünde hınzır bir gülümsemeyle.

"Ne diyeceğimi bilmiyorsun ki."

"Ne demeye çalıştığını kesinlikle biliyorum." Adamın bakışları kadının dudaklarına kaydı ki bu, kadının yanaklarının kızarmasına neden oldu. Kahrolası açık teni her şeyi belli ediyordu!

"Bir kez daha karışmadan assak iyi olacak," dedi kadın mırıldanarak. Ardından arkasını döndü ve ipin diğer ucunu kancalarından birine geçirdi çünkü ne olursa olsun bu adamı öpmeyecekti.

"Ben de artık gitme vaktinin geldiğini düşünüyorum. Günün

geri kalanını burada geçirmek istesem de bu akşam bir randevum var ve hazırlanmam gerek.”

Şaşkınlık içinde adamla göz göze geldi. “Randevun mu var?”

“Çok özel bir randevu.” Max kadının gözlerine dikkatle baktı. “Bana arkadaş olarak akşam yemeğine çıkmak istemediğini söylemiştin, yanılıyor muyum?”

“Yanılmıyorsun. Seninle çıkacak birini bulduğuna sevindim,” dedi kadın mırıldanarak Zim ile birlikte eve ilk taşındıkları yıl astıkları kancalara ipi geçirirken.

“Bu buluşma için oldukça heyecanlanıyorum,” dedi adam cevaben sesinde eğlenceli bir ton ile. “Bu akşam dolunay var, bundan dolayıdır ki Riley Parkı’nda piknik yapacağız. Yani bir kamp gezisi kadar romantik olmayacak ama yine de idare eder.”

“Bu gece dışarısı on derece olacak,” dedi kıskançlığını örtmek istercesine tespitte bulunarak. Ayışığında piknik kulağa romantik, az da olsa ilahi geliyordu ve yüreğinin bir parçası görüşeceği kadının yerinde olmayı diledi. Küçük bir parçası mı? Hayır, tamamı!

“İşte hain planım da bu, Charlotte. Isınmak için, buluştuğum kişiye sıkı sıkıya sarılacağım.” Kadına öylesine yaklaştı ki aralarında neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. Kadın büyülenmişçesine dışarısının soğuğuna rağmen bedeninin alev alev yanmaya başladığını hissetti. Tanrım çok iyi bir histi. Adam da kendini iyi hissediyordu. Charlotte günün sonuna kadar durduğu yerde durmaya devam etmek istedi. Kıpırdamadan. Adamı evin içine sokup kendini kaybetmişçesine öpmek istiyordu. “Büyükannemin eski polar battaniyesini alacağım,” dedi kadının kulağına mırıl-

danarak, eli kadının sırtından aşağı kayıp yukarı çıkmadan önce. “Annesinin atların çektiği faytonda bir zamanlar kullandığından. Battaniyeyi, bulduğum sessiz yere sereceğim. Apple Valley Toplum Kilisesi’nin bulunduğu tepeye.”

“Mezarlığın yanına mı? Bunun oldukça romantik olacağından eminim.”

Adam kıkırdadı ve sesi kadının kulağında titredi. “Mezarlığa çok yakın olduğunu söyleyemem. Etrafı ağaçlarla çevrili çok hoş bir yer var. Ayışığının altında uzanacağız, şaraplarımızı yudumlayıp peynirimizden yiyeceğiz. Belki el ele bile tutuşuruz.”

“Kulağa çok... Hoş geliyor”

“Sadece ihtiyacım olan bir şey var. Belki bana yardımcı olabilirsin.”

“Nedir?”

“Yanımda çok özel bir şey götürmek istiyorum. Sevgimin nişanesi olarak. Kadınların gerçekten hoşlandığı bir şey.”

Harika. Şimdi de ayışığındaki buluşma planı için ondan yardım talep ediyordu.

“Çizkek?”

“Bence daha çok çikolata seven biri.” Adamın dudağının kenarına hınzır bir gülümseme oturdu.

“Çikolatalı pasta için güzel bir tarifim var. Basit ve tadı güzel ayrıca dondurulmaya da ihtiyaç duymuyor,” dedi kadın teklifte bulunurcasına ve daha çok kendini ve adamı, kendisinden başka biriyle çıktığına dair mutlu olduğuna ikna edercesine.

“Kulağa çok hoş geliyor.”

“Pastayı bugün öğleden son-”

“Tarifi bana verirsen ben yapabilirim.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Yemek yapamadığımı mı düşünüyorsun?”

“Seni mutfakta gördüm, Max. Malzemen bile yok. Karton ve yumurtadan pasta yapmak istiyorsan başka.”

Adam gülümsedi. “Sanırsam ihtiyaç duyduğum şeyleri markette bulabilirim.”

“Sorun şu ki ben genelde tariflerimi kimseye vermem.” Birçok kişi bu konuda şikâyetle bulunuyordu. Hiç kimse onun gibi yapamadığından sürekli olarak bir ya da iki malzemeyi eksik söylemekle suçluyordu.

“Eğer tarifi kimseye paylaşmayacağıma söz veririm benim için bir istisna yapamaz mısın?”

“Ben sanmı-”

“Lütfen hoş bir kelimedir, Maxi,” dedi Zuzu söze girerek.

“Haklısın, Zuzu” dedi adam cevaben. “Benim için lütfen bir istisna yapabilir misin, Charlotte?”

Kadının gözlerinin içine bakarak gülümsediğinde kadın tarifi vermemek için bir sebep göremedi.

“Lütfen dediğin için olur tabii.”

Koşarak eve girdi çünkü bu, gözlerinin içine bakıp çikolatalı pasta yapmak istediği kadının nasıl biri olduğunu düşünmekten çok daha kolaydı.

Tanrım! Kadın kendini kötü hissetmişti ve bunun nedenini tam olarak bilemiyordu. Böyle olsun istememişti. Brett’in ölümünden sonra amacına odaklanıp, erkeklerle mesafesini korumaya özen göstermeye karar vermişti.

Çekmecedden not kâğıtlarından birini aldı ve tarifi yazdı.

Oldu! Kâğıdı adam verdikten sonra onu gönderecekti.

Her şerde bir hayır vardı. Ama şer şerdi ve insanın canını acı-
tıyordu ama yine de her bir saniyesinden zevk almıştı.

“Aptal,” dedi kendi kendine dışarı çıkarken.

Sam ve Zuzu verandada yalnız değildi. Saçlarını dağınık to-
puz yapmış Daisy, kalın camlı gözlüklerin ardından ona doğru
baktı. Charlotte’ın evine izinsiz giren bir suçlu gibi görünmüyör-
du ama Charlotte, Cade’in söylediklerini unutamıyordu.

“Selam, Daisy!” dedi Charlotte sesi hafif çatallı. Sinirleri
bozuktu. Ve sinirleri bozulduğunda böyle oluyordu. Daisy fark
etmiş gibi değildi. Bakışları not kâğıdındaydı, gözleri parlak ve
ışılıklıydı. Belki biraz çılgıncaydı.

“Selam, Charlotte. Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim.
Öğle tatilindeyim ve ofise geri dönmeden önce seninle konu-
şmak istedim.”

“Ne hakkında?” Elindeki not kâğıdını Max’e uzattı. Daisy
dikkatle baktı, ardından kaşlarını çatı.

“O ne?”

“Hiçbir şey,” dedi Charlotte çabucak. Max’e tarif verdiğini
itiraf ettiği takdirde Daisy çift çikolata dolgulu kekin tarifi için
bir kez daha yalvarmaya başlayacaktı. “Buraya neden geldiğini
söylemek üzereydin, unuttun mu?”

“Tabii ki unutmadım,” dedi Daisy nefes almadan. “Buraya dü-
ğün pastası için geldim.”

“Nişanlandın mı?!” Charlotte, Daisy’nin sol eline baktı. Deri
eldivende yüzüğün yaratmış olduğu bir potluk fark edemedi ama
bu orada yüzük olmadığı anlamına gelmiyordu.

“Evleniyorum,” dedi Daisy acı acı gülümseyerek. “Pastayı ve üstünün süslemesini bugün seçmek istiyorum.”

Evine habersizce girmiş olabilecek kadın, şimdi de pasta siparişi mi vermek istiyordu? Bu kesinlikle olamazdı.

“Çok üzgünüm, Daisy. Henderson’ların düğün töreni için yapacak çok işim var. Haftaya seçmen benim için daha iyi olurdu.”

“Ya benim için iyi olmazsa?”

“O zaman sanırsam pastayı yapacak başka birini bulman gerekecek.” Daisy’nin teklifinden vazgeçmesini umut etti.

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Henüz nişanlanmadığım için pasta siparişi vermemi istemiyorsun,” dedi Daisy söylenerek.

“Hiçbir fikrim yok-” Henüz nişanlanmadığı ya da ne söylemeyi planladığına dair en ufak bir fikri olmadığını düşündüğü anda Daisy düşüncelerini böldü.

“İyi bir insan olduğunu düşünüyordum ama yanıldığımı düşünmeye başladım.”

“Ama-”

“Devam et. Hendersonların pastasını hazırla. Haftaya tekrar uğrarım. O zaman benim için zamanın olur.”

“Sana söy-”

“Haftaya görüşürüz.” Daisy tüm vücudu sinirden titreyerek yanlarından uzaklaştı.

“Tüm lafları ağzına tıktı resmen,” dedi Max mırıldanarak Daisy arabasına binip park alanından uzaklaşırken. “Sana konuşma şansı bile vermedi.”

“Çok kızgın.”

“Çağımızın en büyük sorunu da bu. Herkes kızgın.” Max, Da-

isy'nin uzaklaşan arabasını izlemeye devam etti.

"Nedenini bilmiyorum. Ona karşı her zaman kibar davrandım."

"Sen her zaman herkese karşı kibarsın, Charlotte. Sana kibar davrananlar geçmişte kaldı." Tarifen yazılı olduğu kâğıdı cebine koydu ve Zuzu'yu bisikletinin yanına götürdü. "Gitmemiz gerek artık. Süt ve kurabiyeler için teşekkür etmelisin. Gerçekten çok sevdik, değil mi Zuzu?"

"Eveet!" dedi Zuzu hemfikir olmuşçasına.

Charlotte gülümsedi. "Kurabiyeleri sevmene sevindim. Uğradığınız için teşekkür ederim. Görüşür-"

"Altıda. üstüne kalın bir şeyler giy," dedi, Max Zuzu'yu bisikletine bindirirken söze girerek.

"Neden kalın giyineyim?"

"Bu gece ayışığı altındaki pikniğimiz için," diye cevap verdi. "Unutmadığınızı sanıyorum yoksa unuttun mu?"

"Romantik bir buluşma yaşayacağın biriyle çıktığını sanıyordum."

"Öyle çünkü kendisi arkadaşça akşam yemeği teklifini kabul etmedi." Kadının dudaklarına çabucak bir öpücük kondurdu, ardından Zuzu'nun bisikletini kasaba meydanına doğru hafifçe ittikten sonra hafif tempo ile arkasından koşmaya başladı.

"Romantik bir buluşmamız olmayacak!" diye bağırdı Charlotte arkasından. Max büyük bir ihtimalle duymuştu ama bakışlarını Zuzu'nun üzerinde sabitleyerek duymamış gibi yaptı.

Lanet olası adam! Charlotte'ı kandırmişti. Aslında kızması gerekiyordu ama gülümsedi ve Noel ışıklarını asma işi bittiği

için evine girip çay demlediğinde kendi kendine Noel şarkıları mırıldanıyordu.

Pasta pişirmek zor olamazdı. Yoksa zor muydu? Max tabakta yarattığı karışık yığına baktı ve kaşlarını çattı.

“İğrenç!” dedi Zuzu tezgâhın kenarından kahverengi karışıma bakarak.

“Öyle mi?” Zuzu’ya iğneleyici konuşmak bir işe yaramıyordu. Burun kıvırdı ve kaşlarını çatı.

“Evet.”

“O zaman yemek zorunda kalmadığın için iyi olacak.” Yemek kaşığıyla tabaktaki yığına şekil vermeye çalıştı. Ama yapabildiği tek şey etrafı batırmak oldu.

“Kahr-” Düzgün konuşmaya dikkat etmeliydi. Küçük sürahilerin (çocukların) büyük kulpları (kulakları) olurdu. En azından Ida onun Zuzu’nun önünde küfürlü konuştuğuna şahit olduğunda böyle söylemişti. Aslında haklıydı. Dikkatli davranmadığı takdirde Zuzu üç yaşındaki bir çocuğun bilmemesi gereken küfürleri savura savura kasabada dolaşacaktı.

“Etrafı dağıttın!” dedi Zuzu suçlamada bulunurcasına, duvardaki çikolata lekelerine keskin bir bakış atarak. Birileri kapıyı tıklattı. Emma. O olmalıydı. Erken gelmişti ama şikâyet edilecek bir şey değildi. Zuzu’nun son bir saattir durmaksızın konuşması onu neredeyse delirmeye ramak kalacak bir noktaya getirmişti. O kadar çok konuşmuştu ki bir an için kulak tıkacı kullanmaya niyetlendi.

Kapıyı açtı ve Emma’yı içeri aldı. Gözlerinin altında âdeta gölgeler vardı, saçlarını da atkuyruğu yapmıştı. Üzerinde koyu

renk kot pantolon ve bol bir tişört vardı. Makyaj yapmamıştı. Yirmi beş gibi değil de daha çok on beş yaşında gibi duruyordu.

“Berbat görünüyorsun,” dedi. “Bebek bakıcılığı yapabileceğinden emin misin?”

“Sağ ol ya,” dedi homurdanarak. “Evet eminim. Ve lütfen çocuğun yanında kullandığın dile dikkat et.”

“Bu konuda çalışıyorum.”

“Hım!” Yanında getirdiği kocaman çantasını sehpanın yanına kadar taşıdı ve oraya bıraktı.

“Geceyi burada geçirmeyi mi planlıyorsun?”

“Üç yaşındaki muhteşem bir çocuğu eğlendirmeyi düşünüyorum.”

“Ve bunu yapmak için içi türlü hokkabazlık aletiyle dolu bir çantaya mı ihtiyaç duyacağını düşündün?”

Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve adama *salak mısın* dercesine baktı. “Duyduğum kadarıyla bundan fazlasına ihtiyacım olabilir.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Jordyn Lancaster Tate Gordon’a Zuzu’nun bugüne kadar gördüğü en akıllı çocuk olduğunu söylemiş.”

“Bana da aynısını söyledi.” Doğruyu söylemek gerekirse genç hemşire bunu Zuzu’nun randevusu boyunca on iki defa söylemişti.

“Bunu neden Eli’ye söylemiş ve neden Tate de gelip sana söyledi?”

“Bugün mahkeme binasında tesadüfen karşılaştık.”

“Yine hız cezası mı aldın?”

“Şu ana kadar sadece iki kez aldım, Max, ve onları kesen sensin,” dedi kaşlarını çatarak.

“Ben sadece işimi yapıyorum. Ne olurs-”

“Evet, evet. Bahanelerini kendine sakla.” Atkuyruğunu sıkılaştırdı ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Dediğim gibi Tate ile karşılaştığımda mahkeme binasındaydım. Bana Jordyn’ın Zuzu’dan ne denli etkilendiğini anlattı.”

“Demek konumuz Jordyn ve Tate?”

Eğer öyle ise bu Max’i şaşırtacaktı.

Eski boşanma avukatı, şimdilerin üniversite hocası olan Tate, kasabanın doğu yakasında üç çocuğu ile birlikte yaşıyordu. Karısı April en küçük çocuklarını doyurduktan birkaç hafta sonra kanserden ölmüştü. Bu olay Max’in kasabadaki ilk yılında olmuştu. Çiftin ne kadar mükemmel bir evliliği olduğu, mükemmel çocukları ve kasabanın kenarındaki mükemmel evlerine dair çok şey gelmişti kulağına. Apple Valley’de Tate’in kısa bir sürede evleneceğini ya da zavallı üç kız için bakacak birini bulacağını düşünmeyen tek bir kadın bile yoktu.

En azından mavi saçlı hatunlar akşam yemeklerinde bu şekilde konuşuyordu.

Durmaksızın, sürekli.

Tate yeniden evlenmemişti. Kızlar kendilerini idare edebiliyordu ve dedikodular sonunda sona ermişti. Tate’in birileriyle buluşarak dedikoduların bir kez daha başlamasına neden olmasını umut etti. Çünkü Max onunla arkadaştı ve birlikte avlanıyorlardı ve bir araya geldiklerinde Max ona bundan bahsedecekti.

“Geçen yıl Jordyn’ın boşanması konusunda yardımcı olmuş.

Jordyn o günden beri Tate ile buluştuklarını söyledi ama biliyordun kendisi abartmayı sever.”

“Tavşanların havucu sevdiğinden daha fazla. Kızıl Şapkalı Kadınlar kulübü hatunlarının mor şampuanlarını sevdiğinden çok daha fazla.”

Emma güldü. “Teşekkür ederim, Max.”

“Ne için?”

“Beni güldürdüğün için. Buna gerçekten ihtiyacım vardı.”

“Baban ile kötü bir gün mi geçirdin?”

“İyi olan gün yok ki.” Çantasının fermuarını açtı ve bir oyun hamuru seti çıkarttı. Yirmi dört farklı renk.

“Ama artık bunu düşünmeyeceğim çünkü Zuzu ile bu akşam çok eğleneceğiz, değil mi?”

“Hayır,” dedi Zuzu cevaben başparmağını ağzına sokup kol-tuğa çıkmadan önce. Banyosunu çoktan yapmıştı. Max, kızın saçını taramak içi elinden gelenin en iyisini yapmıştı ama yine beş altı yerden farklı yönlere çıkıntılar vardı. Büyük bir çaba sarf ederken tarih toplantısı üyeler getirdiği pijamayı giydirmeye çalışsa da geldiği gün üstündeki eski pijamayı giymeyi tercih etti. Ayak ve kol kısmındaki delikler görülüyordu.

“Kesinlikle eğleneceksin, Zu,” dedi Max kandırmaya çalışarak çünkü dünyadaki hiçbir şey bu akşam Charlotte ile randevusunu kaçırmaya sebep olamazdı.

“Emma eğlenceli biri.”

“Bu akşam değil,” dedi Emma bıyık altından mırıldanarak. Ardından çantasına geri döndü ve üzerinde prenses resmi bulunan boyama kitabını çıkarttı.

“Sorun yok, Max. Benimle eğlenmek zorunda değil. Ben ken-

di kendime de eğlenebilirim.” Çantasından ambalajı açılmamış renkli kalemleri çıkarttı. “Prensesi boyayacağım-”

“Ben de bir prensesim!” dedi Zuzu başparmağını ağzından çıkartmadan. Emma onu anlama konusunda herhangi bir problem yaşamışa benzemiyordu.

“Biliyorum-”

“Hayallerini besleme, Em. Gün boyunca kafasında taç ile doluşmasını istemiyorum.” Emma gözlerini döndürdü. “Görünüşe bakılırsa anlamadın, Max. Her kız çocuğu bir prenestir, öyle değil mi, Zuzu?”

Zuzu gözlerini kocaman açarak onaylarcasına kafasını salladı.

“İşte bu yüzden bugün taç da yapacağız!”

Emma taç yapmakta kullanılan bazı garip strafor görünümlü kartonları, yapıştırıcı ve bir miktar parıltılı pullardan çıkarttı.

“Vay canına!” dedi şaşkınlık içindeki Zuzu. “Pembe istiyorum.”

“Bu çok iyi çünkü ben sarı severim.” Emma elini uzattı ve Zuzu elini tuttu.

Birlikte mutfağa doğru ilerlediler.

Max, Charlotte ile akşam yemeği tavsiyesi almak için uğradığında Tessa’nın ödünç verdiği hasır piknik sepetini kaptı. Sepetin içinde fincanlar, tabaklar, modası geçmiş eski bir termos ve yiyecek koymak için bölümler bulunuyordu. Geçmişten kalma bir şeydi ve muhtemelen Tessa onu bir zamanlar kız kardeşi ve kayınbiraderinin işlettiği dükkândan almıştı.

Bu akşamki pikniğe çok uygundu.

Tessa işte, eski şeyleri tutup onları yeniledikten sonra günümüze uyarlamayı seviyordu.

Sepeti mutfağa taşıdı ve tezgâhın üzerine koydurdu. Termosun içini çoktan şarap ile doldurmuş, yiyecek bölümlerine Ida'nın temin ettiği üzümleri ve peyniri koymuştu. Gurme. Ida'ya göre bu şekilde olması uygundu. Max er iki kadının da tavsiyelerine uymuştu ki bu, hem kendini hem de kadınları oldukça şaşırtmıştı.

Gerçi bu randevunun önemi büyüktü. Bugüne kadar olanlardan çok daha fazla.

Belki de bir anlamı olmayacaktı ya da her şey anlamını bulacaktı.

Bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Çok garip çünkü çıktığı diğer kadınlarda bu şekilde asla hissetmemişti ve ne olursa olsun Charlotte'ı etkilemek istiyordu. Charlotte'ın bu buluşmada insanların ilk buluşmalarında etkilendiklerinden çok daha fazla etkilenmesini istiyordu. Bu buluşmanın Charlotte için unutulmaz ve yıllar geçse de hatırlanır olmasını diliyordu. Tessa ve Ida, Charlotte hakkında kasabadakilerden çok fazla şey biliyor olsa da onun için mükemmel randevunun nasıl bir şey olması gerektiği konusunda tereddütleri olmuştu.

İşte o zaman Max'in aklına piknik fikri gelmişti.

Diğerleri gibi.

Peynir. Üzüm. Şarap. Çikolata.

Tezgâhın üstünde bıraktığı dağınıklığa baktı.

"Tanrı aşkına bu da ne?" diye sordu Emma hafif pelte kıvamına gelmiş yığına bakarak.

"Pasta."

Parmağına bulaşan çikolataya baktı, kokladı ve ardından burnun kıvrıdı. "Emin misin?"

“Evet. Eminim. Charlotte’ın tariflerinden birini kullandım.”

“Charlotte’ı seviyorum!” dedi Zuzu ciyaklayarak sandalyelerden birinin üzerine çıkıp strafor kâğıdından yapılmış taçlardan birini eline alırken.

“Sen ve kasabadaki herkes. Eğer onu o kadar çok sevmeseydim bu kadar sevilmesi gerçekten canımı sıkardı,” dedi Emma cevaben. Max’in tezgâhın üzerine bıraktığı not kâğıdını eline aldı ve incelercesine baktı. “Oldukça kolay duruyor.”

“Ben de öyle düşündüm ama öyle olsaydı boş ellerle gitmek yerine pastayı yapmış olurum.”

Emma kafa salladı ve elindeki not kâğıdını tezgâhın üzerine koydu. “Kötü hissetme. Charlotte bir yıl önce bana balkabaklı çöreklerin tarifini verdi. Tarife yüzde yüz uydum ama kurabiyelerim kurabiyeden çok hokey diskine benzedi. Onları babamın tavuklarına yem olarak vermeyi denedim ama onlar da yemeyecek kadar akıllı çıktı.”

“Evet. Yani bunu kesinlikle Charlotte’a ikram etmeyeceğim. Bu kesin.” Tezgâhın üzerindeki dağınıklığı çöp kutusuna attı.

“Şükürler olsun ki Zuzu’ya bir şeyler getirmek için ona uğramıştım.” Oturma odasına geri döndü ve elinde kahverengi kâğıt poşet ile geri döndü.

Adamın eline tutuşturdu. “Al bakalım.”

“Bu ne?”

“*Brownie* ve kurabiye. Belki de bir ya da iki kapkek. Charlotte’a ona uğrayacağımı söylediğimde kalan ne varsa doldurmuş.”

“Kendi pişirdiği şeyleri ona ikram edemem.” Ama tabii ki yeme konusunda asla tereddüt etmeyecekti.

“Çöpe attığın şeyi tabağa koyman daha mı iyi sanki?”

“Ben daha çok lane... Lezzetli bir pasta olmasını tercih ederdim.” Kâğıt poşeti açtı ve içinden iki *brownie* çıkarttı. “Ambalajlı olmalarına rağmen kokusunu alabiliyorum.”

“Biliyorum. Benim de midem guruldadı.” Derin bir iç çekti.

“Sana da bir tane bırakayım mı?” Kendine ait bir keki olmasındansa Charlotte ile bir tane keki paylaşmak daha çok hoşuna giderdi.

“Gerek yok. Poşettekiler benim için yeteri kadar iyi.” Kadın elindeki ağıt poşeti geri çekti. “Ben de sana temin edebilirim ki Zuzu’dan arta kalan her bir kırıntıyı ziyan etmeyeceğim.”

“Zuzu’ya çok fazla tatlı verme. Uyumakta zorluk çekiyor.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu,” dedi mırıldanarak elindeki kâğıt poşeti tezgâhın üzerine koymadan önce. “Çocuk hakkında aydınlat beni. Saat kaçta yatar?”

“Sekiz buçuk. Ama istersen daha erken de olur. Onu bugüne hazırlamak için elimden geleni yaptım.”

“Akşam yemeği yedi mi?” Spagetti akşam yemeği sayılırsa yemişti.

“Tabii ki.”

“Max...”

“Yedi. Banyosunu yaptı. Kötü adam olmadığından emin olmak için yatağın altı üç kez kontrol edildi.”

Sanki anlamışçasına kafasını salladı. “Annesi ne olacak?”

“Ne olmuş ona?”

“Ararsa telefonu Zuzu’ya verecek miyim?”

“Tabii ki ama Zuzu uyumadan aramaz. Zuzu’yu Morgan ile

konuşması için uyan-” Zuzu’ya baktı. Tacı kafasına oturtmakla öylesine meşguldü ki konuşulanları duymuyordu. “Uyumuşsa uyandırma.”

“Anladım. Bilmem gereken başka bir şey var mı?”

“Pete tuvaletini dışarı yapıyor ve içeri girmeye hazır olduğunda kapıyı tırmalıyor.”

“Pete’i seviyorum!” dedi Zuzu.

“Ben herkesi sevdiğini düşünüyorum çocuk,” dedi Max küçük kızın kafasını öpmeden önce. “Ben yokken iyi olacaksın değil mi?”

“Gitme, Maxi.” Adamın elini yakaladı ve sıkı sıkıya tuttu. Annesi tarafından terk edilmişti ve Max, küçük kızın şu anda kendisinin de onu terk ettiğini düşündüğünü biliyordu.

“Merak etme, Zuzu. Çok fazla kalmayacağım.” Kızı kucağına aldı ve bundan önce defalarca yaptığı gibi sırtına hafifçe vurdu. Her seferinde daha doğal gelmeye başlıyordu. Her seferinde kız daha da sokuluyor ve daha da gevşiyordu. Her geçen dakika, onun hayatını şekillendirecek ve onunla ilgilenecek kişi olmaya başlıyordu. Bir baba figürü mü oluyordu yoksa? İşte bu Max’i inanılmaz korkutuyordu ama şu anda çocuk için yaptığı şeylerin daha azını yapamazdı çünkü Zuzu daha fazlasını hak ediyordu.

“Nereye gidiyorsun, Maxi?” Ellerini adamın yüzüne koydu ve her zaman yaptığı gibi gözlerinin içine baktı.

“Charlotte ile buluşacağım, unuttun mu? Bu konuyu konuşmuştuk.”

“Ben de gelmek istiyorum.”

“Sen Emma ile kalıp taçlardan yapacaksın.”

“Hayır!”

“Zu-”

“Tamam. Bana bırak,” dedi Emma söze girip Zuzu’yu kucağına almadan önce. Ya da almaya çalıştı demek daha doğru olurdu. Çünkü Zuzu maymun gibi Max’e yapışmıştı. Adam kollarını geri çekti ve küçük kız avazı çıktığı kadar ağlamaya başladığında kendini inanılmaz kötü hissetti.

“Eşyalarını alıp bir an önce gitmen daha iyi olacak,” dedi Emma Zuzu’nun iç çekişlerini bastırıncasına.

“Belki de-”

“Susacaktır. Eğer birkaç dakika içinde sakinleşmezse seni ararım.” Piknik sepetini adamın eline tutuşturdu ve haydi git dercesine iki kürek kemiğinin arasına sertçe dokundu. Max gitti çünkü Charlotte’a altıda geleceğine dair söz vermişti ama yüreğinin büyük bir kısmı *Olduğun yerde kal* diyordu.

Bölüm17

Tanrı aşkına!

Kadın elinde ölü bir fare tutuyordu.

En azından Charlotte öyle olduğunu sandı.

Görünüşe bakılırsa, Gertrude yeni bir moda akımı başlattığını düşünüyor olmalıydı. “Sana söyleyebilirim ki bir kürk şapka tak-sa inanılmaz olacaktı.” Portakal rengindeki saçları dimdik olmuş Gertrude, ellerini kalçasının üstüne koyarak sızlandı. Omzunun arkasından oturma odasına asılmış kırmızı, yeşil ve mavi Noel ışıklarının yansıması görülüyordu. Zim, Max gider gitmez uğra-mış ve ışıkların asılması konusunda ısrar etmişti.

Akşam karanlığında çok hoş duruyorlardı.

Diğer taraftan şapkası arabanın altında kalmış bir hayvanı an-dırıyordu.

Charlotte Gertrude’un 1920’lerden kalma şapkasının Max’in yaşlı keçisinin içi doldurulmuş haline benzediğini söylemek iste-di ama kadını kırmak istemedi.

Diğer yandan zaman işliyordu ve Max birkaç dakika sonra gelmiş olacaktı. O zamana kadar McKenzielerin evden gitmesini

sağlamalıydı çünkü Max'ın Tessa ve Gertrude'un moda tüyoları vermek için Charlotte'a uğradığını bilmesine gerek yoktu.

Gertrude'un fikriydi ve aşağı yukarı yetmiş yaşındaki bir kadının Charlotte'ın ilk randevusunda ne giyeceğine dair fikir vermek istemesi biraz abartılı kaçmıştı.

"İnanılmaz mı? Nefes almama izin ver, Gertrude. Charlotte inanılmaz görünmek istemiyor," dedi Tessa gözlerini döndürüp derin bir iç çekerek. "Şık ve alımlı görünmek istiyor öyle değil mi?"

"Yanii..." Charlotte üzerindeki dar kota ve nane yeşili süveterine baktı. Eğer üzerindekiler şık ve alımlı ise bu onun eseriydi.

"Şık? Alımlı?" dedi Gertrude kışkırtırcasına. "Lütfen Charlotte tak şu şapkayı."

"Olmaz. Ölü bir fareye benziyor ve herkese hoş görünmeyebilir," dedi Tessa, Charlotte'ın duygularına tercüman olmuşçasına.

"Öyle değil mi, Alex?" Tessa yeğenine baktı.

Kanepede oturmuş, Charlotte'ın vermiş olduğu kurabiyeyi tutuyordu. Sağ elinin parmakları şarkının ritmini takip edercesine bacağına vururken aynı zamanda başını da aynı ritimde sallıyordu.

"Alex?" dedi Tessa teşvik ederek. "Gertrude'un kürk şapkası hakkında ne düşünüyorsun?"

Alex kafasını kaldırdı ve gözlerini kaçırmadan önce bir saniye boyunca Charlotte'ın gözlerinin içine baktı. "Ölü bir fareye benziyor."

Tessa güldü. "En çok sevdiğim özelliklerinden biri, Alex. Her zaman dürüstsün."

Kafasını onaylıyormuşçasına salladı ama parmakları ritim tutmaya devam etti. “Charlotte’ın şapkaya ihtyacı yok. Şapkasız da çok hoş.”

“Teşekkür ederim, Alex,” dedi Charlotte. Çocuğun yorumundan etkilenmişti.

“Yani,” dedi Gertrude oflayarak. “Eğer bana ve şapkama karşı çıkacaksan başımı alıp gitmekten başka çarem kalmadı.”

“Aslında hepimizin yapması gereken tek şey eve gitmek.” Tessa kolundaki saate baktı ve kaşlarını çattı. “Max birkaç saniye içinde gelmiş olur.”

“Alex ile birlikte gitseniz bile ben kalıyorum.”

Gertrude elinde tuttuğu şapkayı Tessa’nın eline tutuşturdu. “Max’in kuralları bildiğinden emin olmak istiyorum.”

“Gertrude,” dedi Tess uyarıda bulunurcasına. “Başlama yine.”

“Neye başlama?”

“Hiçbir şeye. Çünkü Charlotte da Max de birer yetişkin. Burunu onların işine sokmana ihtiyaçları yok.”

“Charlotte’ın ne giyeceğini görmek için gelmeye karar verdiğimizde bu şekilde konuşmuyordun.”

“Gertrude!” dedi Tessa tekrar uyarıda bulunurcasına. Yüzünde güzel bir gülümseme ile Charlotte’tan özür dilercesine, “Teyzem adına özür dilerim. Kendisi-” diye açıklamaya başladı.

“Hiçbir yere gitmiyorum ve özür dilenmesi gereken bir durum varsa dilerim!”

“Peki. Tamam. Anlaşılan yine havanda değilsin. Haydi, Alex. Gidelim buradan.” Tessa yeğeninin elini tuttu ve giriş kapısından çıkıncaya kadar bırakmadı. “İyi eğlenceler, Charlotte,” dedi ki-

barca gülümseyerek. “Ve hiçbir şeyi çok fazla düşünme, sadece yüreğinin seni götürmesine izin ver.”

Bunu söylemek kolaydı özellikle de yaşça büyük olup hiçbir şeyi onun kadar düşünmediğinde.

“Tamam,” dedi Charlotte cevaben çünkü kalbinin deli gibi atıp binlerce düşüncenin zihnine hücum etmesinin nedenini açıklayacak zamanı yoktu. Aslında doğruyu söylemek gerekirse açıklamak da istemiyordu. Özel hayatını kendine saklamayı seviyordu. Evliliğinde Brett’in ihanetinden hiç kimseye söz etmemişti. Max hariç. Ona her şeyi anlatmıştı ama bunu yaptıktan sonra nasıl hissettiğinden emin olamamıştı.

Rahatlamış mıydı? Endişeli miydi?

“Yarın beni ara ve her şeyi en ince detayına kadar anlat,” dedi Tessa, Alex ile birlikte bahçede ilerlerken omzunun üzerinden. Charlotte arkasını döndüğünde Gertrude ile göz göze geldi. “Kalmana gerçekten gerek yok Gertrude.”

“Bu, *kibarca git* demek mi oluyor? Eğer öyleyse doğrudan söyleyebilirsin lafı dolandırmana gerek var mı?” diye sordu Gertrude.

Charlotte içtenlikle *evet istediğim bu* demek istediği bir anda Max’in arabası araba yolunda göründü. Hava kararış olduğundan onu net olarak göremedi ama buna rağmen yüreği onu görmüşçesine deli gibi atmaya başladı.

Şu piknik meselesi... Kötü bir fikirdi. Gerçekten çok kötü.

Max arabadan indi ve avludan eve doğru ilerlerken el salladı. “İyi akşamlar Bayan Gertrude.”

“Bana Bayan Gertrude deme seni çapkın!”

“Ne yaptım ki?”

“Mesele yaptığın şey değil. Beni endişelendiren şey, planın!”

“Ne planlıyormuşum?” diye sordu Max sakince. “Yıldızların altında hoş bir piknik olacak yani umarım ki sen de gelmeyi düşünmüyorsundur.”

“Davet edilmeyeceğimden kesinlikle eminim ama yine de seni uyarma ihtiyacı-”

“Gertrude.” Charlotte sonunda söze girmeyi başardı. “Uyarılacak bir şey yok.”

“Herkes öyle zanneder.”

“Biliyor musun?” dedi Charlotte vakit kaybetmeden. “Çantamı alıp kapıyı kilitledikten sonra gitsek iyi olacak.”

Hızlıca eve girdi çantasını kaparcasına aldı ve birkaç kez derin bir nefes aldı. İşlerin cereyan etme hızına bakılırsa bu gece tam anlamıyla felaketle sonuçlanacaktı.

“Hazır mısın?” diye sordu kafasını koridora uzatan Max.

“Gertrude gitti mi?”

“Tessa geldi ve onu zorla eve götürdü.”

Kadının pardösüsünü portmantodan alırken parmakları yaka kısmını okşadı.

“Yol boyunca çığlık atarak karşı çıktığından adım kadar eminim.”

“Onun gibi bir şey.” Gülümsedi ama gözlerinde hınzır bir bakış vardı ve bunun sebebi dışarı çıkıyor olmaları değildi. Charlotte bundan kesinlikle emindi. Carlotta’nın son üç seneki randevu sayısı, Max’in birkaç aylık randevu sayısından çok daha azdı. Eğer heyecanlanması gereken biri varsa o da Charlotte’tı.

“Sorun ne, Max?” Adamın koluna dokundu.

“Zuzu gitmemden hoşlanmadı.”

“Emma’yı sevmedi mi?”

“Sanırsam sevdi. Sadece gitmemi istemedi.”

“Onu bırakmasaydın keşke.”

“Zorundaydım.” Basit bir açıklama olmuştu ama Charlotte ar-
dında yatan yüzlerce manayı duyar gibi oldu. Zuzu eninde sonun-
da Morgan’a geri dönecekti. Belki bu yarın ya da yarından sonra
olmayacaktı ama bir gün mutlaka olacaktı.

“Çok üzgünüm, Max. Zor bir durum, neresinden bakarsan
bak.”

“Biliyorum.” Corvette’in kapısını açtı ve kadının binmesine
yardımcı oldu.

“Senin eve geri dönüp Zuzu’yu dondurma yemeğe çıkartabi-
liriz.”

“Bu bizim gecemiz ve güzel bir gece olacak. Bu yüzden neden
Zuzu hakkında konuşmayı bırakmıyoruz?”

Arabanın kapısını kapattı ve böylece konuşma son buldu.
Kasabanın merkezine doğru ilerlerken arabanın içinde sessizlik
hâkimdi. Romantik bir gece için haddinden fazla sessizdi. Char-
lotte romantik bir gece yaşamak istiyor olsaydı hayal kırıklığına
uğramış olacaktı. Şükürler olsun ki böylesine bir beklenti içinde
değildi.

Hem de hiç.

Max arabasını şerifin ofisinin yakınına park etti ve pencerele-
re asılmış Noel ışıkları bile arabanın içindeki gergin havayı da-
ğıtamadı.

Bu bir hataydı. Max'in teklifini asla kabul etmemeliydi. İkili ilişkiler epey karmaşıktı. En azından onun hayatında her zaman böyle olmuştu.

Max arabanın kontağını kapattı ve derin bir nefes aldı. "Çok üzgünüm, Charlotte. Zuzu meselesi beni geriyor ama bunu sana yansıtmaya kesinlikle hakkım yok."

"Sorun değil."

Sorundu. Özellikle de ne kadar büyük bir hata yaptığını hatırlattığı için.

"Hayır, bu bir sorun." Sesi içtendi. Bakışları içten. "Ama her şeyi yoluna koyacağım. Piknik eşyalarını parka çoktan taşıdım bile. Artık rahatlayalım ve akşamın tadını çıkartalım."

Max arabadan indi ve etrafında dolanırken Charlotte kalbi deli gibi atarken taş kesilmişçesine olduğu yerde öylece kaldı. Onunla birlikte parka gitmek, büyükannesinin polar battaniyesinin üzerine uzanıp dağların ardından yükselen ayı izlemek istiyordu. Zuzu ve Morgan ya da onun canını sıkan konuları konuşurken onu dinlemek. Doğrusunu söylemek gerekirse Max herhangi bir konuda konuşurken onu dinlemek istiyordu. Adamın sesini seviyordu. Ellerini seviyordu. Gülümsemesini...

Kadının kapısını açtı ve merakla gülümsedi. "Hazır mısınız?"

"Max, bunun iyi bir fikir olduğunu gerçekten düşünmüyorum."

"Biliyorum." Kadının elini tuttu ve arabadan inmesine yardımcı oldu.

"O zaman neden vazgeçmiyoruz?"

Bir şekilde sağ eli adamın göğsüne sol eli de omzuna tutundu. "Çünkü şu ana kadar bana hayır demedin."

İşte bu, onun kurtuluşunun anahtarıydı. Anahtarı vermişti ve kadının almasını bekliyordu. Ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Dilinin ucundaydı ama bir türlü çıkmadı.

“Bunu yapamam çünkü ne istediğimi bilmiyorum.”

“Buna yan çizmek denir, Charlotte.”

“Ama gerçek bu.”

“Gerçek şu.” Kadının sağ elini iyice kavrayarak deri ceketine öylesine şiddetle bastırdı ki kadın kalın kumaşın altından adamın kalp atışlarını hissetti. “Hayatımız boyunca sürekli olarak seçim yaparız. Güvende olmak ya da fırsatları kaçırmamak için. Ben sende şansımı denemek istiyorum. Bizim bir şansımız var mı bilmek istiyorum çünkü birlikte iyi olacağımızı düşünüyorum.”

“Ya olmazsak ne olacak?”

“Olmazsa ne kaybetmiş olacağız ki?”

Her şeyi. Kalbimizi. Ruhumuzu. Hayallerimizi. Hepsi ölecekti. Buna değmezdi. Max ile aralarında ne yaşanırsa yaşansın. Ve bu konuda haklı olduğunu düşünüyordu. Aralarındaki sessizlik olması gerektiğinden uzun sürdü. Kadın bunu hissedebiliyordu. Adamın bedeninin ne denli gerildiğini ve gözlerindeki bakışın soğuduğunu fark etti. Adamın elinin birdenbire elinden uzaklaşmasıyla Charlotte seçme şansını da kaybetmiş oldu.

“Sorun yok, Charlotte. Kendimi birine zorla kabul ettirecek adamlardan değilim.”

Değildi. Charlotte bunu biliyordu. Ve bundan sonra Zuzu ile birlikte kurabiye istemek için kapısına gelmeyeceğini, kilidini onarmayacağını ya da ayışığında piknik yapmak hakkında konuşmayacağını da biliyordu.

“Gel seni eve geri götüreyim.” Arkasını döndü ve arabanın diğer tarafına geçti. Charlotte buz kesti. Bunun sebebi sadece aralarında esen soğuk hava değildi. Bu duyguyu Brett ile evlendikten birkaç gün sonra da hissetmişti. Evlendiği adamın yanında uyanmış ve hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığı adama baktığında sırtından buz gibi ter akmıştı.

Düğünden sonra fıçı gibi sarhoş olmuş ve küçük bir çocuk misali kocasını yatağa taşımak zorunda kalmıştı. Zihnindeki ses *hata yaptın* demişti. Ve Max direksiyona geçtiğinde aynı ses yine aynı şeyi fısıldıyordu. Her şeyin ne şekilde şekilleneceğini görebiliyordu. Max onu evine bırakacak, eve girerken ardından bakacak ve Charlotte, Max araba yolundan çıkarken oturma odasının penceresinden fark edilmeden bakıp bir şeyleri yapma cesareti olmasını dileyecekti.

Max uzaklaştıktan sonra, tavan arasına sürüklediği kutuları çıkartacak ve içlerini karıştırmaya devam edecekti. Mary’nin geride bıraktığı düzinelerce şeyi görmüştü. Eski fotoğraflar ve elbiseler ve hatta bir günlük. Bir gün Charlotte gitmiş olacaktı ve başka bir kadın da onun eşyalarını karıştıracaktı. Ne üzücü.

“Charlotte, eğer pikniğe gitmeyeceksek gerçekten eve dönmek isterim,” dedi Max.

Kadın arabaya bindi, kapıyı kapattı. Hareketleri durağandı.

Ona pikniğe gitmek istediğini söylemen yeter! diye bağırdı zihnindeki ses ama küçük evine dönünceye kadar ağzı sıkı sıkıya kapalı kaldı.

Max, Charlotte’ın kapısını açtı verandaya kadar ona eşlik etti. Ama ona ne kadar güzel olduğunu söylemedi ve iyi geceler öpü-

cüğü vermedi. Veda ettiğinde sonsuz bir vedaymış gibi hissettirdi ki böyle olması daha iyiydi. Araba uzaklaşırken aynı tahmin ettiği gibi pencereden baktı. Araba görüş açısından uzaklaştığında en büyük kutuyu oturma odasına taşıdı, yere diz çöktü ve içindeki eşyaları bir bir çıkartırken kendi kendine, gözlerinden akan yaşların kutudaki tozdan kaynaklandığını söyledi.

Bir ailesi olmadığından huzurevinde yalnız başına ölen zavallı tatlı Mary. Evet. Ağlamasının gerçek nedeni buydu. Yüzünü sil-di. Korkaktı ve bu yüzden yalnız bir kadın olarak ölecekti. Şansı yaver giderse yaşlandığında ona bakmak için gönüllü olan genç bir kadın bulabilirdi. Evi ona bırakırdı ve döngü yeniden başlardı.

Ya da...

Cesaretini toplayıp Max'in evine gidebilir ve aptallık ettiği için özür diledikten sonra ikinci bir şans isteyebilirdi. Bu kadar basit olmalıydı. Sadece olmasına izin vermeliydi.

Max'in istediği tek şey yöredeki bara gidip birkaç bira içmek-ti. Ama Zuzu ve Emma onu evde bekliyor olmasaydı bile bunu yapmayacaktı. Morali bozuk, üzgün ya da yalnız hissettiğinde asla içki içmezdi. Kötü alışkanlıklar kolay edinilip zor bırakılı-yordu. Yine de apartman dairesine dönmeye hazır değildi. Emma neden bu kadar erken geldiğini merak edecekti. Max de meraklı soruların hedefi olmak istemiyordu. İşte bundan kaçınmanın tek yolu, biraz dışarıda zaman geçirmektir. Kısa süreliğine.

Charlotte ile birlikte değilken evde Zuzu'nun yanında olmak istiyordu. Zuzu'nun kendisine düşündüğünden çok ihtiyacı vardı ve onu Emma ile birlikte bıraktığından dolayı duyduğu his onu inanılmaz rahatsız ediyordu.

Arabasını şerifin ofisinin arkasına park etti ve Corvette'in bagajından koşu kıyafetlerini aldı. Bina gecenin bu saatinde sessizdi. Arka girişi kullanarak binaya girdi, üzerini değiştirdi, kıyafetlerini kilitli dolaba koydu ve hiç kimseye rastlamadan dışarı çıktı. Bu iyiydi. Konuşma havasında değildi. Riley Parkı'nın süs havuzunun etrafında iki tur koşarken havuzdan akan suyun tuhaf bir yatıştırıcılığı vardı. Dolunay, uzak dağların üstüne yükselmiş kara bulutlar ışıltısını yaymak istercesine kenara çekilmişti. Akşamın nemli havasını ve kar kokusunu hissedebiliyordu. Kış fırtınası yaklaşmak üzereydi. Sezonun ilk fırtınası olacaktı. Sabah en azından toz şeklinde kar yağışı başlayabilirdi. Zuzu buna bayılacaktı. Parkın tepesinde bulunan İsa'nın doğuş sahnesi ıslıl ıslıl parlıyordu. Parka bıraktığı piknik eşyalarını toplaması gerektiğinden o yöne doğru ilerlerken kurumuş çimlerin üzerinde var gücüyle koşarak alın gövdeli ağaçların yanından geçti. Kalbi deli gibi atıp nefes nefese kalmış halde piknik sepetini kaparcasına aldı.

Biraz ter atmış ve kafasını toplamıştı. Tepeyi tırmandı, parlayan beyaz mezar taşları ve ferforje çitleri geçerek kilisenin ön bahçesine doğru ilerledi. Bebek İsa her zaman olduğu yerde yatıyor, Meryem ve Yusuf ona gülümsüyordu.

Eve gibip bir kez daha görmesi için Zuzu'yu buraya getirmeliydi. Bebeği ve meleği görmek için yalvarmıştı. Bir daha zamanları olmayabilirdi. Er ya da geç Morgan gelecek ve onu ait olduğu yere geri götürecekti. Max de özgürlüğüne kavuşacaktı. Endişe edilecek bir çocuk olmayacaktı. Hiçbir kadın düşüncelerini çok fazla meşgul etmeyecekti. Aslında heyecan duyması gerekiyordu ama hissettiği tek şey büyük bir boşluktu. Kilisenin kapısı açıldı ve elinde birkaç kitap taşıyan Jethro dışarı çıktı.

“İyi akşamlar, Max! Pikniğiniz bitti mi?” diye sordu verandasının merdivenlerini inerken.

“Sana kim söyledi?” dedi Max cevaben.

“Natalie. Sanırsam ona da Gertrude söyledi ve büyük bir ihtimalle de ona söyleyen Ida’yımış.”

“Sanırsam şu anda tüm kasaba konuşuyordur,” dedi Max mırıldanarak.

“Onun gibi bir şey,” dedi Jethro gülümseyerek. “Genelde dedikodulara aldırılmazsın sen. Neler oluyor?”

“Piknik olmadı.”

“Hım.”

“Ne hım?”

“Zuzu’yu bırakmak endişelendirdi seni, değil mi?”

“Biraz.” Aslında çok. Ve Tanrı’nın adamına yalan söylememeliydi.

“Ve Charlotte büyük bir ihtimalle tüm kalbiyle sana güvenmek konusunda endişeliydi.”

“Ben onun kalbini talep etmedim, sadece hoş bir akşam olsun istedim.”

“Büyük bir ihtimalle Charlotte da aynı şeyi istemiştir.”

“Charlotte zeki bir kadın. Sanırım tek bir randevu ile sonsuza dek süren bir ilişki hakkındaki farkı biliyordur.”

Jethro kafa salladı ama herhangi bir yorumda bulunmadı. Sanki dünyanın sırrını içinde barındırıyormuşçasına İsa’nın doğuş sahnesine öylece baktı.

“Biliyor, Jethro.”

“Ya sen?” dedi papaz sonunda Max’in gözlerinin içine bakarak.

Max güldü ama sesi çattalı ve sertti. “Farkları anlama konusunda zorluk çekmediğimi bilecek kadar tanıyorsundur beni.”

“O zaman neden kendi kendine Charlotte ile sadece bir kez buluşacağını söylüyorsun?”

“Söylemiyorum.” Saçlarını düzeltti ve terlemiş yüzünü sildi.

“Ama daha fazlasını istediğini de söylemiyorsun çünkü sen de en az onun kadar korkuyorsun.”

Doğru, çok doğru.

Tabii ki Jethro’ya itirafta bulunacak değildi. “Ne zamandan beri danışmanlık yapıyorsun, Jethro?” diye sordu nükteli bir şekilde. Bu adamı seviyordu. Onuna ağız dalaşı yapmaya niyeti yoktu ama yine de derin felsefi konuşmalar yapma havasında da değildi.

“Teoloji alanında doktora yaparken aldım. Çoğunlukla evlilik danışmanlığı talep edenler için kullanıyorum. Ama ihtiyaç duyan arkadaşlarıma tavsiyede bulunmak da beni mutlu ediyor.”

“Bana tavsiyede mi bulunacaksın?”

“Neden olmasın? Başladığım işi her zaman bitiririm, öyle değil mi?”

Jethro taşıdığı kitapları tek bir eline topladı ve tepenin alt tarafını işaret etti. Görünürdeki her bir ev ve işyerinden Noel ışıkları parlıyordu.

“Kasabamızın ilk belediye başkanının karısını kaybettikten sonra bir daha asla Noel’i kutlamamaya karar verdiğini biliyor muydun? Miriam’ın ölümünden sonraki ilk Noel’de kasabamızda tek bir Noel süslemesi asılmadı.”

“Ee sonra?” diye sordu sabırsızlıkla, tepeden aşağıya çok sev-

diği kasabaya bakarken. Kartpostalı andıran manzara inanılmaz güzeldi.

“Bazı insanlar Daniel’in hayattan bir daha asla zevk alamayacak kadar üzgün olduğunu konuşuyordu. Kutlamayı reddetmesi de bu düşünceyi güçlendirdi.”

“Eminim ki yine bir teorin vardır.”

“Haklısın. Daniel’in bu şekilde davranması bir daha eğlenmek istemesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Konu umutsuzluktu. Ya da yeteri kadar umudunun olmaması. Daniel’in umudu kalmamıştı ve olsun da istemiyordu. Karısı olmadan bir umudu olsun istemiyordu.”

“Anladım,” dedi Max, halen konuşmanın nereye gideceğini bilmeden. “Tarih dersin bittiyse...”

“Bu tarih değil, Max,” dedi Jethro ciddi bir eda ile. “Sözkonusu olan şey geçmişte yapılan hataların tekrar edilmemesi. Papazlık yaptığım yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa o da hayata ikinci şans her zaman vardır ama üçüncü şansın gelmesi çok sık yaşanmaz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İstedığın kişi ile takılıyorsun ve seni tamamlayacak birine ihtiyacın olmadığını düşünüyorsun ama sonunda yanıldığını anlatacaksın.”

İsa’nın doğuş sahnesine baktı ve ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. “Belki de bunu hiç beklemediğin bir anda fark edeceksin. Rahatsız edici bile olabilir, hatta bu fikre alışman uzun bir zaman alabilir. Gerçi Charlotte daha fazlasını istediğini her zaman biliyordu. Onun için Apple Valley sahip olmak istediği şeylere kavuşmak için ikinci bir şans. Lütfen onun hayallerini bok etme.”

Son cümle Max'in kahkahalaralar gülmesine neden oldu ve gerginliği anında yok olup gitti.

"Papazların bok demesine izin var mı?"

"Kılavuza sonra bakarım," dedi Jethro hafifçe kıkırdayarak. "Eve mi gidiyorsun? Seni arabamla bırakabilirim."

"Sağ ol ama arabam parkta, ayrıca biraz temiz hava almak da çok iyi gelecek."

"Bence donacaksın demek daha doğru olur. Bu gece çok soğuk. Duruma bakılırsa kar fırtınası yaklaşmakta. Natalie bundan hiç hoşlanmayacak."

"Soğuk havayı sevmez mi?"

"Uzun araba yolunu kaplayan kar tabakasını temizlerken evde hapis kalmaya tahammülü yoktur." Jethro gülümsedi ama gözleri yorgun bakıyordu.

"İstersen sana yardım edebilirim. İşler daha çabuk hallolur."

"Teklif ettiğin için sağ ol, Max ama başka sorumlulukların var. Hazır sorumluluktan bahsetmişken gitsek iyi olacak. Pazar görüşüyor muyuz?"

"Yataktan kalkmak için elimden geleni yapacağım." Aslında Zuzu etraftayken yataktan kalkma konusunda zorluk yaşamıyordu. Zuzu gün doğmadan uyanıyordu.

"Mutlaka gel. Pazara çok güzel bir okul programımız olacak. Zuzu bayılacak."

"Zuzu seve-" Telefonu çaldı. "Çok özür dilerim, Jethro."

"Sorun değil."

Telefonu ceketinin cebinden çıkarttı ve ekrandaki numaraya baktı. Emma. Büyük bir ihtimalle eve gitmesi için bir an önce Max'in dönmesini isteyecekti.

“Efendim?”

“Max?!” Emma telefonda çığlık atarken fonda Zuzu avazı çıktığı kadar ağlıyordu. “Eve gelmek zorundasın. Hemen!”

Emma’yı uzun bir zamandır tanıyordu ve bugüne kadar bu denli histerik davrandığına asla şahit olmamıştı. Ama şu anda sırtından soğuk terler akacak kadar panik vardı sesinde.

“Ne oldu?”

“Zuzu merdivenden düştü. Sanırsam kolu kırıldı ve kafasında kocaman bir şişlik var.”

“Ne merdiveni?! Nasıl?!” Arkasını döndü tepeden aşağı ve parkı koşarak geçmeye hazırlandı. Jethro kolunu tuttu.

“Seni arabayla bırakırım.”

Max, tamam dercesine kafasını salladı yüreği deli gibi atıyordu.

“Zuzu yorgundu ve erkenden uykuya daldı. İkimiz de oturma odasındaydık ve ışıklar kapalıydı ve bir süre sonra birinin kapıyı zorladığını duydum. Kapıyı açtığımda birinin merdivenlerden koşarak indiğini gördüm. Onu takip ettim ve Zuzu...” Sesi kesildi. “Hemen gel, Max. Tamam mı?”

Hat kesildi.

“Emma!” diye bağırdı Max telefona, sanki bir faydası olacaktı gibi.

“Her şey yoluna girecek, Max,” dedi Jethro kilisenin yanından geçip papazlığa doğru ilerlerken.

“Umarım haklısındır.”

“Haklı olduğumu biliyorum,” dedi Jethro öylesine büyük bir özgüvenle Max bir an için papazın Tanrı’nın planını bildiğine ve Zuzu’nun iyi olacağına inandı.

Lütfen iyi olsun lütfen. İyi olursa bundan sonraki ırk yıl boyunca her Pazar aksatmadan kiliseye gideceğim, dedi sessizce kendine söz vererek. Bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değildi ama elinden geleni yapma konusunda istekliydi. Jethro'nun eski cipine ulaşım aracı çalıştırmaları çok uzun sürdü ve arabanın motoru çalıştığında Max neredeyse arabadan atlayıp eve koşarak gitmek üzereydi.

“Bekle,” dedi Jethro emredercesine.

“Ned-” Cip öne doğru ilerledi dar bir U dönüşü yaparak araba yolundan çıktı ve büyük bir hızla kasabaya doğru ilerledi.

Bölüm 18

Bir şeyler yolunda değildi. Gerçekten ama gerçekten yolunda değildi.

Charlotte, Ida Cunningham'ın uzun araba yoluna saptığında ambulansın sireni pencereleri kapalı arabasının içinde yankılandı. Apple Valley'ye taşındığından beri siren sesini sadece birkaç kez duymuştu.

Bir keresinde, otobanda üç aracın karıştığı bir kaza olmuştu. Bir keresinde de bir grup genç yanlışlıkla kasabanın kenarındaki eski bir ahır ateşe vermişti. Diğer seferlerin nedenini hatırlamamıştı. Her ne olsaydı, yakınlarda bir yerdeydi. Dikiz aynasına baktı, arkasında bir ambulansın geldiğini gördüğünde şaşırdı. Ağaçlara çarpmadan kenara çekilmesi mümkün olmadığından gaza bastı. Ida'nın evindeki ışıkların hepsi açılmış olduğundan Charlotte ilk olarak yaşlı kadına bir şey olduğunu düşündü. İnme imiş olabilirdi. Belki de kalp krizi?

Hayır. Kadın üstünde uzun geceliği ve sabahlığı ile evinin önünde durmuş, ambulansın garaja girmesi için işaret ediyordu.

Zuzu!

Aman Tanrım!

Charlotte yanılmış olmayı diledi.

Araba yolu genişleyince direksiyonu sola döndürdü ve ambulansın geçmesine izin verdi. Max'in Corvette'inden iz yoktu. Onu bıraktıktan sonra dışarı çıkmış olmalıydı.

Anahtarı kontağın üzerinde ve motoru çalışır vaziyette bırakarak arabadan atladı.

"Charlotte! Tanrı'ya şükürler olsun ki buradasın!" Ida hızla ona doğru ilerledi.

"Max nerede?"

"Bilmiyorum. Beni eve bıraktı ve... Yani, umarım hemen gelir. Burada ona gerçekten ihtiyacımız var."

"Neler oluyor?"

"Zuzu yaralandı. Emma'nın peşinden giderken merdivenden düştü."

Charlotte'ın kalbi duydukları karşısında neredeyse duracaktı. "Durumu kötü mü?"

"Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz." Ida krizin ortasında bile sakin kalabiliyordu.

"Emma onu daireye geri taşıdığı takdirde daha fazla incitmekten korktuğundan, düştüğü yerde bırakmış. Kendine geldiğinde dönüşümlü olarak annesi, Max ve senin için ağlamaya başlamış. Şükürler olsun ki geldin. Sen şimdi onu sakinleştirirsin, böylece neresini yaraladığını öğrenebiliriz."

Ambulansın ışığı garaj kapısını ve Max'in dairesine giden merdiven basamaklarını aydınlattı. Emma en alt basamakta durmuş Zuzu'nun kolunu tutuyordu.

İki sağlık görevlisi yerde yatan Zuzu'nun yanında diz çökmüş, boyunluk takılmasının onun için iyi olacağına dair onu ikna etmeye çalışıyordu. Zuzu kendinde değildi gibiydi. Gözleri sıkı sıkıya kapalı, ağzı Charlotte'ın arkadaşının bahsettiğı çığlığı atacakmışçasına açıktı. Bir çocuğun dehşetini veya canının yandığını ifade eden, derinlerden gelen bir çığlık.

Charlotte sağlık görevlilerinden birinin geri çekilip işlerini yapmalarına izin vermesini söyleyen uyarıyı duymazdan gelerek Zuzu'nun yanına çömeldi.

“Zuzu,” dedi yumuşak bir ses ile. “Neren ağrıyor?”

Zuzu avazı çıktığı kadar ağlamaya devam etti ve başındaki şişlik çığlığın şiddetiyle zonkluyordu.

“Zuzu?” dedi bir kez daha deneyerek ve Zuzu'nun yanağını okşayarak. “Düştün mü?”

Sonunda Zuzu gözlerini açtı. Sağ eliyle Charlotte'a uzandığında sol eli öylece yanda duruyordu.

“Charl-lott!” dedi inleyerek. “Merdivenden düştüm ve kolumu acıttım.”

“Tamam canım. Bunlar çok iyi insanlar ve seni doktora götürecekler.”

“Ben doktor istemiyorum. Maxi'yi istiyorum!”

“Şşş...” Charlotte onu dikkatlice kaldırdı ve ardından kafasındaki şişliğe yakından baktı. “Max az sonra burada olacak.”

“Bayan,” dedi sağlık görevlilerinden daha yaşlı olan. “Boyunluğu takmamız gerek. Önlem amaçlı.”

“Ne düşünüyorsun, Zuzu? Hoş bir kolye takmak ister misin?”

“Hayır,” dedi Zuzu iç çekip, başını Charlotte'ın omzuna koyup başparmağını ağzına sokmadan önce.

Sağlık görevlisi küçük kızı dinlemedi ve boyunluğu taktı. “İşte bitti küçüğüm. Böyle daha iyi değil mi?” dedi yumuşak bir ses tonuyla.

Zuzu cevap vermedi. Gözlerini sıkı sıkıya kapatmış ve bedenini Charlotte’a teslim etmiş gibiydi. Ölmüş olabilir miydi?

Nefes alıyor muydu?

“Onu ambulansa götürüp gereken tedaviyi yapacağız. Endişelenmenize gerek yok annesi,” dedi sağlık görevlilerinden biri Zuzu’yu Charlotte’ın kollarının arasından alırken. “Emin ellerde.”

“Ben annesi değilim,” dedi cevaben ama birdenbire, sanki annesiymiş gibi göğüs kafesi öylesine sıkıştı ki bir an için nefes alamadı.

Zuzu’yu ambulansa taşıdılar ve Charlotte, Zuzu’nun kan basıncını kontrol ederken sedyenin yanına oturarak gözlerinin içine baktı ve kafasını okşadı.

“Çıkık,” dedi daha genç olan sağlık görevlisi.

“Ne çıkığı?” Max ambulansa bindi, yüzü kireç gibi olmuş gözleri endişe içindeydi.

Charlotte, Max’in gelişinden öylesine memnun oldu ki neredeyse dizlerinin bağı çözüldü.

“Babası mısınız?” diye sordu yaşça büyük sağlık görevlisi.

Max önce tereddüt etti ama ardından evet dercesine kafasını salladı.

“Görünüşe bakılırsa omzu çıkmış. Düşerken bir şekilde omzundan destek almaya çalışmış gibi. Aslına bakılırsa bunu yaparak büyük bir ihtimalle boynunun kırılmasını engellemiş. Onu Sacred Heart Hastanesi’ne götürüyoruz. Hanginiz bizimle gelmek istiyor?”

Max'ın gitmek istediğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Charlotte geri adım attı ve gitmesi gerektiği söylenmeden gitmeye yeltendi. “Ben şey...”

“Hastanede buluşalım mı? Yardımına gerçekten ihtiyacım olacak, Charlotte,” dedi Max sessizce. Bitkin görünüyordu ve Charlotte ne ondan ne de Zuzu’dan vazgeçemeyeceğini anlamıştı.

Onaylarcasına kafa salladı. “Ambulansı takip ederim.”

Vakit kaybetmeden arabasına doğru ilerledi ve direksiyonun başına geçti.

“Bekle, Charlotte!” diye bağırdı Ida. “Biz de geliyoruz.”

“Gecelikle mi?” diye sordu Charlotte, Ida yolcu koltuğuna otururken. “Günümüz gençlerinin çoğundan üstümün başımın çok daha örtülü olduğunu söyleyebilirim,” dedi Ida cevaben sabahlığının kemerini biraz daha sıkarak. “Ayrıca bu acil bir durum. Eğer *Apple Valley Times* muhabirleri gecelikli halimi çekip çılgın belediye başkanını haber yapacaklarsa yapsınlar.”

“Sanırsam daha iyi bir hikâyeleri olacak,” dedi Emma arka kapısı açılıp Daisy arabaya binerken. “Yerel kütüphanecimiz suç dolu bir hayata yelken açmış, öyle değil mi Daisy?”

Daisy cevap vermek yerine Zuzu misali kontrol mümkün olmayacak şekilde avazı çıktığı kadar ağlamaya başladı.

“Ben bir suçlu değilim!” dedi iç çekişlerinin arasında.

“Doğru çünkü vatandaşlarımızın çoğu kredi kartlarını kullanarak kilitli kapıları açıyor değil mi?”

“Ben yapma-”

“Sen yaptın!” dedi Emma bağırarak. “Dairenin boş olduğunu düşündün çünkü Max’ın arabası kapının önünde yoktu ve ışıklar

sönüktü. İstedğin şeyi almak için içeri zorla girmek için iyi bir fırsat olduğunu düşündün. Ne yapacaktın? Bilgisayarını mı yoksa televizyonunu mu çalacaktın?”

“Hayır!”

“Yani orada bir şeyler çalmak için bulunuyordun!”

“Şimdi gerçekleri bilmeden suçlamalarda bulunmayalım,” dedi Ida birdenbire söze girerek. “Daisy’nin o akşam orada olmasının mantıklı bir açıklaması vardır mutlaka. Bize neden açıklamıyorsun Daisy? Böylece hepimiz seni anlarız.”

Charlotte üç kere dönüş yapıp ambulansı takip etmeye devam ederken arabanın içinde ölüm sessizliği hüküm sürdü. Daisy herhangi bir şey söylemeden otobana çıkmışlardı. Bir şeyler söylemeye çalıştığında sesi öylesine cılız çıktı ki Charlotte zorlukla duyabildi.

“Çift dolgulu kekin tarifine ihtiyacım vardı,” dedi fısıldayarak. “Charlotte’ın Max’e verdiğini gördüm ve onu almam gerekiyordu. Jerry’nın bana evlenme teklifinde bulunmasını yıllardan beri bekliyorum. Sadece biraz evliliğe özenmeye ihtiyacı var.”

“Öncelikle tarif Max’te değil, Daisy. Ona çikolatalı keklerimden birinin tarifini verdim diğer tarif ise aklımda. Onu asla kâğıda dökmedim. Ayrıca-”

“Lütfen,” dedi Emma sözünü keserek. “Sözümü bitirmeme izin ver. İkincisi Daisy, tarifi almış olsaydın bile hiçbir işe yaramayacaktı,” dedi Emma nefes almadan. “Çünkü o kekler artık evlilik teklifi edilmesini sağlamıyor ama seninle bu arabada oturmak beni aptallaştırıyor.”

“Emma!” dedi Ida azarlarcasına. “Kibar ol.”

“Neden? Eğer Max’ın kapısını kurcalamamış olsaydı Zuzu’nun canı yanmamış olacaktı.” Charlotte bir an için Emma’nın sesindeki kızgınlığı olay sonrası adrenalin ve korkuya bağladı.

“Ben asla kötü bir şey olmasını istemedim!” dedi Daisy avazı çıktığı kadar ağlayarak.

“Bunu Cade’e anlatırsın. Bizi hastanede karşılayacak. Ona aynı zamanda Charlotte’ın evine zorla girmeye çalıştığını da anlatırsın çünkü o sendin, yanılıyor muyum?”

“Sadece tarifi istemiştim! Eğer Charlotte tarifi vermiş olsa-”

“Yeter,” dedi Ida emredencesine. Kısık sesle verilmiş bu emir iki kadının kavgasını birdenbire sonlandırdı. “Görünüşe bakılırsa hatalar yapılmış ve bunun bedeli de ödenecek ama şimdilik endişelenmemiz gereken küçük bir kız var. Gerisi bekleyebilir.”

Ida haklıydı.

O anda Charlotte, Emma’nın suçlamalarını veya Daisy’nin itirazını daha az önemsediyordu. Tek yapmak istediği hastaneye gitmekti. Ambulansı takip ettiğinden, sabit bir hızda ilerlemek zorundaydı. Kar taneleri farların yaydığı ışıktaki dans ederken neredeyse boş olan otoyol boyunca ilerledi. Eski lastikleriyle arabasını sürmek zorunda kalmış olmak bile yaşanan olay karşısında çok hafif kalıyordu.

Dakikalar içinde yağın kar asfaltı kapladı. Arabasının hızını azalttı ve gittikçe şiddetlenen kar fırtınasında önünü daha iyi görebilmek için hafifçe öne doğru eğildi. Bu hızda ilerledikleri takdirde hastaneye Zuzu’nun on sekizinci doğum gününden önce varamayacaklardı.

O zaman bile varmaları zordu.

“Şu şey biraz daha hızlı gidemez mi?” dedi Emma parmaklarını koltuğa gömmüş halde öne doğru eğilerek.

“Ben de daha hızlı gitmek isterim ama lastiklerim çok eski. Yenilerine ihtiyacım var. Ama alacak zamanım olmadı,” dedi Charlotte itirafta bulunurcasına.

“Harika,” Emma geriye yaslandı. “Sadece bakımını üstlendiğim bir çocuğun ölümüne neden olmayacağım, aynı zamanda bir sonraki üç saat boyunca arabanın içinde sıkışıp kalacağım...” Söyleyecekleri henüz bitmemişti. Charlotte, bir an için Amerika’nın en çok aranan azılı suçlusu kütüphaneci ile aynı arabada sıkışıp kaldığına dair yorum yapacağını düşündü.

“Sen Zuzu’nun neredeyse ölmesine neden olmadın, Emma. Merdivenden düştü. Çocuklar bunu her zaman yapar,” dedi Ida onu rahatlamak istercesine ama Emma ikna olmuşa benzemiyordu.

“Beton zemine düştü, Ida. Çocukların çoğu beton zemine düşmüyor. Çoğunun omzu çıkmıyor ya da boyunlarını kırma tehlikesi geçirmiyorlar.”

Mola verdi ve derin bir nefes aldı. “Tüm kalbimle iyi olmasını umut ediyorum.”

“İyi olacak canım,” dedi Ida cevaben. “Güven bana. Ölmek üzere olan bir çocuk, o küçük kız gibi çılgık atamaz. Asla. Birkaç morarma ve şişik... Ardından yarın sabah yine zavallı Max’i yine çıldırtmaya devam edecek. Öyle değil mi, Charlotte?”

Charlotte, Ida kadar emin değildi ama bunu onlarla paylaşmayı düşünmüyordu. “Tabii ki! Büyük bir ihtimalle yarın sabah kahvaltısında kurabiye için yalvaracak ve karlar altında ana caddede bisikletini sürme konusunda ısrar edecek.”

“Soran herkese çürüklerini gösterecek,” dedi Ida belli belirsiz gülerek.

“Yaralarını ana caddede bulunan dükkân sahiplerinin onun için üzülmesi için kullanacak, böylece her tür teselli armağanını alacak,” dedi Charlotte.

“Umarım haklı çıkarsınız kızlar. Düştüğünden dolayı uzun süreli bir sorun yaşarsa kendimi asla affedemem.”

“Zuzu’nun yaşadığı en büyük problem kafasındaki şişlik ya da omzundaki çıkık değil,” dedi Charlotte. “Annesini arıyor.”

“Sana katıldığımı söyleyemem,” dedi Ida. “Morgan önceliğini çoktan kaybetti. Ne yazık ki, Zuzu’nun artık Max’i var. Sen var-sın. Onu seven ben ve kasabadaki herkes var. Morgan bir daha asla geri gelmese de kendini iyi hissedecektir.”

“İyi hissetmek?” dedi Emma homurdanarak. “Çok iyi hissedecek. Morgan anne olacak biri değil. Zuzu burada kalmaya devam ederse bir anneye sahip olacaktır.”

“Zuzu’nun burada kalmasının onun için daha iyi olup olmayacağına bilemeyiz,” dedi Ida cevaben.

Emma sert bir şekilde güldü. “Tabii ki. Morgan sorumsuzun teki. Çocuğunu yabancı birine bıraktı ve krupiyelik yapmaya gitti. Bunu özetlemenin daha kibar bir yolu yok. Dolayısıyla o kız artık Apple Valley’nin vazgeçilmez bir parçası.”

“Çok acı konuştun tatlım.”

“Ben gerçekçiyim.”

“Gerçekleri göz önüne sererken biraz zarafet katmak gerek. Morgan bir hata yaptı. Gerçek bu ama kazayı öğrendiğinde hatasını düzeltmek için bir şeyler yapabilir.”

“Nasıl? Geri gelerek mi? Artık çok geç. Ebeveynlik haklarının hepsini kaybetti. Bu da benim fikrim,” dedi Emma hafifçe başını sallayarak.

“Senin fikrin çünkü sen tıpkı baban gibi düz mantıksın,” dedi sohbe te katılmak için fırsat kollayan Daisy.

Zamanlama çok iyi değildi ve bundan daha kötü bir konu seçilemezdi.

Ama Charlotte, Daisy’nın bunu bildiğinden emindi.

“Haklı olabilirsin ama en azından kimsenin evine gizlice ve izinsiz girmeye çalışmıyorum!” dedi Emma karşılık olarak.

“Kızlar!” dedi Ida abartılı bir iç çekişle. “Şu anda tartışmanın ne yeri ne de zamanı olduğuna hemfikir olmamış mıydık?”

Artık genç kız değillerdi ve herhangi bir konuda da hemfikir olmamışlardı ama hiçbir i Ida’nın söylediğine karşı çıkacak bir şey söylemedi. Ağızlarını kapattılar ve Charlotte hastanenin park alanına sapıncaya kadar da bir daha açmadılar.

Charlotte arabayı park etmek için acil servise yakın bir yer tercih etti ve hepsi arabadan indi. Elerini göğsünde birleştirmiş, yüzünde boş bir ifade oturduğu yere kök salmış Daisy hariç. “Ben burada kalacağım. Yaptıklarım dan sonra Max’in beni görmek istemeyeceğinden kesinlikle eminim.”

“Kendine acımayı bırak ve gel artık!” dedi arabadan inmiş olan Emma yüksek ses ile.

“Kendime acı mıyorum.”

“Tamam o zaman seni burada bıraktığımız takdirde kaçmayı planlıyorsun.”

“Kaçmayı planlamıyorum ben,” dedi Daisy birdenbire sıçra-

yarak ve acil servisin girişine doğru ilerlerken yüzü kıpkırmızı oldu.

Cade çoktan gelmiş vinil kaplı sandalyeye oturmuş kahvesini yudumluyordu. Yaklaştığımızda ayağa kalktı. “Buraya çok zor gelebildiniz, değil mi?”

“Lastikleri-”

“Çok eski. Max beni üç kez ikaz etti. Bu şekilde eve dönmeni istemiyor. Merkezden birkaç kişi Max’in lastiklerine zincir takacak, böylece evinize sağ salim gidebileceksiniz.”

“Zuzu nasıl?”

“Doktorlar çıkık omzunu yerleştirdiler ve başının MR’ını çektiler. Bu gece gözlem altında tutacaklar. Max vardığına seni geri götürmemi rica etti. Sen” -Daisy’yi işaret etti ve kadının yüzü bembeyaz kesildi- “olduğun yerde kalıyorsun çünkü konuşmamız gereken birkaç şey var.”

Charlotte’in kolunu tuttu. Önce uzun bir koridoru geçtiler ardından oldukça geniş bir salona ulaştılar. Koridorun her bir tarafında odalara açılan kapılar vardı ve her bir odadan televizyonun ya da edilen sohbetlerin sesi geliyordu. Merkezi sistemden insanı rahatlatan bir müzik yayını vardı. Bir Noel şarkısıydı ama Charlotte kendini şarkıya veremeyecek kadar gergindi.

Salonun sonuna vardıklarında Cade kapalı kapının önünde durdu. “Buraya kadardı, bundan sonrasında yalnızsın.”

“Böylece sen de Daisy ile başa çıkacaksın?”

“Sen de Max ile.”

“Öyleyse olanları duydun?”

“Hepsini değil. Max sadece pikniği iptal ettiğinizi ve Zuzu

düşmeden seni eve bıraktığından bahsetti. Büyük bir ihtimalle hiç bahsetmeyecekti ama Jethro ambulansdan birkaç dakika sonra oraya ulaştı. Sohbet ederken Zuzu'nun haberini aldığında Max ile birlikte kilisenin yakınında olduklarından bahsetti.”

“Çok salağım.”

“Hayır.” Kafasını şiddetle salladı ve kadını çabucak kucakladı. “Sadece temkinlisin. Ve bunda yanlış bir şey yok.”

“Bundan dolayı büyük bir fırsat kaçırıyorsam yanlış bir şey vardır.”

“Max'in büyük bir fırsat olmadığını söylemek zorundayım.”

“Olmayacağını mı düşünüyorsun?”

Cade bir an için kadını inceledi, bakışlarındaki niyet açıldı. Onu ve herkesi tanıyordu ve dürüst tavsiye için ona her zaman güvenebilirdi. “Hakikati mi istiyorsun?”

“Tabii ki,” diyebildi boğazındaki ani kuruluğa rağmen. “Max iyi bir adam. Canını asla yakmaz diyemem ama seni severse işlerin yolunda gitmesi için elinden gelen ne varsa yapacaktır. Seni mutlu etmek için cenneti ayaklarına serecektir ve bilerek seni asla yolda bırakmaz.” Kaşlarını çattı. “Ve tahmin edersin ki tüm bunları söylemek oldukça zor ve canımı acıtıyor ve Max'e benim söylediğimi anlatırsan bilesin ki inkâr ederim. Şimdi gerçekten gitmem gerek. Daisy'nin ifadesini almam gerekiyor.”

“O kadından haklı şüphe duydun, Cade. Kapkek tarifi için evime zorla girdiğini itiraf etti.”

“Sen ve şu kapkeklerin, Charlotte,” dedi gülümseyerek. “Belediye meclisinden onların anılmasını yasaklamasını isteyeceğim sanırım.”

“Ve özgür konuşma hakkını çiğneyeceksiniz?”

“Daisy gibi insanların yasadışı işler yapmasını engelleyecekse buna değer.” Sırıttı. “Sonra tekrar uğrarım. Herhangi bir şeye ihtiyacı olursa Max’e beni aramasını söyler misin?”

“Tabii ki.”

Uzaklaştı. Bu sırada Charlotte derin bir nefes aldı. Kalbi hızla atıyordu. Max ve Zuzu’nun odasına girmeden önce kendini hazırladı. Yaptığı birçok hatanın bedelini ödemişti.

Bu, hatalarından biri olmayacaktı.

Kapıyı hafifçe vurdu.

Kapı derhal açıldı ve Max ile göz göze geldi. Bakışları boş, yorgun ve kaygılıydı.

“Selam,” dedi yumuşak bir sesle. “Az önce sesini duyduğunu sandım.”

“Cade ile konuşuyordum.” Parmaklarının ucuna basarak yatağın yanına ilerledi. Zuzu derin derin uyuyordu kafasındaki şişlik az da olsa inmiş elinde açılmış damar yoluna serum bağlanmıştı. “Nasıl oldu?”

“Atel birkaç gün kalacak ama omzu tam anlamıyla iyileşecekmiş. Doktor başındaki yaralanmanın yüzeysel olduğunu söyledi.”

“Bu mu yüzeysel? Nedeysse küçük bir devekuşu yumurtası kadar,” dedi karşı çıkarcasına.

“Ben de ona aynı şeyi söyledim.”

“Ne dedi?”

“Bana, tıp eğitimi aldıktan sonra *ciddi* ile *ciddi olmayan* arasındaki farkı anlayabileceğimi söyledi.”

“Esprili bir açıklama olmuş.”

“Eski av arkadaşıyız. Geçen yıl ödülü ben aldım ama onun eli boş kaldı sanırsam halen kuyruk acısı var.” Kolunu Charlotte’ın beline attı ve kendine doğru çekti.

Tanrım onun yakınında olmak çok iyiydi. Ayrıldıktan sonra koşu kıyafetlerini giymiş yumuşak kumaş kadının yanaklarına dokundu. “Koşmaya mı gittin?”

“Kafamı toplamaya ihtiyacım vardı.”

“Benim yüzümden mi?”

“Bu,” dedi cevaben yüz yüze gelecek kadar dönmeden önce, “pek mümkün değil. Olmasını istesem de.”

“Çok üzgünüm.”

“Ne için? Ne kadar çaba sarf etsem de beynimin derinliklerine öylesine yerleştiğin için mi?”

“Korkak olduğum için.” Adamın yanağına dokundu. Eli hafifçe aşağı doğru kaydı ve sonunda çenesinde kaldı. “O pikniğin olmasını hiç istemedim, Max. Beni çok korkuttu.”

“Halen korkuyor musun?”

Adam avcunu kadının yanağına koydu ve dokunuşu öylesine tanıdıktı ki kadın yüreğinin derinliklerinde ona izin verdiği takdirde arzuladığı her şeyin gerçekleşeceğine inandı.

“Hayatımda hiç bu kadar korkmadım,” diye fısıldadı, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsünden uçağını düşünüyordu.

“Korkma,” dedi cevaben. “Seni üzecek bir şeyi asla yapmam. En azından isteyerek.”

“Garip çünkü Cade de aynısı söyledi.”

“Öyle mi?” dedi Max mırıldanarak. “Çünkü aşağı yukarı yirmi dakika önce kalbini kırmayı düşünsem bile kafamı kıracağını söyledi.”

“Güzel.” Kadın güldü ve Zuzu sağdan sola dönmeye çalışırken üstündeki yorgan hışırdadı.

“Charl-lott!” dedi güçsüz bir ses tonuyla sağ elini güç bela havaya kaldırarak. “Sarıl bana.”

“Ben bilemiyor-”

“Sorun yok” dedi Max. “Yatağın kenarına oturman yeterli.”

Zuzu sokuldu ve kadının göğsüne yaslandı. Antiseptik ve küçük kız çocuğu kokuyordu.

“Daha iyi misin?” diye sordu Charlotte kızın sırtına hafifçe vurarak.

“Evet.” Kafasını Charlotte’ın omzuna yasladı. “Anniş nerede?”

“Yolda,” diye cevap verdi Max.

Charlotte adam ile göz göze geldi. “Sonunda ona ulaşabildin mi?”

“Ambulanstayken geri aradı.”

“Altüst olmuştur herhalde.”

“Başındaki yara onu endişelendirmiş ama Zuzu’nun eklemleri gevşek olduğundan omzunun çıkması ilk defa olmuyormuş. Ona, bunu öğrendiğim çok iyi oldu dedim.”

“Ve?”

“Bana çocuğun önünde telaffuz edemeyeceğim bir şey söyledi. Ardından da mümkün olduğunca çabuk bir şekilde uçak bileti alacağını ve her şey yolunda giderse sabah burada olacağını belirtti. Ama şu kar fırtınası-”

“Kar?!” dedi Zuzu ciyaklayarak. “Görmek istiyorum!” Birdenbire doğrulmak istedi ki bu, kafasını Charlotte’ın çenesine çarpmasına neden oldu.

“Yaralanmış ve yorgun biri için bu kadar yeter,” dedi Max mırıldanarak ve Zuzu’yu yataktan zıplayıp damar yoluna zarar vermesine fırsat bırakmadan belinden yakaladı. “Yavaş ol çocuk. Kendine zarar vereceksin.”

“Verdim zaten. Ama şimdi kar görmek istiyorum,” dedi Zuzu yüzünde ciddi bir ifadeyle, ki bu Charlotte’ın gülmesine neden oldu.

“Tak-tak!” dedi kızıl saçlı doktor koridordan. Dr. Eli Winters Apple Valley’de büyümüşü. Maryland’daki tıp fakültesinden mezun olduktan sonra buraya geri dönmüşü. Charlotte erkek doktor hakkında tarçınlı ekmek ve kabaklı muffine dayanamadığının dışında bir şey bilmiyordu. “Hastamız biraz daha iyileşmiş gibi. Bu durum MR’da gördüklerimizi de doğruluyor.”

Odaya girerken Zuzu’nun omzundaki atele göz attı. “Omuz da iyi gözüküyor. Zuzu kusmuyor ya da bilinç kaybına dair bir belirti göstermiyorsa onu eve gönderebiliriz. Hemşire az sonra damar yolunu kapatacak ve evde bakımı hakkında bilgi verecek.”

“Sağ ol, Eli.” Max, Zuzu’nun ayaklı pijamasını sandalyenin üzerinden kaparcasına aldı. “Bu işi bu kadar çabuk halletmen için sana ne kadar teşekkür etsem azdır.”

“Önümüzdeki yıl ava çıktığımızda yolumdan çekilerek teşekkür edersin,” dedi doktor cevaben. “Şehirli çocuğun benden daha büyük bir şeyi avlamasının acısını halen çekmekteyim.”

“Hiçbir şey avlayamadın ki.”

“Hatırlattığın için sağ ol, Max. O küçük detayı unutmuştum.” Eli gülümsedi ve Zuzu’nun kafasını okşadı. “Eve gitmeye hazır mısın, Zuzu?”

“Ben eve gitmiyorum ben kar görmeye gidiyorum,” dedi Zuzu bilgilendirmede bulunurcasına.

“Daha önce hiç kar gördün mü?”

Zuzu hayır dercesine kafa salladı ve solgun yüzündeki gözleri kocaman açıldı. “O zaman bir ödülü hak ettin.”

“Ödül kurabiyesi olabilir mi?” diye sordu tüm yüzü aydınlanarak. “Kurabiye çok severim.”

“Kurabiye almaman için bir sebep mi var?” dedi Eli gülerek.

“Çünkü sabahın üçünde şekere ve una batmanı istemiyorum,” dedi Max gürleyerek ama Charlotte gözlerindeki muzipliği fark etti.

“Zuzu konusunda herhangi bir problem olursa numaram sende var istediğin zaman ararsın.” Odadan çıktı ve Max, Zuzu’nun pijamasını giydirmeye başladı.

“Gidiyor muyuz?” diye sordu.

“Hemşire damar yolunu kapatır kapatmaz.”

Zuzu’nun gözleri kocaman açıldı ve duyduğu mutluluk korkuya döndü.

“Korkmana gerek yok...” demek istedi Charlotte ama Zuzu, kulakları sağır eden bir çığlık attığından cümlesini tamamlamadı.

Bölüm 19

Üç saat...

Hastaneden çıkmak ve normalde yirmi dakika sürmesi gereken yol üç saate mal oldu. Max dikiz aynasına baktı. Charlotte arka koltuğa sıkışmış, Zuzu'nun elini sıkı sıkıya tutuyordu.

Aşağı yukarı yola çıktıktan yarım saat sonra ikisi de uykuya dalmıştı. Hafif yağan kardan dolayı yavaş bir hızla ilerleyen araba onlara tatlı rüyalar gördürüyordu.

“Eve geldik,” dedi Max yumuşak bir ses tonuyla. Zuzu uyanmadı. Charlotte da. Charlotte dünyadan elini eteğini çekmişçesine uyuyordu. Kafası Zuzu'ya doğru düşmüş, saçları yüzünün bir bölümünü kapatmıştı.

Eli kadının önce omzuna ardından boynuna ve saçlarına değdi.

“Charlotte?” dedi yavaşça.

“Prensin prensesi öperek uyandırdığı bölüme mi geldik?” diye sordu hafif uykulu dudaklarının kenarında bir gülümsemeyle.

“Evet,” dedi fısıldayarak hissettiği tüm duyguları karşı tarafa aktarmak istercesine onu öperek.

“Vay canına!” dedi Charlotte derin bir iç çekerek. “Bu gerçekten... Vay canına!”

“Seni uyandırdığına göre sanırsam aramız iyi.” Adam elini uzattı ve kadının arabadan inmesine yardımcı oldu. Kafası koyu siyah saçlarına değil kumral tenini okşadı.

Kar tanelerini temizlerken eli kadının buz kesmiş ipeksi tenine dokundu. “Tanrım, çok güzel görünüyorsun.”

“Nasıl görünüyorum biliyor musun?” -hafifçe güldü- “donmuş.”

“Bir an önce içeri girsek iyi olacak o zaman. Sen kapıyı açar mısın? Ben de Zuzu’yu getireyim.” Kadına anahtarları uzattı ve uzaklaşırken birkaç saniye boyunca ardından baktı.

“Zuzu’yu getirmeyecek miydin?” dedi omzunun üzerinden.

“Birçok işi aynı anda yapmakta ustayım,” dedi Zuzu’yu çocuk koltuğundan almak için eğilmeden önce. Kız adamın çenesinin altına sokuldu sağ eli yanağına kaldı. Hemşirenin yapıştırdığı küçük bantı hissedebiliyordu.

Emma’nın çağrısını aldığı anda aklı başından gitmişti, ama Zuzu çok da kötü durumda değildi. Daisy’nin dediğine göre, çocuk sadece son dört ya da beş basamak kala düşmüştü. Max bu bilgilerin ne kadar doğru olduğundan emin değildi, çünkü Emma onu kovaladığından, Zuzu yere düştüğünde ona sırtı dönüktü.

Yine de, eğer doğruysa, Zuzu’nun neden daha kötü yaralanmadığını açıklıyordu. Ayrıca Zuzu’nun damar yolunun kapatılmasından yaklaşık üç dakika sonra neden duvarlara tırmanıp her zamanki gibi oynamasını da. Eve vardktan yirmi dakika sonra kurabiye için yalvarmaya başladı ve sabah olduğunda kardan

adam yapıp yapmayacaklarını sordu. Max yapabileceğini söylemişti. Sıcak çikolata ve kardan meleklerle kadar her şeye söz verdi. Her şey yolundaydı. Morgan'ın kızını almak için şehre geri dönmek üzere olması dışında bir sorun yoktu. Max, Zuzu'dan nasıl ayrılacağını bilemiyordu.

Zuzu'ya biraz su, ardından da çocuklar için olan bir çeşit ağrı kesici ve ateş düşürücü verdikten sonra onu yatağa yatırdı. Küçük kız uykuya dalıncaya kadar onu seyrederken çok yakında bu odanın ne denli boş apartman dairesinin ne denli sessiz olacağını düşünmeden edemedi.

Baba olmak zor bir işti ama sonunda erkekler için anlamını ve iyi babaların çocuklarına harcadıkları onca zamana neden hayıflanmadıklarını anlamıştı.

“Uyudu mu?” dedi Charlotte koridordan fısıldayarak.

“Evet.”

“O zaman sana güzel bir kahve yapayım. Fransız tostı yapmak için malzemen var mı? Görünüşe bakılırsa ikisine de ihtiyacın var gibi.”

“O kadar kötü mü durum?” Kolunu kadının omzuna attı ve birlikte yürürken adam kadını bedenine sanki her zaman ordaymış ya da orada olmak istiyormuşçasına yasladı.

O çift dolgulu çikolatalı kek, yapacağını yapmıştı.

Ya da parfümü... Charlotte'ın cildine, saçma ve dudaklarına yapışan tatlı şeker ve vanilya karışımı kokuydu.

Ya da... Sadece Charlotte.

Çikolatalı kek ya da parfüm olmasa bile bu kadın bağımlılık yaratıyordu.

“Sen ne kadar uğraşsan da kötü görünemezsin,” dedi Charlotte cevaben adamı mutfağa götürüp oturması için sandalye çekerken. “Otursana.”

Adamın önüne bir fincan kahve koyduğunda Max, Charlotte’ın elini tuttu. “Akşam yemeği sözü olan benim, unuttun mu?”

“Sanırsam şu an için bunu unutsak iyi olacak. Morgan yarın burada olacak ve Zuzu evine gidecek ve hayatımız öncesine geri dönecek.”

Adamın sözleri Charlotte’ın yüreğini yaktığından kendini meşgul etmek istercesine yarım somun ekmeği, yumurtaları ve tereyağını çıkartmak için arkasını döndü.

Max’in telefonu çaldı.

Çok fazla konuşmadı. Sadece *evet, hayır* ya da *da gece uyumaya yardımcı olacak her neyse* gibi şeyler söyledi. Ancak bir süre sonra Max’in sesinde Charlotte’ın o ana kadar şahit olmadığı bir soğukluk oldu.

Kadın arkasını döndü ve adam ile göz göze geldi.

“Morgan,” dedi homurdanarak. Eski karısı hoşuna gitmeyen bir şey söylemiş olmalıydı çünkü kaşları çatıktı. “Bak, Morgan. Eğer benimse benim olduğu kadar da senin. Hastaneden çıkmış olabilir ama sürekli olarak seni soruyor. Anlaşıldı mı? Görüşürüz o zaman.”

Öfkeyle telefonu kapattı ve elini saçında gezdirdi.

“Neler oluyor?”

“Kardan dolayı gece uçuşu yokmuş. Morgan bunu Vegas’ta kalmak için bahane olarak kullanıyor. Bence Zuzu’nun hastaneden çıkarıldığını öğrendiği için acil durum olmadığını ve kendi-

sine ihtiyaç duyulmadığını düşünüyor. Yerine getirmesi gereken iki işi yapmadığı takdirde işini kaybedeceğini söyledi. Noel’de üç gün boşmuş. Zuzu’yu almak için o zaman gelecekmiş.”

“Zuzu’nun onula gitmesine izin mi vereceksin?”

“Gelirse demek istedin herhalde?”

“Geleceğini düşünmüyor musun?”

“Morgan’ın gelmek istediğini düşünüyorum. Aynı zamanda Zuzu’yu sevdiğini de düşünüyorum ama çocuğu onun önceliği değil. Büyük bir ihtimalle çocuğun bakımından kocası sorumluydu ve sanırsam öyle olması hoşuna gidiyor.”

Adam omuz silkti. “Eğer Zuzu benim kızımsa mahkemeye dilekçe ile başvuru yapacağım. Morgan’ın karşı çıkacağını sanmıyorum. Eğer Zuzu benim değil-”

“O zaman ne olacak?”

“Ona hak ettiği gibi davranacağım. Ve mahkemeye yine dilekçe ile başvuracağım. Zuzu’nun hak ettiği bir hayat yaşaması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sonunda kaybeden ben olsam bile en azından Zuzu her şeyi yaptığımı bilecek.”

“Sen iyi bir adamsın, Max.”

“Çok iyi sayılmam ama iyi bir baba olabilmek için gereken her şeyi yapacağım.” Kadının yanağına dokundu gözlerinin içine gülümsedi. “Pişirdiğin o çikolatalı keki yediğimden beri düşündüğüm bir şey var, Charlotte.”

“Nedir?” diye sordu kadın kalbi deli gibi çarparak.

“Seni,” dedi mırıldanarak dudakları kadının dudaklarına bir kez ardından ikinci kez değerek. Ama üçüncü seferde kadının eli adamın önce saçlarında gezindi, ardından daha derin bir öpücük

için adamı kendine çekti ve bu öpücük yeryüzünün sarsılması-na ve gözlerinin önünde yıldızların parlamasına neden oldu. Bu öpücük sonsuza kadar sürebilirdi ve sonsuza kadar sürse bile yeterli olmayacaktı.

“Ben, bu şekilde öpmeye devam edersen evine gitmene asla izin vermem,” dedi Max mırıldanarak.

“Bunu isteyebileceğinden emin değilim,” dedi kadın.

“Seni evine sağ salim ulaştırırken Ida, Zuzu’nun yanında kalması için benden telefon bekliyor ve şu ada tam olarak yapacağım şey de bu olacak.”

“Tamam.”

Hayal kırıklığına uğramadı. Yani çok değil.

“Tabii ki, oraya giderken yolu biraz uzattığımız takdirde Ida ve bizim dışımızda kimse bilmez. Zuzu’nun bizi aramaya kalkması durumuna karşı evden çok fazla uzaklaşmadığımız takdirde küçük bir gezintiye çıkmanın hiçbir sakıncası yok.”

“Tam olarak nasıl bir gezintiden bahsediyorsun?”

Aslında bunun hiçbir önemi yoktu. Adamın onu götürmek istediği her yere gitmeye gönüllü olduğundan tam anlamıyla emin-di.

“Piknik sepeti ve polar battaniyeyi kapsayan gezinti türlerinden.”

“Kar yağıyor,” dedi karşı çıkarak.

“Ve Ida’nın avlusunda her zaman yeşillik vardır. Polar battaniyenin üzerinde bir kadeh şarabı yudumlarken kar yağışını seyredebiliriz. Sadece bir süreliğine Charlotte. Ne anlama geldiğini anlayana kadar.”

“Kar yağışının mı?”

“Hayır.” Nazikçe gülümsedi ve kolunu indirerek kadının elini sıkı sıkıya tuttu. “Aramızdakilerin. Ne dersin?” diye sordu fısıldayarak. “Buna hazır mısın?”

Evet demekten başka diyecek bir şey yoktu.

Ida gelip onları soğuk hava ve kendilerini sıcak tutma konusunda uyardığında da yanakları kızarmaktan başka bir şey yapamadı.

Çamın yaydığı koku, soğuk berrak hava, her tarafa düşen kar da Max ile bahçede yürüyüp yere polar battaniyeyi sererken kalbi umut ile doldu.